

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dedektif Joseph Shanahan aşağılık suçlulardan, kurnaz avukatlardan ve aptal kazlardan nefret ettiğı kadar yağmurlu havalardan da nefret ediyordu. Suçlular toplumun yüz karaları, avukatlar fırsatçıları ve kazlar da kuş familyasının utanç kaynaklarıydı.

Genç adam bej renkli Chevrolet'sinin tamponuna ayağını dayayıp bacağındaki kasları esnetmeye başladı. Ann Morrison Parkı'nın üzerinden geçmekte olan bulutlara bakmak için başını kaldırmaya bile tenezzül etmedi. Birkaç dakika sonra sıırıslıklam olacağı çok açıktı. Bu aksiliğın üzerine eklenen sağ kalçasındaki ağrı da işin tuzu biberi olmuştu. Bugün kesinlikle dedektifin şanslı günü değildi.

Arabanın tamponuna dayadığı ayağındaki kasların esnediğini ve ısındığını hissedince bir diğer ayağını kaldırdı. 9 mm'lik kurşun bacağından içeri girip etini ve kemiklerini parçaladıktan sonra hayatının tamamen değiştiğini hatırlatan tek şey, bacağındaki on santimlik yara iziydi.

Joe, 9 ay süren bir fizik tedavi süreci sayesinde bacağına demir parçaların takıldığı gerçeğine yavaş yavaş alışabilmişti: onların varlığını unutmayı başarmıştı. Ancak bacağındaki demir parçalar, havada oluşan en küçük değişiklikte bile kendilerini hatırlatmayı adet edinmişlerdi.

Genç adam diğer bacağınida esnettikten sonra doğrulup bir boksör edasıyla başını iki yana oynattı. Saatlerdir sigara içmiyordu. Hızlı hareketlerle eşofmanının cebine eline atıp sigara paketini çıkardı. Paketin içinden keyifle bir Marlboro çekip Zippo'suyla yaktı.

Joe, çakmağını sert bir hareketle kapatırken gözü bir anda ilerisinde duran beyaz kaza takıldı. Aptal kuş yalpalayarak yavaşça genç adama doğru yaklaşıyor, boynunu arsızca uzatıp tıslıyordu. Sonunda turuncu gagasını açıp pembe dilini Joe'ya gösterdi.

Genç adam hızlı bilek hareketleriyle çakmağını ve sigara paketini cebine koyup uzun uzun sigara dumanını üfledi. Kuş tuhaf hareketlerine devam ederken bakışlarını Joe'nun kasıklarına odaklamıştı.

“Hele bir oraya saldırmayı dene. Seni bir futbol topu gibi havaya dikerim.”

İlerleyen birkaç saniye içinde genç adam ile kaz birbirlerine meydan okurcasına baktılar. Kuş pes edip yavaşça arkasını dönüp yalpalayarak yürümeye devam etti. Bir ara kafasını çevirip Joe'ya son kez baksa da, inatlaşmayı sürdürmeyeceği belliydi.

“Muhallebi çocuğu!” Genç adam sinirle homurdanarak bakışlarını kuştan uzaklaştırdı. Her şeyin ötesinde, ne yağmur ne değişen hava basıncı ne de kurnaz avukatlar... aslında en nefret ettiği şey polis muhbirleriydi. Joe bu zamana kadar kendi kışını kurtarmak için başkalarını satmayan çok az sayıda muhbir tanımişti. Genç adamın bacağında oluşan tahribatın sorumlusu da Robby Martin adlı bir muhbirdi. Robby'nin ikili davranması Joe'ya pahalıya patlamıştı. Genç adamın bacağına platin takılmış ve sevdiği işi elinden almıştı. Aslında Joe kendi yine de şanslı hissediyordu. Robby ikiyüzlülüğünü canıyla ödemişti.

Joe arabasının kenarına yaslanıp sigarasından derin bir ne-

fes çekti. İçine çektiği duman boğazını yakmış; ciğerlerini ise nikotin ve katranla doldurmuştu. Nikotin genç adamın öfkesini adeta bir sevgilinin şefkati gibi dindiriyordu. En azından nikotinin, insanı zehirlemekten farklı olarak, iyi bir yanını ortaya çıkardığı için mutluydu.

Aslında genç adam kendini kandırdığının farkındaydı. Kız arkadaşı Wendy'den ayrılalı çok zaman geçmişti. Hiçbir sorunları yoktu. Aksine genç kadın iyi yemek pişiriyor, sporcu taytlarının içinde muhteşem gözükiyordu. Ama Joe'nun gelecek planları arasında, ilişkilerinin ikinci ay dönümünü unuttuğu için deliren bir kadınla evlenmek kesinlikle yoktu. Wendy genç adamı "romantik" olınamakla suçlamıştı. Joe kendince romantikti aslında, sadece aptal bir fino köpeği gibi davranıp, hediyeye almaktan hoşlanmıyordu.

Genç adam sigarasından bir nefes daha aldı. Yaşadıkları bu kavga olmasa da, ilişkilerinin bir geleceğinin olmadığı çok açıktı. Wendy, Joe'nun Sam ile geçirdiği vakti bile kıskanıyor ve bu duruma anlam veremiyordu. Genç kadın haklı olabilirdi ancak Joe Sam'e ilgi göstermezse, minik canavar hemen eşyaları ısırmaya başlıyordu.

Genç adam sigarasının dumanını yavaş bir şekilde üflerken dumanın havada oluşturduğu şekli dikkatle inceledi. Uzun bir süre önce sigara içmeyi bırakmış ancak buna 3 ay dayanabilmişti. Belki gene bırakırdı ama bugün o gün değildi. Muhtemelen yarın da o gün olmayacaktı.

Joe'nun sigara konusunda farklı bir mottosu vardı. Kaptan Luchetti'nin de dediği gibi *eğer birileri seni becermek üzereyse bundan zevk almayı öğrenip üstüne bir de keyif sigarası yakmasını bilmelisin*. Joe buna yüzde yüz katılıyordu.

Genç adam aklına nereden geldiğini bilmediği tüm bu şeylerden kurtulmak için kafasını iki yana salladı. Tam o sırada bakışları, kahverengi dalgalı saçları sırtına dokülen genç bir kadına kilitlenmişti. Kadının saçları havaya hakını ol-

esintiden dolayı havalanıyor; omuzlarına çarpıyordu. Ann Morrison Parkı'nın ortasında, gri gökyüzüne tapıyormuşçasına hareketler yaparak esneyen bu kadının kim olduğunu öğrenmek için, kadının yüzünü görmesine ihtiyacı yoktu.

Bu kadının adı Gabrielle Breedlove'dı. Kendisinin ve ortağı Kevin Carter'ın Hyde Park bölgesinde yer alan bir antika dükkânı bulunmaktaydı. Polis bu dükkanın bir paravan olduğundan şüpheleniyor ve Gabriella ile Kevin'in nadide bulunan çalıntı antik parçaları yasa dışı yollardan sattıklarına inanıyordu.

Dükkânın sahiplerinin, polisin dikkatini çekecek bir geçmişleri olmasa da hırsları onları ele vermişti. Eyaletin en zengin adamı olan, Patates Kralı olarak da bilinen Norris Hillard'ın paha biçilemez empresyonist tablosu çalınmıştı. Idaho eyaletinde bu adamın gücü ve etkisi Tanrı'dan sonra geliyordu. Bu hırsızlığı gerçekleştirmek herkesin harcı değildi ve muhtemel şüphelilerin başında Gabrielle ve Kevin geliyordu.

Hapishane muhbirlerinden biri bu ikilinin isimlerini vermiş; Hillardlar da kayıtlarını incelediklerinde Carter'ın Tiffany marka lambalara fiyat vermek için evlerine geldiğini onaylamıştı. Joe her ikisinin de resmi ellerinden çıkarmadan önce ortalığının durulmasını bekleyeceklerinden emindi. Ortalık durulacak ve daha sonra şüpheleri üstlerine çekmekten yüksek bir meblağ karşılığında resmi satacaklardı. Genç adamın yapması gereken tek şey resim satılmadan önce onu bulmaktı.

Patates Kralı polis departmanının üzerine çökmüş, resminin bulunması için baskı yapıyordu. Şef Walker'dan başlayan komuta zincirine göre Şef, Kaptan Luchetti'nin başına ekliyor; Kaptan'da dedektiflerin ağzına sığıyordu. Departmanın üzerindeki baskı çoğu insanı alkole yönlendiriyordu. Ama Joe onlardan biri değildi. Zaten genç adamın içkiyle arası hiç olmamıştı.

Joe sigarasından derin bir nefes alırken gözlerini şüpheli kadının üzerinden hiç ayırmıyordu. Genç adamın kafasının içi tamamen bu dosyayla dolmuştu.

Joe, Gabrielle'in, Idaho'un kuzeyindeki küçük bir kasabada doğup büyüdüğünü öğrenmişti. Babası genç kadın küçükken ölmüştü; bu yüzden genç kadının tüm hayatı annesi, teyzesi ve büyükbabasıyla geçmişti.

Gabrielle 28 yaşında, 1.60 boylarındaydı ve 58 kiloydu. Bacakları uzundu ama giydiği şortlar kısacık. Joe sigarasını içerken, genç kadının yere eğilmesini keyifle izlemeye devam etti.

Genç kadını izlemeye daldığından beri Gabrielle'nin bedene karşı sempati beslemeye başlamıştı.

Gabrielle Breedlove. Genç kadının ismi Mona Lot ya da Candy Peaks gibi porno yıldızlarını andırıyordu. Joe genç kadınla bire bir tanışma fırsatını daha yakalayamamış olsa da, Gabrielle'nin vücudundaki her bir kıvrımın doğru yerde bulunduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

Genç kadının ailesi hakkında birkaç bilgiye ulaşmak da kolay olmuştu. Breedlove ailesi bir zamanlar eyaletin hatırı sayılır mensuplarıyken, yanlış yatırımlar ve yanlış yönetim sonucu, 90 yıllık bir geçmişe sahip Breedlove Maden Şirketi 70'lerin ortasında bir başka aileye satılarak hazin bir sona doğru sürüklenmişti.

Joe, Gabrielle'nin sabah koşusuna çıkmadan önce yaptığı klasik ısınma hareketlerini izlerken, biten sigarasının izmaritini ıslak çimenlerin üzerine doğru fırlattı. Genç kadının arkasından Yeşil Kemer Yolu'nda koşmanın vakti gelmişti.

Yeşil Kemer Yolu, Boise Nehri boyunca devam ediyor ve şehrin içine kadar uzanıyordu. Bu yolları takip eden ara yollar sayesinde sekiz tane parka ulaşım sağlanıyordu. Nehre hakim ağır koku ve kavak ağaçları sabahın erken saatlerini doldururken, kavak ağaçlarından düşen beyaz pamukçuklar Joe'nun kalın tişörtünün üzerine yapışlıyordu.

Gabrielle ile arasındaki mesafeyi korumak için nefes alış verişini düzenleyerek yavaş adımlarla ilerledi. Resim çalındığından beri genç kadının peşinde adeta bir kuyruk gibi dolanıyor; başka şekilde öğrenemeyeceği bilgilerin peşinde koşuyordu.

Şu ana kadar öğrenebildiği çok bir şey yoktu. Gabrielle her sabah ortalama 3 km koşuyor ve aynı bel çantasını takıyordu. Genç kadın zaman zaman birini arıyormuşçasına etrafına bakınsa da, bu zamana kadar kimseyle buluşmamıştı.

Birini takip etmek sanıldığı kadar kolay değildi aslında. Joe, Gabrielle'nin dikkatini çekmemek adına her gün farklı giyinmeye özen gösteriyordu. Bazen de farklı yolları deniyordu.

Bu süreçlerde şapka takmak işini kolaylaştırmıştı. Çoğu zaman koşu kıyafetleri giymeyi tercih etse de bu sabah eşofman ve Ball Devlet Üniversitesi baskılı kalın tişörtünü giymiş, kafasına da kırmızı bandana bağlamayı tercih etmişti.

Joe gözünü bir anlığına şüphelisinden ayırdığı sırada karşıdan kendisine doğru koşan iki adamı fark etti. Bayan Breedlove'ın yanından geçtikten sonra her iki adam da Gabrielle'ye tekrar bakma ihtiyacı duymuştu. Joe onları suçlamıyordu. Bu kadının gerçekten de muhteşem bacakları ve biçimli kalçaları vardı. Böyle bir vücudun hapisane kıyafetlerinin içinde çürüyüp gitmesi çok yazık olacaktı.

Genç kadın nehir boyunca süren koşusuna devam ederken, Joe aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu.

Aslında Gabrielle'nin hırsıza benzer hiçbir yanı yoktu. Ortağı olacak o adam gibi boğazına kadar borca batmamıştı. Kumar oynamamış; hayatı boyunca uyuşturucu kullanmamıştı. Bu hırsızlığa bulaşmasının yalnızca iki nedeni olabilirdi.

İlk nedeni kesinlikle adrenalin bağımlısı olmasaydı. Joe hayatı sınırlarda yaşamamanın verdiği hazzı çok iyi biliyordu ve bu yüzden Gabrielle'yi suçlayamazdı.

İkinci neden ise çoğunlukla bu kadınların kör kötük âşık olmalarıydı. Âşık olmak çoğu kadını kolayca suç işlemeye itiyordu. Onlara değer vermeyen aşağılık herifler için hayatlarını tereddüt etmeden tehlikeye atan bu kadınları gördükçe Joe hayretler içinde kalıyor; hapishaneye giderken “Söylecek hiçbir şeyim yok ama onu çok sevdiğim için yaptım” diye ağlayan suçlu kadınlar artık çok tanıdık geliyordu.

Parkın içinde ilerlerken yoğunlaşan ağaçlar gökyüzünü adeta kapatmıştı. Julia Davis Parkı, Ann Morrison Parkı’na nazaran daha ağaçlık olmasıyla dikkat çekse de, buna ek olarak tarih ve sanat müzelerini, hayvanat bahçesini ve tren turlarını içinde barındırması ilgiyi arttırıyordu.

Genç adam hızlı adımlarla takibine devam ederken cebindeki sigara paketinin ağırlığının bir anda hafiflemesi Joe’nun aniden durmasına neden oldu. Yere eğilip paketi eline aldığı anda içindeki sigaraların artık orada olmadığını anlaması uzun zamanını almamıştı. Genç adam bir anda tereddüte düşse de, sigaları nehre yuvarlanmadan önce onları geri almak için döndü. Bir anlığına bakıp Gabrielle’in görüş alanının dışına çıkmadığından emin olduktan sonra işine devam etti.

Yere düşen sigaralarını nazik bir biçimde paketine yerleştirip kendine keyif sigarası yaktı. Genç kadının görüş mesafesinde olduğunu bilmesi Joe’yu rahatlatıyordu. Gabrielle yaşlı bir köpek gibi ağır aksak koştuğu için hiçbir problem yoktu.

Genç adam bütün sigaraları paketine dikkatle yerleştirip kafasını kaldırdığında önünde uzanan yolda sadece çimenleri ve ağaçları görmüştü. Aniden çıkan rüzgâr, minik dal parçalarını havalandırıp Joe’nun tişörtüne çarpmalarına neden olmuştu. Bu hareketsizlik iyi bir anlama gelmiyordu.

Genç adam bakışlarını sola doğru çevirdi. Gabrielle hayvanat bahçesinin ve oyun parklarının oraya doğru ilerliyordu. Joe’nun temposunu arttırmasının vakti gelmişti.

Bu deli kadının dışında büyük bir fırtına öncesi koşuya çıkmayı isteyebilecek başka kim olabilir ki? Doğal olarak parkta kimseler yoktu. Gerçi park ne kadar boş olursa olsun bu Gabrielle'nin kimseyle buluşmayacağı anlamına gelmezdi.

Anlaşılan genç kadın bugün farklı bir yol denemeye karar vermişti. Joe değişik yollardan gitmeye pek alışık değildi. Bugünü farklı kılan bu yol değişikliği genç adamın bedeninde adrenalin duygusunu harekete geçirerek gülümsemesine neden oldu. Joe bu heyecanı en son bir uyuşturucu operasyonunda hissettiğini buruk bir şekilde hatırladı.

Gabrielle bugün garip bir şekilde normalden hızlı koşmaya başlamıştı ve Joe'nun görüş alanından hızlıca çıkıyordu. Genç adam yılların deneyimiyle genç kadın ortaya çıkana kadar adımlarını yavaşlattı. Oysa zaman geçiyor ama Gabrielle ortaya çıkmıyordu. Joe hemen göğsündeki silahı yoklayıp duvara dayandı.

Asfaltın üzerinde havalanan poşetin hışırtısından başka bir şey duymuyor gibiydi. Genç adam bulunduğu pozisyonundan pek bir şey göremiyordu. Pozisyonunu değiştirmek için hareketlenirken bir saç spreyiyle karşı karşıya kalmıştı. Spreyden püsküren gaz tam anlamıyla Joe'nun yüzünü hedef almıştı ve genç adamın görüşünü bulanıklaştırdı.

Gabrielle'nin yumruğunu tişörtünün üzerinden hissedebiliyordu. Genç kadın öfkeyle Joe'nun cinsel organını hedef alan tekmeler savururken şans eseri ıskaladı. Genç adam Gabrielle'nin tekmelerinden kaçmaya çalışırken bacağındaki sakatlık, kramplara sebep olmaya başlamıştı. Göğsündeki silah kabzası olmasaydı muhtemelen iki büküm yerde yatar olacaktı. Joe acıya dayanamayıp yere sert bir şekilde düştükten sonra derin bir nefes verdi. Belindeki lanet olası kelepçe sırtını kesiyordu.

Genç adamı yavaş yavaş geri gelen görme kabiliyetinin izin

verdiği ölçüde tepesinde dikilen Gabrielle'ye baktı. Bacağın-
daki ağrı dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Bir kadının
karşısında sızlanmaktan utanmasa hemen oracıkta ağlayabi-
lirdi. Gabrielle yerde yatan genç adamın ayaklanmasını en-
gellemek için hızlıca Joe'nun üzerine oturdu. Genç kadın
çok öfkeliydi.

“Tanrım.” Joe öfkeyle homurdandı. “Manyak mısın sen?”

“Çok haklısın! Şimdi bana seni şurada öldürmemem için
bir neden söyleyebilir misin?”

Genç adam Gabrielle'nin ne söylediğini tam anlamıyla
anlamak için birkaç saniye duraksadı. Yavaş bir şekilde bakış-
larını genç kadının kollarından eline doğru indirdi. *Kahretsin.*
Gabrielle'nin bir elinde saç spreyi hazır dururken bir diğer
elinde de yüzüne doğrultulmuş iki namlulu küçük bir cep
silahı vardı.

Joe böyle bir pozisyonda olduğuna gerçekten inanamı-
yordu. Üzerinde oturan bir kadın yüzüne silah doğrultuyor
ve onu vurmakla tehdit ediyordu. Genç adam sakin olma-
ya çalışarak konuştu. “Şu lanet silahı yere bırak!” Joe silahın
dolu olup olmadığı konusunda bir fikir yürütmek istemiyor-
du. Genç adam tehlikeli bir hareket yapmamak için yerde
sabit dururken tek yapabildiği, öfkeli gözlerini Gabrielle'nin
gözlerine dikmekti. Genç kadınınsa bundan etkilenmediği
açıkça görülüyordu.

“Kimse yok mu? Biri polisi arasın!” Genç kadın bir anda
etrafına bakınarak bağırmaya başlamıştı.

Joe başına gelenlere inanamıyordu. Bu kadın hem onu
yere sermişti; hem de başının dibinde, birilerinin polis çağır-
ması için bağırıyordu. Genç kadın bu tutumunu biraz daha
sürdürmekte ısrar ederse Joe polis tarafını göstermek zorunda
kalacaktı. Eyaletteki herhangi bir polis karakoluna, potansiyel
suçlu olarak kabul edilen bir kadın tarafından nasıl paketlen-
diği anlatılırken girmek gibi bir hayali yoktu.

“Silahımı hemen yere koy dedim sana!” Joe’nun sabrı taşmak üzereydi.

“Hiç şansın yok! Eğer kıpırdadığımı görürsem, bütün bedenini delik deşik ederim! Anladın mı beni pislik herif!”

Joe etrafta kimselerin olmadığına emin gibiydi ama bugünün şanssız günü olduğunu hatırlayınca içinden küfretti. Kahramanlık yapmak için ortaya çıkacak herhangi bir adam işleri şu anda daha da karıştırdı.

“Bana yardım edecek kimse yok mu? Yardım edinnnn!” Gabrielle’nin bağıışı o kadar yüksekti ki, muhtemelen birkaç eyalet öteden bile duyulmuştu.

Joe artık sabrının kalmadığını biliyordu. Çenesi gerildi. Düştüğü konum zaten yeterince kötüydü; bir de başkalarının bunu öğrenebilme ihtimali genç adamı tamamen deliye çeviriyordu. Joe, Robby Martin olayından sonra her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığı için uzun süredir kara listede olduğu gerçeğini hatırladı. Bu hırsızlık olayı geriye dönebilmesi için elindeki son şansıydı ve bunu dikkatsizliğinden dolayı kaybetmek istemezdi. Genç adam şefin neler diyebileceğini şimdiden tahmin edebiliyordu. Muhtemelen “*Shanahan gene işi mahvettin!*” diyecek ve Joe’yu devriye bölüğüne sürecekti.

“911’i arayın!”

“Çıglık atmayı kes!” Joe, genç kadını etkilemek için en yasal ses tonunu kullanmaya dikkat etmişti.

“Bir polise ihtiyacım var!”

Kahretsin. “Bayan!” Genç adam dişlerini gıcırdatarak konuşuyordu. “Ben zaten *polisim.*”

Gabrielle, Joe’ya inanmadığını belli edercesine gözlerini devirdi. “Tabii tatlım. Ben de belediye başkanıyım.”

Joe cebinde duran cüzdanına ulaşip kimliğini göstermek için hareket etmeye karar verdi. Bu kadından başka türlü kurtulması pek mümkün gözükmiyordu. Genç adam elini kaldırıp cebine doğru uzanma hareketi yaptığı sırada Gabrielle silahını Joe’nun göğsüne doğrulttu.

“Cebimde kimliğim var. Kendin al bak!”

“Sakin hareket etme.” Genç kadın Joe’yu dikkatle süzdü.

Joe bir anlığına da olsa üzerinde oturan bu kadını dikkatle inceledi. Gabrielle’nin kahverengi dalgalı saçları, yüzünün çevresinde bağımsız bir şekilde sallanıyordu. Genç adam, *elinde tuttuğu saç spreyini dalgalı saçlarını yatıştırmak için kullan-
sa daha iyi olurdu*, diye düşünmeden edemedi. Genç kadın yüzüne düşen tutamlardan birini kulağının arkasına iterken elleri titriyordu. Joe tek bir hareketiyle Gabrielle’yi alt edebileceğinin farkında olsa da, en ufak bir hata yaptığı takdirde genç kadının onu vurmayacağından emin olamıyordu. Muhtemelen bu sefer göğsünden vurulur ve direkt cehennemine boylardı. “Bana güvenmiyorsan al kendin bak. Sayende kıpırdayamıyorum zaten.” Joe, Gabrielle’nin sözünü dinlemesi için içinden dua ediyordu. Aksi takdirde zor kullanmak zorunda kalacaktı.

“Ben aptal değilim seni sapık herif! Bu numaralara liseden beri kanmıyorum.”

“Tanrı aşkına!” Genç adam sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu.

“Hem senin silah taşıma ruhsatın var mı?”

“Bir saniye!” Gabrielle’nin yüzü, aradığı cevabı bulmuş gibi aydınlandı. “Sen polis değilsin. Sen kurbanlarını öldürmek için onları takip eden bir sapıksın! Ah Tanrım keşke bir yerlerden bir polis çıkıp seni tutuklayabilseydi. Geçen haftadan beri beni takip ettiğini biliyorum. Hem eyalet yasaları da benim lehime işliyor.”

Genç kadın düşüncelerini ara vermeden dile getirdiği için yorulmuştu. “Bahse girerim tipik sapkın hareketlerin vardır. Kurbanlarını sessiz telefonlarla rahatsız edip nefes alışverişlerini dinletiyorsundur. Belki de daha önceden bu suç için hapishanede yatmış bile olabilirsin.” Gabrielle derin bir uc-

tes alıp elindeki spreyi salladı. “Sanırım cüzdanı bana kendin vermen daha mantıklı bir davranış olacak.”

Joe, on beş senelik meslek hayatı boyunca peşine takıldığı bir suçlu tarafından alt edilip savunmasız bir şekilde yere yatırılmamıştı. Tanrım ne utanç verici bir haldeydi!

Genç adamın sızlayan bacağına eklenen baş ağrısı, işin tuzu biberi olmuştu. Gözleri de spreyden dolayı yanmaya devam ediyordu. “Sen gerçekten delisin!” Genç adam Gabrielle’den onayı aldığından dolayı kimliğine uzanmak için yavaşça elini cebine soktu.

“Gerçekten mi? Bize bir bakıyorum da, bence deli olan sensin.” Genç kadın Joe’nun uzattığı cüzdanı eline alırken bile gözünü genç adamdan ayırmamıştı. “Seni polise şikayet edebilmem için ismine ve adresine ihtiyacım var. Ama bahse girerim seni bir yerlerden tanıyorumdur!”

Genç adam artık Gabrielle’ye laf yetiştirebileceğinden emin değildi. Gabrielle konuşmaya başladığı andan itibaren nefes almadan saldırıya geçiyordu.

Genç kadın öfkeyle Joe’nun cüzdanını açtı. İç kısımdaki gözüne bakınak için gözlerini ondan ayırır ayırmaz Joe genç kadını bacaklarının arasına sıkıştırdı. Dengesini kaybeden Gabrielle yere düşerken, Joe ağırlığıyla genç kadının üzerine baskı yaparak hareket etmesini engelledi. Gabrielle, Joe’yu omuzlarından itirmeye çalışsa da başarısız olmuştu. En sonunda elindeki tabancayı genç adamın şakağına doğrulttu. Joe artık hiçbir şeyden korkmuyordu. Bedeninin altında kıpırdaması mümkün olmayan Gabrielle’nin bileklerini tutup başının üzerine götürdü.

Dışarıdan görülen manzara komik olsa da, Joe bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Gabrielle’nin göğüsleri kendi göğüs kafesine baskı yapıyor; genç kadının kalçası da aynı rahatsızlığı veriyordu. Gabrielle zor durumda olduğunun farkında olsa da vazgeçmeye hiç niyetli olmadığını açıkça belli edi-

yordu. Yüzyüze bakıyorlardı; hatta Gabrielle hırçınca hareket ettiği zamanlarda genç kadının burnu Joe'nun yüzüne birkaç kez değmişti. Genç adam Gabrielle'nin korktuğunu yeşil gözlerinin en derinlerinde görebiliyor olsa da, bir yandan onun ellerini bir an önce genç adından kurtarıp Joe'yu silahla hareketsiz hale getirmeyi planladığını düşünüyordu.

Bacakları birbine dolanmış şekilde parkın ortasında yatıyorlardı. Joe'nun sıyrılınışı tişörtünün ortaya çıkardığı karnı, Gabrielle'nin göbeğine ve bel çantasına değiyordu.

“Sen gerçekten bir polissin!” Genç kadının göğsü, içinde tuttuğu nefes yüzünden hafifçe kalkmıştı.

Joe, Gabrielle'nin elindeki silahı etkisiz hale getirmeden ayağa kalkmayı hiç düşünmedi. “Evet ben polisim ve şu anda seni ruhsatsız silah taşımak suçundan tutukluyorum.”

“Ah Tanrım teşekkürler!” Genç kadın derin bir nefes aldı. Joe, Gabrielle'nin rol yapmadığını görebiliyordu. Genç kadının gerçekten rahatlamış bir hali var gibiydi. “Ah çok rahatladım. Senin psikopat bir sapık olduğunu düşünüp çok korkmuştum.”

Joe'nun yüzüne bakan Gabrielle'nin yüzünde, aydınlık bir gülümseme vardı. Genç adam kendisine tutuklandığını hatırlattığı sırada bile gülümsemesi solmamıştı. Joe bunun aldatici bir gülümseme olduğuna emindi. Bu kadının tam bir çılgın olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmamıştı artık.

“Sessiz kalma hakkına sahipsin.” Genç adam, Gabrielle'nin silahını elinden alırken sesini ifadesiz tutmaya özen gösteriyordu. “Ayrıca..”

“Ciddi değilsin değil mi? Beni gerçekten tutukluyor olamazsın. Hey sana söylüyorum?”

“Avukat tutma hakkına...” Joe, genç kadını duymuyormuşçasına sözlerine devam ediyordu. Gabrielle'nin ellerini başının üzerinde sabit tutmaya çalışırken, elindeki silahı uzağa fırlatmayı da ihmal etmedi.

“Ama... Ama o gerçek bir silah bile değil ki. Yani gerçek aslında; ama antika olduğu için... 19. yüzyıl... Antika olduğu için gerçek silah olarak kabul edilebileceğini düşünmüyorum. Hem ayrıca içinde kurşun da yok. Hem kurşun olsa bile seni ciddi bir şekilde yaralamazdı ki! Bu silahı taşıdığımı inkâr etmeyeceğim ama birinin beni takip ettiği fikri beni o kadar korkutmuştu ki...” Gabrielle bir saniyeliğine sustu. Kaşları atılmıştı. “Hakikaten... Sen neden beni takip ediyordun?”

Joe cevap vermek yerine, geç kadına haklarını söylemeyi tercih etmişti. Gabrielle’nin sorularını cevaplamayacaktı. Ne şimdi ne de yarın. Yapacağı tek şey geç kadını alıp merkeze götürmekti. Geç adam elindeki silahın korumasını açıp dikkatlice ayağa kalktı. “zerinde başka silah var mı?”

“Hayır.”

“Yavaşça bel çantayı bana uzat. Daha sonra da ceplerini arayacağım.”

“zerimde sadece araba anahtarlarım var.” Gabrielle elindeki anahtarları geç adamın eline bırakırken yavaşça mırıldandı. Joe anahtarları alıp n cebine koydu. Geç kadının bel çantasında hiçbir şey bulamamıştı.

“Ellerini duvara yasla.”

“zerimi aramayı düşünmüyorsun değil mi?”

“Tam üstüne bastın.” Joe, Gabrielle’nin arkasına geçti.

“Böyle mi arayacaksın?” Geç kadın omzunun üzerinden Joe’ya baktı.

Joe, Gabrielle’nin vücudunu baştan aşağıya inceledi. Geç kadının uzun bacakları ve kıvrımlı hatları takdir edilecek kadar muntazam gözüküyordu. Geç adam kafasını iki yana sallayıp bulunduğu ana döndü. Bir hırsızın bedenini incelemek şu an yapacağı en son şey olmalıydı.

“Evet aynen böyle arayacağım.” Joe ellerini geç kadının omuzlarına koydu. Gabrielle’ye ilk defa bu kadar yakın duru-

yordu. Uzaktan gözüktüğünden daha uzun boyluydu. Genç adam yavaş yavaş omuzlardan aşağıya inmeye başladı. Genç kadının bel kısmına geldiğinde Gabrielle'nin yumuşak tenini ve şortunun metal düğmesini hissedebiliyordu. Joe'nun elleri yavaşça tekrar genç kadının göğüslerinin çevresinde dolanmaya başladı."

"Hey ellerine dikkat et!"

"Heyecanlanmana gerek yok." Genç adam öfkelenmişti. "Sana dokunmaya ben de bayılmıyorum." Gabrielle'nin çoraplarının içine kadar aradıktan sonra işini bitirdi. Joe aslında genç kadının üzerini ararken başka bir silah bulamayacağını tahmin etmişti. Koşuya çıkarken en fazla bir silah bulundurmak en mantıklısıydı!

"Eğer suçlu bulunursam kefalet ödeyip çıkabilirim değil mi?"

"Mahkeme karar verirse, evet."

Gabrielle artık yüzünü Joe'ya dönmek istiyordu. Ancak genç adamın elleri hâlâ vücudundaydı.

"Daha önce hiç tutuklanmamıştım."

Joe bunu zaten biliyordu.

"Parmak izlerinin alındığı ve sabıka fotoğraflarının çekildiği türden bir tutuklanmamı bu?"

Joe son kez genç kadının üzerini arayıp geri çekildi. "Evet hanımefendi. Parmak izleriniz alınıp sabıka fotoğrafınız çekilecek."

Gabrielle inanamayan gözlerle Joe'ya baktı. "Bu ana kadar ciddi olmadığını düşünüyordum. Şeyine...özel bölgeye tekme attığım için beni cezalandırıyorsun zannetmişim."

"İsabet etmedi bile." Genç adam bu gereksiz ayrıntıyı söyleme ihtiyacı hissetmişti.

"Emin misin?"

Joe duruşunu hiç bozmadan arka cebinde bulanan bir şeyi çıkardı. "Emin ol vurmuş olsaydın bunu hissedebilirdin."

“Oh.” Gabrielle’nin sesi hayalkırıklığına uğramış gibiydi. “Pekâlâ. Bunu bana yaptığına inanamıyorum. Hem aslında her şey senin suçun. Bunu kabul etmelisin.” Genç kadın nefes almak için susmuştu. “Kendine yarattığın karma, negatif enerji yüklü. Bunu bana yaptığın için üzüleceksin.”

Joe hiçbir şey söylemeden kelepçeleri Gabrielle’nin bileklerine geçirdi. Evet genç adam üzgündü. Takip ettiği suçlu adayı tarafından kışının üzerine düşürülmüş ve kimliğini ifşa etmek zorunda kalmıştı. Ve bunun daha fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordu.

Gökyüzünden düşen bir yağmur damlası Joe’nun çenesi düştü. Genç adam kafasını kaldırıp baktığında havanın birazdan patlayacağına emin olmuştu. Alnına düşen taneler düşüncelerini onaylamışçasına yüzünden aşağıya kayıyorlardı. Joe öfke dolu bir kahkaha attı. “Ne muhteşem bir gün!”

2

Gabrielle kendine itiraf edemese de, polis sorguları konusunda bildiği tek şey, Dustin Hoffman'ın *Vahşi Koşu* filminin karelerinden ibaretti. Aklındaki sorgu odası karanlık, tavanından lamba sallanan ve suçlulara işkence edilen bir yerdi.

Genç kadının içinde bulunduğu oda ise aklındakinden çok farklıydı. Odanın duvarları beyazdı. İçeriği aydınlatan hiçbir pencere yoktu. Ahşap kaplama bir masanın çevresine gelişigüzel yerleştirilmiş birkaç metal sandalye mevcuttu. Odanın duvarında asılı duran telefon ve uyuşturucunun zararlı olduğunu belirten posterler dışında her yer bomboştu.

Gabrielle tavanın bir köşesine monte edilen kameranın farkına varmıştı. Kameranın üzerinde yanıp sönen kırmızı ışık, aletin kayıta olduğunu gösteriyordu. Genç kadından sorgunun kayıda alınması için izin almışlardı. Gabrielle masum olduğunu bildiği için korkmaması gerektiğinin farkındaydı. İfadesini alacaklardı ve evine gidecekti. Açıkmişti; çok yorgundu. Bunların dışında pazar ve pazartesi günleri izin günüydü ve Coeur Festivali öncesi yapması gereken bir sürü işi vardı.

Genç kadın sakinleşmek için birkaç kez derin nefes aldı. Şu an paniğe kapılmak isteyeceği en son yerde bulunuyordu.

Rahatla. Gabrielle kendini nasıl rahatlatacağını bilemedi. *Derin nefes al. Aferin.* Rahatlamak için elini saçlarının içinde geçirdi.

Genç kadın evine gidip kendini yatağına atmadan gerginliğinin gitmeyeceğini biliyordu. İşte o zaman rahatlayabilirdi.

Siyah mürekkep lekelerinin olduğu parmaklarını incelerken, bileğinde hâlâ kelepçenin varlığını hissediyor gibiydi. Dedektif Shanahan, Gabrielle'i bir cinayet zanlısıymışçasına parkın içinde bilekleri kelepçeli bir şekilde yürütmüştü. Genç kadının tek tesellisi ise dedektifin yağmur altındaki bu yürüyüşten hoşlanmadığını bilmektir.

Her ikisi de merkeze gelene kadar tek kelime etmemişlerdi. Gabrielle yol boyunca dedektifi incelemiş; genç adamın zaman zaman sağ baldırına masaj yaptığını fark etmişti. Genç kadın, Joe'nun bacağındaki sakatlanmanın sebebinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Gabrielle normalde bir böceği bile incitmekten çekinirken; bu adamı incittiği için hiç suçluluk duymuyordu. Korkmuştu ve kafası karışık. Elbiseleri yağan sağanak yüzünden sırlıklam olmuştu. Ve tüm bunların tek sorumlusu bu adamdı. Gabrielle dedektife tekme atarak en azından intikamını aldığına inanıyordu.

Genç kadın polis memuruna saldırmak ve ruhsatsız silah bulundurmaktan dolayı dosyası açıldıktan sonra sorgu odasına götürüldü. Karşısında oturan dedektif ve komiser Luchetti, Gabrielle'nin daha da gerilmesine neden olmuşlardı. Her iki adam da çalınan antikalar konusunda sorular sormaktan sıkılmıyorlar; önlerinde bulunan siyah deftere bakıp kendi aralarında tartışıyorlardı. Genç kadının çalınan antikalarından haberi bile yoktu. Nedense polis departmanı Gabrielle'nin bu işle bir alakası olduğunu düşünüyor ve bir açıklama yapmak için hiç de acele etmiyordu.

Daha da kötüsü genç kadın artık hiçbir yere gidemeyeceğinin farkındaydı ve kaderi Dedektif Shanahan'ın ellerindey-

di. Üstelik, bu adamı bir saatten daha az bir süredir tanıyor olsa bile, kesinlikle merhametsiz olduğunu söyleyebilirdi.

Dedektifi ilk kez bir hafta önce görmüştü. Genç adam Ann Morrison Parkı'nın içinde bir ağaca yaslanmış duruyordu. Gabrielle koşarak onun yanından geçerken; bir sigara bulutunun içine hapsolmuş bu adama dikkat edemedi yapamamıştı. Genç kadın ertesi gün dondurulmuş tart almak için Albertson's marketine gittiğinde yine bu adamı görmüştü. Bu sefer genç adamın üstünde kaslarını belli eden kısa kollu bir tişört ve cepli bir pantolon vardı. Ensesindeki kıvrık saçların dışarıda kaldığı şapkası da Joe'ya çok yakışmıştı. Gabrielle bu gizemli adamın yüzünü incelerken aslında çok yakışıklı olduğu gerçeğini kabul etmişti. Joe'nun koyu renkli gözleri ve yoğun bakışları genç kadının kendini savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

Gabrielle uzun yıllar önce "Yunan tanrısı" gibi erkeklere bulaşmayacağına dair kendine söz vermişti. Kalp kırıklıkları, depresyon, göz yaşları... Bunların hiçbirini hayatında istemiyordu. Erkekler aslında Snickers çikolataları gibi varlıklardı. Hepsi çok lezzetli ve albenili tipler olsa da, hiçbir zaman sağlıklı bir yemeğin yerini tutamazlardı. Gabrielle zaman zaman bu tip erkeklerin çekim kuvvetine dayanamasa da; artık bir erkekte ilk olarak kişiliğe bakıyordu. Uzun zaman sonra artık aşk hayatını düzene sokmakta kararlıydı.

Birkaç gün sonra bu adamı bir arabanın içinde beklerken gördüğünde, işlerin düşündüğünden daha kötü olduğunu anlamıştı. Neden esmer, yakışıklı bir adam onu takip ediyordu ki? Süre ilerledikçe rastlaşma sayıları da artıyordu. Genç adam fiziki anlamda Gabrielle'ye çok yaklaşımasa da, genç kadın devamlı takip edildiğini hissediyordu.

Gabrielle birkaç kez başına gelenlerin çok çalışmaktan dolayı kendi beyninin uydurduğu şeyler olabileceğini düşünmüş olsa da, önceki gün *Barnes and Noble*'dan kendine kitap

alırken dedektifi kadın sağığı bölümündeki kitapları inceleyen görmüştü. Genç adamın o kadar maskülen bir görünüşü vardı ki, kadınların aylık periyodlarıyla bu kadar yakından ilgilenmesi çok alakasız duruyordu. İşte tam o anda Gabrielle bu adamın sapık bir katil olduğuna karar verip polisi aramıştı. Ancak görevli polis, genç adam Gabrielle'ye fiziksel saldırıda bulununcaya kadar bir şey yapamayacaklarını söylemişti.

Genç kadın bu işi tek başına halletmek zorunda olduğunu anlamıştı. O gece bir çok kez planını gözden geçirdi. Planını benimsemişti. Sabah koşusuna çıktığı sırada kalabalığın olduğu bir yerde o pis sapığı yere yatırıp yardım isteyecekti. Aslında hâlâ bunun iyi bir plan olduğuna inanıyordu ama detaylar konusunda biraz dikkatsiz davrandığını kabul etmesi gerekmektedir. İlk detay havanın kapalı olması ikincisi ise sapık zannettiği adamın polis çıkmasıydı.

Gabrielle, Joe'yu ilk gördüğü zaman aslında genç adamın manken olup olmadığını merak etmişti. Joe'nun, arkadaşı Francie'nin duvarındaki takvimde yer alan mankenlerden hiçbir farkı yoktu. Genç kadın şimdi karşısında oturan bu adama baktıkça, onu nasıl bir mankenle kıyasladığına inanmamıştı. Bu adam olsa olsa kaba saba bir bisikletçiye benzeyebilirdi.

“Benden ne istediğinizi bilmiyorum.” Genç kadın bakışlarını Joe'dan ayırıp diğer polise baktı. “Buraya parkta olanlar yüzünden getirildiğimi düşünüyordum.”

“Bunu daha önce gördünüz mü?” Shanahan, Gabrielle'nin yüzüne doğru bir fotoğraf uzattı.

Genç kadın bu fotoğrafı daha önce birkaç yerel gazetede görmüş ve nasıl çalındığını okumuştı.

“Gördünüz mü?”

“Bir Monet gördüğümde nerede olsa tanırım.” Gabrielle bilmiş bir şekilde gülümseyip, resmi dedektife geri verdi. “*Statesman* dergisinde bu çalınma haberi hakkında bir şeyler okumuştum. Bay Hillard'ın evinden çalındı değil mi?”

“Peki başka söyleyecek bir şeyiniz yok mu?” Shanahan, genç kadının beyninin içini görebiliyormuş gibi dikkatli bir şekilde gözlerini Gabrielle’ye dikti.

Genç kadın kendini köşeye sıkıştırılmış hissetmek istemese de durumun öyle olduğunu kabul etmek zorundaydı. Dedektif iri bir adamdı ve bulundukları oda küçüktü. “Sadece basından okuduklarımı söyleyebilirim. Daha fazlasını ben de bilmiyorum.” Bu hırsızlık olayı uzun bir süredir gündemi meşgul ettiği için neredeyse herkesin bu olaydan haberi olmuştu. Resmin sahibi eyaletin hatırı sayılır iş adamlarından biri olduğu için bütün polis teşkilatı bu olaya kilitlenmiş ve olayı uluslararası bir konuma taşımışlardı. Gabrielle bu olaya iyi yerinden bakıyor, Idaho’nun patates ve ırkçılık konularından başka şeylere ilgi duyduğunu bütün dünyanın görmesini istiyordu. Zaten Idaho’da neredeyse kimse patates sevmez ve ırkçılığı destekleyen gruplara dahil olmazdı. Bu gruplara dahil olanların çoğu dışarıdan gelen Amerikalılar oluyordu.

Tamam belki ırkçılık meselesini kabul etmek gerekiyordu.

“Sanata özel ilginiz var mı?” Genç adamın sesindeki yoğunluk tüm odayı doldurmuştu.

“Tabii ki. Ben bir sanatçıyım!” Gabrielle kendini aslında resim yapmayı seven bir sanatçı adayı olarak tanımlamayı tercih ederdi. Genç kadın çoğu zaman portre çalışıyor ama ince detayları yapmaktan kaçınıyordu. Ne olursa olsun resim yapmak Gabrielle’nin hayatının büyük bir kısmını oluşturduğu için, resim hayatının merkezi olmuştu.

“O zaman Bay Hillard’ın resminin bir an önce bulunmasını istediğini duymak sizi şaşırtmayacaktır.”

“Tahmin edebiliyorum.” Genç kadın olayın ciddiyetinin farkındaydı ama olayın kendisiyle bağlantısını bir türlü çözemiyordu. Norris Hillard bir zamanlar aile dostlarıydı ama bu çok zaman önceydi.

“Bu adamı daha önce gördünüz mü?” Shanahan, Gabrielle’ye bir başka fotoğraf uzattı. “Adı Sal Katzinger.”

Genç kadın resme baktıktan sonra başını olumsuz şekilde salladı. Resimdeki adamın en çirkin gözlüklere sahip olması dışında yüzündeki hastalıklı ifade Gabrielle’yi rahatsız etmişti. Bu adamı daha önce görmüş olsa da, şu an bunu bir sabıka fotoğrafından hatırlayacak durumda değildi zaten.

“Hayır. Onu daha önce hiç görmedim.” Genç kadın fotoğrafı Joe’ya doğru uzattı.

“Peki ortağınız Kevin Carter’ın ağzından bu ismi duymuş olabilir misiniz?”

Gabrielle’nin şaşkın bakışları, saçları grileşmekte olan yaşlı dedektife odaklanmıştı. Adamın yaka kartında adının Luchetti olduğu yazıyordu. Genç kadın Kaptan Luchetti’nin iyi polisi, Shanahan’ın ise kötü polisi oynadığını anlayacak kadar çok polisiye film izlemişti. Yaşlı adam Gabrielle’ye, Judd amcasını hatırlatmıştı. Hem Luchetti’nin çevresine yaydığı enerji Shanahan’a nazaran daha pozitif ve daha nazik davranmaya özen gösteriyordu.

“Kevin mı? Kevin’in bu işle ne alakası olabilir ki?”

“Bay Katzinger profesyonel bir hırsız. İşinde en iyisi diyebiliriz aslında. Bir hafta önce 25.000 dolar çalmak suçundan tutuklanarak hapse girdi ve sorgusu sırasında çalınan resim hakkında bir şeyler bildiğini bizlere ilettiler.” Kaptan masanın üzerindeki resimleri parmağıyla gösterdi. “Monet’yi onun çalması için teklif götürdüklerini ancak bunu kabul etmediğini söyledi.”

Gabrielle kollarını kavuşturup sandalyesine yaslandı. “Peki bundan bana ne? Gidip bunu onunla konuşmanız gerekiyor mu?”

“Konuştuk zaten. Ve bize bazı isimler verdi.” Luchetti, genç kadının ifadesinin değişip değişmediğini anlamak için Gabrielle’nin yüzüne baktı. Genç kadın ise tüm bunların

kendisiyle ne alakası olduğunu hâlâ anlamıyordu. “Belki de bana ne demek istediğinizi açıkça ifade ederseniz size daha iyi yardımcı olabilirim.” Gabrielle’in yüzü Shanahan’a dönüktü. “Ve tabii cehennemın baş meclîî tarafından bir haftadır neden takip edildiğimi de öğrenebilir miyim?”

Shanahan öfkeyle kaşlarını çatarak genç kadına bakarken, Kaptan’ın yüzü ifadesiz kalmıştı. “Bay Katzinger’e göre ortağınız çalınmış antikaları alıp satıyormuş.” Kaptan konuşmasına devam etmeden duraksadı. “Ortağınızın, Hillard’ın hırsızlık olayında etkili bir rol oynadığını düşünüyoruz. Sonuç olarak ortağınızın başı çok büyük bir belada.”

Gabrielle dehşet içindeydi. “Kevin mı? Olamaz! Bay Katzinger kesinlikle yalan söylüyor.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?” Luchetti sorularına devam ediyordu. “Bizimle işbirliğı yaparsa bazı ayrıcalıklara sahip olacağını biliyor.”

“Kevin böyle bir şeyi asla yapmaz.” Genç kadın buna inanmıyordu. Gabrielle’nin kalbi hızla atmaya başlamıştı. Artık hiçbir nefes alma tekniğinin ona yardımcı olabileceğini düşünmüyordu.

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Sadece biliyorum. Daha önce hiçbir suça bulaşmadı bile.”

“Öyle mi?” Shanahan’ın bakışlarından, sesinden de belli olduğu gibi ne kadar sıkıldığı çok açık bir şekilde anlaşıyordu. “Bunun nedeni ne acaba?”

Gabrielle ters ters dedektife baktı. Genç adamın alına dökülen kahverengi saçları bandanasının önünden asice çıkmışlardı. Joe önünde duran defteri açıp içine bir şeyler karalamaya başladı. Dedektifin çevresine hakim olan enerjisi yağmur yüklü gri bulutlar gibi genç adamı çevrelemişti. Muhtemelen öfke kontrolünü sağlamaya çalışıyordu. “Pekâlâ.” Genç kadının bakışları her iki dedektifin de yü-

zünde gelip gitti. “Birincisi, onu senelerdir tanıyorum. Aynı yerde çalışırken, yasa dışı bir şekilde antika sattığını bunca zaman benden gizlemesi imkansız. Benden sır saklasa inanın bunu anlarım.”

“Nasıl anlarsınız?” Kaptan, bu konuyla ilgilenmeye başlamıştı.

Gabrielle bunu bir şekilde anlardı. Uzun süredir Kevin’i çevreleyen hiçbir negatif enerji yoktu ancak kaptanın enerji ya da aura gibi konulara ilgi göstereceğinden emin olmadığı için bu soruyu geçiştirdi.

“Sadece anlarım işte.”

“Mantıklı bir açıklaman yok mu?”

“O bir kova burcu.”

Joe’nun elindeki kalem havada birkaç kez takla attıktan sonra sandalyesinin arkasına düştü. “Yüce İsa!” Genç adamın ses tonu acı içinde kıvranıyormuş gibi çıkınıştı.

Genç kadın dedektife dik dik baktı. “Evet o bir kova erkeği. Kovalar yalan söylemekten ve insanları aldatmaktan nefret ederler. Ayrıca ikiyüzlülük de nefret ettikleri bir başka özelliktir. Abraham Lincoln de bir kovaydı. Bunu biliyor muydunuz?”

“Hayır. Bunu bilmiyordum.” Kaptan önündeki defteri kendine doğru çekerek gömleğinin cebinde duran gümüş kaplı kalemi çıkardı. “Bu durumun ciddiyetini kavradığınızı pek düşünmüyorum hanımefendi. Polis memuruna saldırmak suçundan on beş sene hapis yatabilirsiniz. Bunun farkında mısınız?”

“On beş sene mi? Beni bir sapık gibi takip etmeseydi ben de ona saldırmazdım! Hem zaten ben bir şey yapmadım. Pasif duran taraftım!”

“Pasif durmayı tercih eden insanlar silah taşımazlar.” Shanahan bu gerçeği genç kadına hatırlatmak zorunda hissetmişti.

Gabrielle, Shanahan'a cevap vermeyi tercih etmedi.

“Bayan Breedlove,” Kaptan sözü devralmıştı. “Bir polise saldırmak suçunun dışında buna ek olarak önemli bir hırsızlık olayının baş süphelisi konumundasınız. Yasalara göre bu otuz yıl hapis demek. Yani başınız belada bayan. Hem de büyük belada.”

“Hırsızlık mı! BEN Mİ?” Gabrielle elini kalbinin üzerine koydu. “Neyi çalmışım acaba?”

“Hillard’ın Monet’sini.”

“Yani siz benim Bay Hillard’ın çalınan eseriyle bir alakam olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Aynen öyle.”

“Durun bir dakika.” Genç kadın ellerini masanın üzerine koydu. “Benim Monet’yi çaldığı mı nasıl düşünürsünüz?” Gabrielle durumun ciddiyetinin farkında olmasaydı kahkaha atabilirdi. “Ben hayatım boyunca hiçbir şey çalmadım.” Genç kadın bir saniyeliğine düşününce aslında çaldığı şeylerin olduğunu hatırlamıştı. “Pekâlâ yedi yaşındayken şeker çaldığım gerçeğini sizden saklamak istemiyorum. Hem zaten sonrada çok pişman olmuştum.”

“Bayan Breedlove...” Shanahan genç kadının sözünü keserek “Yedi yaşınızdayken çaldığınız şeker inanın hiç umrumuzda değil,” dedi.

Gabrielle karşısındaki adamlara şaşkınlıkla bakıyordu. Kaptan’ın yüz ifadesi karmâşıkta. Shanahan’ın alnında oluşan kırışıklar onun da bu durumdan hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu.

Huzur ve mutluluk genç kadını yaklâşık 3-4 saat önce terk etmişti ve sinirleri bu yüzden çok gergindi. Gözpınarlarına dolan yaşlara engel olamayacağını hissettiğinde hemen elleriyle yüzünü kapattı. Belki de avukat tutmak için verilen şansı geri tepmemeliydi. Gabrielle bir anda doğduğu ve büyüdüğü kasabadaki polislerin ne kadar nazik olduklarını ha-

ırlamıştı. Genç kadının ne zaman başı derde girse hemen tanıdık polislerden biri gelir ve onu halasının evine götürürdü.

Bu durumun belki de kasabada sadece üç tane polis memurunun olmasıyla bir alakası vardı. Ama yine de en önemlisi, bu adamların nazik birer beyefendi olmasıydı.

Gabrielle, elleri yavaşça kucağına düşerken, gözyaşları artık akmak üzereyken, Kaptan Luchetti'nin bakışlarının da aynı kendisi gibi çok yorgun ve bezgin olduğunu gördü. Genç kadının gözleri Shanahan'ı aradığında diğer dedektifin odada olmadığını fark etti. Muhtemelen bir yerlerde başkalarının canını sıkınakla uğraşıyordu.

Gabrielle içini çekip gözyaşlarını sildi. Başı kesinlikle büyük beladaydı. Bir saat önce merkezden ifadesi alındıktan sonra çıkıp gideceğine inanırken bu hale düşmek tam bir kabustu. Biri tarafından takip edildiğini hissetmeseydi o lanet silahı da yanında taşımayacak olacaktı. Hem Idaho'da kimse gerçek silah taşıdığı için hapse atılamazdı. Zaten burada bulunma sebebinin bu olmadığı çoktan ortaya çıkmıştı. Kevin'in ve kendisinin saçma sapan bir hırsızlığa bulaştığına inanıyorlardı. Kevin biraz fazla hırslı olabilirdi ama hırsızlık onun yapacağı tarzda bir davranış kesinlikle olamazdı. Sadece paraya düşkünlüğü ve açgözlülüğü genç adamın zaaflarından en kötülerini olarak adlandırılabilirdi.

“Neden şunlara bir göz atmıyorsunuz?” Kaptan Luchetti iki sayfa dökümanı ve üzerine iliştirilen polaroid resimleri genç kadına uzattı.

Gabrielle artık kendini kontrol edemeyecek seviyeye geldiğini anlamıştı.

Resimlerdeki antik parçaların çoğu, Doğu medeniyetlerine ait orijinal parçalardı. Diğerleri ise İngiltere medeniyetine ait gözüküyorlardı. Genç kadın bu parçaların paha biçilemez olduklarını biliyordu. Maddi değerlerinin yazdığı kağıda göz attığında yanılmadığını görmüştü.

“Bunlar hakkında bana ne söylebilirsiniz?”

“Ming Hanedanlığı’na ait eserin tarihi M.Ö. 7000’lere dayanıyor. Fiyatı da bu eser için makul.”

“Bu tarz şeyleri dükkanınızda satıyor musunuz?”

“Satabilirim ama bunu tercih etmiyorum.” Gabrielle fiyat listesini incelerken Kaptan’ın sorusuna cevap verdi. “Bu gibi eserler antika sanat dükkanları için daha uygun. İnsanlar benim dükkanıma bu gibi parçaları almak için pek gelmezler. Hiçbir müşterimin antik bir çanağa bu kadar para vermek gibi bir niyeti olduğunu düşünmüyorum.”

“Peki bu eserleri daha önce başka bir yerde gördünüz mü?”

Genç kadın kağıtları önünden iterken kafasını kaldırıp Kaptan’a baktı. “Sakin bana bu eserleri de çalmaktan suçlandığımı söylemeyin!”

“Bu eserlerin üç ay önce Warm Spring Bulvarı’ndan çalındığını biliyoruz sadece.”

“Ben yapmadım!”

“Bunu biliyoruz.” Luchetti genç kadına bakıp gülümsedi. Gabrielle’nin elini babacan bir tavırla sıvazladı. “Sal Katzinger suçunu itiraf etti zaten. Beni dinleyin hanımefendi, eğer herhangi bir şekilde yasal olmayan bir duruma bulaşmadığınız konusunda doğruyu söylüyorsanız, ortada endişelenecek bir durum yok. Ancak erkek arkadaşınız tam anlamıyla boka batmış durumda.

Gabrielle bir anda duraksadı. “Erkek arkadaş mı? Kevin benim erkek arkadaşım değil. İş ortağınla özel hayatında da birlikte olmak hiç de iyi bir fikir değil.”

Kaptan, genç kadının yüzüne bakarken kafasında oluşturduğu yapbozun bazı parçalarının bütünü bozduğunun farkına varmış gibiydi. “Yani Kevin denen o adamla hiç çıkmadınız mı?”

“Şey tabii birkaç kez çıktık.” Gabrielle elini

konudan bahsediyormuşçasına salladı. “Ama birkaç buluşmadan sonra bunun sürmeyeceğini anladık. Sonuçta bunlar uzun süre önce oldu ve bitti. Hem o bir cumhuriyetçi, ben ise bağımsız adayları destekliyorum!” Evet aslında bu da bir sebepti; ancak Kevin ile aralarında ciddi bir ilişkinin yeşermemesinin tek sebebi genç adamın ince dudaklarıydı. Böyle bir zamanda bu gibi kişisel bir nedeni Kaptan Luchetti’ye anlatmak pek de uygun olmazdı. Kevin, Gabrielle’yi ilk öptüğünde genç kadının kalbindeki ufak duygu kırıntıları bile yok olmuştu. Genç adama karşı hiçbir şey hissetmemişti. Geçmişlerinde ne olursa olsun genç kadın ince dudakları var diye birinin hırsız adayı olmasının imkansız olduğunu biliyordu. Bunun en güzel örneği dedektif Shanahan’dı. Adamın muhteşem dudakları olsa bile tam bir aşağılık olduğu açıkça belli oluyordu. Genç kadın *demek ki dış görünüş hiçbir şey ifade etmiyormuş* diye düşündü.

“Yalan makinasına girmenizi onaylayacak mısınız Bayan Breedlove?” Luchetti’nin sorusu Gabrielle’nin erkekler ve onların dudakları hakkındaki düşüncelerini bölmüştü.

Genç kadının burnu hoşnutsuzluk içinde kııştı. “Bu konuda ciddi misiniz?” O makinaya bağlı olmanın düşüncesi bile korkunçtu. Hem Gabrielle neden doğru söylediği konusunda bir imtihana tutulduğunu bir türlü anlamamıştı. İlayatı boyunca hiç yalan söylememişti. Tamam, zaman zaman bazı şeyleri gizlemek için yalana başvursa da kimsenin bundan etkilenmemesine özen gösterirdi. Genç kadın karmaya ve yalan söylemenin kötü bir enerji yaydığına inanıyordu. Çocukluğundan itibaren bu şekilde yetiştirilmişti.

“Bize doğruyu söylüyorsanız zaten korkacak bir şey olmadığını bilmeniz gerekir. Bu olayı masumiyetinizin bir belgesi gibi düşünün. Bunu istiyorsunuz değil mi?”

Gabrielle tam cevabını verirken odaya daha önce hiç görmediği bir başka adam girdi. Adam ince ve uzun bir yapıya

sahipti. Bir de kafasında biçimsiz bir peruk mevcuttu. Genç kadın koltuğunun altında dosya taşıyan bu adamın merkezde bulunan diğer dedektiflerden biri olduğunu düşünmüştü. “Merhaba Bayan Breedlove.” Genç dedektif Gabrielle’nin elini sıktı. “Ben amir Jerome Walker. Blackburn Barosu ile sizin hakkınızda konuştum. Size yardım edebileceklerini söylediler.

“Beni neden koruyacaklar?”

“Ruhsatsız silah taşımak ve görevi başındaki bir polis memuruna saldırmakla suçlanıyorsunuz.”

Gabrielle şu polise saldırmak kısmından dolayı endişelenmeye başladığını hissediyordu. Ne derse desin silah taşımak ciddi bir suçtu. Gerçi suçlu bulunursa en fazla on beş sene hüküm giyecekti! On beş sene! Genç kadın en az ne kadar ceza alabileceğini sormaya yeltense de, bunu o anda bilmek istediğinden emin değildi.

Gabrielle iki seçeneğinin olduğunu biliyordu. Ya kendisine bir avukat tutup hakkını mahkemede aramak için günlerce uğraşacaktı; ya da polisle işbirliği yapacaktı. Her iki seçenek de genç kadını tatmin etmese de, polisin teklifini dinlemeye karar verdi. “Peki, benden ne istiyorsunuz?”

“Bizimle anlaşma yaptığınıza dair bir belge imzalayacaksınız. Biz de dükkanınıza bir dedektif yerleştireceğiz.”

“Müşteri olarak mı?”

“Hayır, biz daha çok işe ihtiyaç duyan bir akraba olarak düşünmüştük.”

“Kevin benim akrabalarımın birinin dükkanda çalışmasına izin vermez.” Gabrielle kuzeni Babe Fairchild’i müşterilere anlattığı psikolojik hikâyeler yüzünden kovmak zorunda kaldığından Kevin ile bu anlaşmayı yapmışlardı. “Hem zaten bu pek de iyi bir fikir değil. Cumadan pazara kadar dükkan- da olmayacağım. Julia Davis Parkı’nda gerçekleşecek Çocuk Festivali’nde olacağım.”

Komiser Walker genç kadının karşısına bir sandalye çekip oturdu. Genç adam önündeki dosyayı incelemeye başlamıştı. “Coors Festivali mi?”

“Coeur. Kalp. Kendi yaptığım özel yağları ve aromaterapi ürünleri satacağım.”

“Siz festivaldeyken Carter antika dükkanınızda mı olacak?”

“Çok iyi. Peki rol gereği size bu festival için yardım edecek birini ayarlasak?”

“Bilemiyorum.” Gabrielle ve Kevin dükkanın içine daha büyük bir sistem oluşturmak ve arka tarafa daha fazla raf yapmak için uzun süredir konuşuyorlardı; ancak daha karara varamamışlardı. Genç kadının dükkan için farklı planları olsa da, satışlar istedikleri gibi gitmediği için Kevin bu değişikliklere pek sıcak bakmamaya başlamıştı.

“Kevin bu sıralar para konusunda oldukça hassas.”

Komiser Walker dosyanın içinden bir iki kağıt aldı. “Peki bu çalışanı siz kendiniz finanse ederseniz bir problem olur mu? Polis departmanı şüphesiz ki size yardımcı olacak.”

Genç kadın bir yandan, bu yardım olayına farklı bir açıdan bakması gerektiğini düşünüyordu. Kevin suçlu değildi ve Gabrielle bu yardım olayını kabul ederse bir anlamda Kevin’a yardım ediyor olacaktı. Hem zaten Kevin hakkında bir şey bulamayacaklarını biliyorken polislerden kaçmanın bir manası da yoktu. Belki de zeki rolünü oynayıp polisin ödeneği sayesinde istediklerini yaptırabilirdi. “Kevin gerçekten gazeteden eleman bulup işe alacak bir tip değildir. İşe alacağım adamı tanıyor olmam lazım.”

Tam o sırada açılan kapıdan içeriye Dedektif Shanahan girdi. Genç adam üzerini değiştirmiş, kafasındaki bandayı çıkarmıştı. Saçlarını yıkamış ve geriye doğru taramış olsa da birkaç asi tutam öne doğru düşmüştü.

Genç adamın üzerine oturan beyaz, fit kesim gömleği ve

haki renkteki kanvas pantolonu dedektifin düzgün bedenine çok iyi oturmuştu. Bu detay da Gabrielle'nin dikkatini çekmişti. Genç kadın, dedektifin yaka kartına bakarken Joe'nun da kendisine baktığını fark etti.

Kaptan hâlâ dosyanın içindeki kağıtları inceliyordu. Okumayı bitirdikten sonra Gabrielle'ye bir kalem uzattı.

“Bu nedir?” Genç kadın dikkatini Shanahan'dan uzaklaştırıp önündeki kağıtlara odaklanmaya çalıştı.

“Bize yardım edeceğinize dair verdiğiniz vekalet Bayan Breedlove.” Soruyu Walker cevaplamıştı. “Bir erkek arkadaş ne dersiniz?”

“Hayır.” Gabrielle kafasını iki yana sallayıp önündeki kağıdı okumaya çalıştı. Uzun süredir bir ilişkisi yoktu. Hem düzgün hem de çekici bir adam bulmak bu sıralar o kadar da kolay değildi. Genç kadının kalbi onay verse mantığı karşı çıkıyor, kimi zaman da tam tersi meydana geliyordu. Gabrielle sıkıntıyla parmaklarını saçından geçirip ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. “Bir erkek arkadaşım yok.”

“Pekâlâ, şimdi yeni bir erkek arkadaşınız oldu. Ona merhaba demek ister misiniz?”

Genç kadının bedenini ele geçiren ürperti Gabrielle'nin omurgasından aşağıya inerek tüm bedenine hakim olmuştu. Bakışları hafifçe yukarıya kayarak Shanahan'ın göğsüne, oradan kravatına ve oradan da pis pis sırıtan yüzüne odaklandı. Genç adamın kalın dudakları keyifle kıvrılmıştı. “Merhaba tatlım.”

Gabrielle elindeki kalemi masaya fırlatıp bağırdı. “Avukatımı istiyorum!”

3

Gabrielle devletin kendisine atadığı avukatı arayıp suçlandığı alanda deneyimli olan bir başka avukatın ismini almıştı. Genç kadının zihninde gelmiş geçmiş en iyi ceza avukatlarından olan Gerry Spence canlansa da, ona layık görülen avukat Ronald Lowman adında saçları sıfır numaraya yakın kesilmiş ve Brooks Brothers marka takım elbise giyen genç bir adamdı. Gabrielle ile avukat, bulundukları odada yaklâşık on dakika konuştuktan sonra, Lowman savcı ile konuyu irdelemek için Gabrielle'yi yalnız bırakmıştı. Döndüğünde pek de iyi haberler verecekmiş gibi durmuyordu.

“Savcı ile konuştum. Eğer polis ile anlaşma yapmazsanız iki suçtan ayrı ayrı yargılanacağınız kesin gibi. Bay Hillard'ın çalınan tablosu ile ilgili bir şey bildiğinizden emin gibiler. Bu yüzden elinizi kolunuzu sallayıp buradan çıkmanız şu durumda imkansız.”

“Şu aptal resim hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben gerçekten masumum.” Gabrielle haklarını savunsun diye yardım beklediği adama öfkeli gözlerle baktı.

“Dinleyin Bayan Breedlove. Sizin masum olduğunuza şüphem yok. Bakın şu an peşinizde baro, polis teşkilatı, Kaptan Luchetti ve şimdilik ikna edilemeyen bir dedektifi var.” Genç avukat derin bir nefes aldı. “Sizi kolay kolay rahat bırakmayacaklarına eminim. Sadece bu hırsızlık olayında

şüpheli olduğunuz için değil; aynı zamanda onlara yardım etmediğiniz için diğer suçlarınız yüzünden hakkınızda dava açılması çok yüksek bir ihtimal. Ancak polis departmanı bunu yapmak istemiyor. İstedikleri sadece Bay Carter'a yakın olup onun hakkında araştırma yapabilmek ve tabii ki Bay Hillard'ın resmine ulaşmak. Sadece onlara yardımcı olacaksınız.”

Gabrielle polisin ondan ne istediğini biliyordu ve bildiği bir şeyi yeni yetme bir avukatın tekrar tekrar genç kadına hatırlatması onu daha da çıkmaza sokuyordu. Gabrielle kendini kurtarmak için polis ile işbirliği yapacak ve Kevin'ı *erkek arkadaşını* işe aldığı konusunda ikna edecekti. Dedektif Cehennem Meleği en yakın arkadaşı hakkında araştırma yaparken hiçbir şeyin farkında değilmişçesine işini yapmaya devam etmek genç kadına göre değildi. Ancak Gabrielle'nin başka bir seçeneği yoktu.

Hayatında ilk kez inançları ve duyguları hiçbir işe yaramıyordu. Kimse Gabrielle'nin ne istediğini önemsemiyor ve genç kadının yıllardır değişik kültür ve dinlerden öğrendiği ahlaki değerleri yerle bir etmesini bekliyorlardı. Dürüstlüğü bir yana bırakıp en yakın arkadaşını gambazlayacaktı.

“Kevin'm bir şey çaldığına inanmıyorum.”

“Bayan ben buraya sizi temsilen geldim. Ortağınızın haklarını gözetmek için değil. Eğer ortağınız suçluysa sizi de çok büyük bir batağa bulaştırmış olacak. İşinizi, itibarınızı her şeyinizi kaybedeceksiniz. Ancak Kevin suçlu değilse, en yakın arkadaşınızın aklanması için ona yardım etmiş olacaksınız. İnanın hiçbir şey kaybetmeyeceksiniz. Ya arkadaşınızın ismini aklayacak ya da mahkemeye çıkacaksınız. Mahkemeye çıkma gibi bir durum olursa, jürinin yargılamasını talep etmemiz en doğrusu olur ancak bunun için zamanımız yok. Bu yüzden direkt hüküm giyebilir ve hapishanceye girebilirsiniz.”

Gabrielle karşısında duran avukatına baktı. Bir suçtan hüküm giyme düşüncesi bile genç kadını çok üzmüştü. Daha önceleri böyle bir şeyin başına geleceğini tahmin bile edemezdi. “Onlara evet dersem gelip dükkanımda araştırma yapıp daha sonrada gidecekler mi?”

Genç adam saatine bakıp Gabrielle’ye döndü. “Prosedür hakkında bilgi alıp farklı imtiyazlara sahip miyiz bir bakabilirim. Size çok ihtiyaçları var. Uzlaşma sağlayabiliriz.”

“Yani bu anlaşmayı imzalamam gerektiğini mi söylüyorsunuz?”

“Bunun kararı size kalmış. Ancak bu en iyi çözümü gibi gözüküyor. Birkaç gün sizinle çalıştıktan sonra hayatınızdan çıkıp gidecekler. Hatta dükkanın şimdikinden daha iyi bir durumda bırakılacağından eminim. Sizin yapmanız gereken, oyunu kurallarına göre oynamak. Bu arada lütfen silah taşımak için bir ruhsat çıkartın.”

Genç kadının karşılaştığı durum o kadar karışıktı ki, ne yapacağını bir türlü bilmiyordu. Ama sonuç aslında başından beri belliydi. Anlaşmayı imzalayıp polise yardım edeceğine söz verdi. Genç kadın kağıdı imzalarken polis teşkilatının ona bir Bond kızı gibi takma ad verip vermeyeceğini düşünüyordu.

Gabrielle merkezden kurtulduktan sonra evine gidip kendi özel yaptığı yağların yardımıyla rahatlamak için banyoya girse de, hiçbir şekilde gerginliği peşini bırakmıyordu. Bir yandan Coeur Festivali’nden önce portakal çiçeği özlü masaj yağını tamamlaması gerekiyordu; bir yandan da minik şişeler koymaya çalıştığı ama etrafı mahvetmekten başka işe yaramayan hazırlık sürecinde sakinleşmeye ihtiyaç duyuyordu.

Aklı ve ruhu adeta ikiye ayrılmıştı. Kendini rahatlatıp bir

olmaya çalışsa da bu imkansız bir hal alıyordu. Genç kadın en son çare olarak meditasyonu deneyecekti. Ayaklarını bağdaş yapıp salonun ortasına oturdu. Ancak gözlerini ne zaman kapasa, Dedektif Shanahan'ın yüzü aklında beliriyor ve tüm dikkatini dağıtıyordu.

Aklından çıkaramadığı bu genç adam aslında Gabrielle'nin birlikte olduğu tüm erkeklerin zıttıydı. Bir kere dedektif esmerdi ve kahverengi gözleri vardı. Hiç gülmeyen bir yüze, geniş omuzlara ve büyük ellere sahipti. Aynı zamanda tam bir maçoymuştu. Genç kadının, dedektifi sapık zannettiği zamanlarda adamın ne kadar yoğun bakışlara sahip olduğu gerçeğini kabul etmesi gerekmişti. Donmuş ürünler reyoununda karşılaştıklarında Joe, siyah ve uzun kirpiklerinin ardından Gabrielle'e bakmıştı. Bu bakış karşısında Gabrielle adeta erimiş, ilgisini çekmediğini söylese de bu kaslı ve kendine güven duyduğunu belli eden, özgüvenli, maço adamdan çok hoşlanmıştı.

Aslında kendi boyu bu kadar uzun olmasaydı, iri erkekler fazla ilgisini çekmeyebilirdi. Gabrielle 1.75 cm boyunda olmasına rağmen 1.65 cm olduğunu söylüyordu. Gençlik yılları boyunca okuldaki en uzun boylu kız olduğu için dalga geçilmiş; her geçen günde daha fazla irileşip huysuzlaşmıştı.

Genç bir kızken yatmadan önce minyon ve küçük göğüslere sahip olarak uyanmak için hep dua etse de, duaları hiçbir zaman kabul olmamış bir şekilde uyanırdı. Lise sona geçtiği yıl olaylar biraz değişmiş ve Gabrielle erkeklerin ilgisini çekmeye başlamıştı. İlk erkek arkadaşı basketbol takımının kaptanı olan popüler bir çocuktur; ancak ilişkilerinin üçüncü ayında genç kıızı ponpon kızların lideri minyon Mindy Crenshaw için terk etmişti.

Gabrielle kısa kadınların yanında kambur durmamak için kendini zor tutuyordu. Genç kadın bedeninin dengesini bulmak için sıcak bir banyoya tekrar girmesi gerektiğini hissediyordu.

mişti. Küvetin içine doldurduğu suya kattığı güzel kokulu karışım bedenini bir nebze olsun rahatlatabilirdi belki. Küvetin içine yavaşça oturup başını arkaya yasladı. Sıcak su bedenini gevşetirken, gözlerini yavaşça kapayarak kendini suyun ellerine bırakmıştı. Gabrielle sabah yaşadıklarını hatırladıkça bir nebze olsun kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Dedektifin bacaklarının altında nefes nefese kalmış bir şekilde yattığını hatırladıkça içinden kahkaha atmak geliyordu.

Genç kadın bir gün gerçek anlamda iyi biri olursa, sahip olacağı karma sayesinde dedektife iyi bir ders vermek için tekrar bir şans elde edeceğine inanmak istiyordu. Evet bunu kesinlikle elde etmeliydi.

Joe ailesinin evinin arka kapısından içeri girip papağını mutfak tezgahının üzerine bıraktı. Genç adam salondan gelen televizyon seslerini duyabiliyordu. Ocağın önüne koydukları bir dolap kapağı ve matkap, lavabonun yanında duruyordu. Babası bir işi daha yarım bırakmış olmalıydı. Babası Dewey, karısı ve beş çocuğuna senelerdir ev işleri ve tadilatlar yaparak rahat bir yaşam sunsa da, kendi evindeki işleri yarım bırakmak gibi bir huy edinmişti. Joe annesinin yarım kalan işleri tamamlamak için birilerini tutacağını söyleyerek babasını tehdit etmesine alışkındı. Ne zaman bu tehdit evde yankılansa, yarım kalan iş ışık hızıyla tamamlanırdı.

“Evde kimse yok mu?” Joe her anne ve babasının evde olduklarını biliyor olsa da, yine de seslenmişti.

“Jocy sen mi geldin?” Joe’nun sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki, duyulmaması imkansız olurdu. Genç adam muhtelemeden babasının günün en sevdiği saatini yarıda kesmişti. *John Wayne* filmi kışağı.

“Evet benim.” Genç adam Sam’e kolunu uzatıp yerleşmesi için zaman verdi.

Joyce mutfâğa girdi. Grileşmiş saçlarını arkaya yatıran bir bandana takmıştı. Oğlunun kolundaki Afrika papağına sinirli bir bakış atıp memnuniyetsiz bir ifade takındı.

“Onu evde yalnız bırakamazdım.” Joe, annesi konuşmadan açıklama yapmanın daha mantıklı olduğunu düşünmüştü. “Biliyorsun ilgisiz kalınca pek de hoş davranışlarda bulunmuyor. Bu sefer düzgün davranacağına söz verdi. Hadi göster anneme Sam.”

Papağan siyah-sarı renklerin hakim olduğu gözlerini kırptıktan sonra ayaklarını oynatarak yerini sabitledi. “Hadi oğlum. Beni mutlu et.” Sam çığlık çığlığa bağırıyordu.

Joe çocuğuyla gururlanan bir baba gibi gülümseyerek annesine baktı. “Gördün mü? Artık akıllandı.”

Joyce kollarını Betty Boop baskılı tişörtünün önünde bağlayarak oğluna döndü. Yaşlı kadın minyon ve kırılgan bir yapıya sahipmiş gibi gözüксе de her zaman evdeki krallığı yöneten tek kadın olmuştu. “Eğer ağzının bozulduğunu bir duyarsam, evi terk etmek zorunda kalır. Anladın mı beni?”

“Sam’e küfür öğretenler paskalya için buraya gelen torunlarından başkaları değil.” Joe yaklâşık on kişilik bir grup oluşturan yeğenlerinden bahsediyordu.

“Nasıl olur da torunlarımı suçlarsın Joe?” Yaşlı kadın Joe ile uğraşamayacağını anlayınca iç geçirip ellerini iki yana indirdi.

“Yemek yedin mi?”

“Evet, eve giderken yolda bir şeyler yedim.”

“Lütfen bana o yağlı tavukları ve ezilmiş patatesleri verdiğini söyleme.” Joyce başını, onaylamadığını gösterircesine salladı.

“Dolapta biraz lazanya ve yeşil salata olacaktı. Eve götürmen için bir kaba koyabilirim.”

Diğer tüm aileler gibi Joe'nun ailesindeki kadınlar da sevgilerini yemek üzerinden göstermeyi tercih ediyorlardı.

Genç adam çoğu zaman bu ilgiden rahatsız olmasa da; ailedeki tüm kadınlar aynı anda ilgi gösterdiğinde bu biraz problem olabiliyor; bazı zamanlar da ise yeddiği hazır yemekler ailenin kadınlarının temel tartışma konusu haline alabiliyordu. “Aslında iyi olur.” Joe, Sam’e dönerek “Büyükanne sana lazanya yapmış.” dedi.

“Elmnm. Senin tarafından torun olarak sahip olabileceğim en yakın varlık bir papağan. O yüzden ona iyi davranmalıyım sanırım. Ama lütfen düzgün konuşmayı öğrendiğinden emin ol.”

Joe, annesiyle “torun” konularını konuşmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ancak genç adam bu konuşmayı yapmaktan kaçınırsa konunun kız arkadaşlarına, oradan da genel olarak yaşamına geleceğini biliyordu. “Sam çok değişti.”

Joe konuşmayı nazikçe keserek annesinin garaj satışlarından bulduğu şeylerle dekore ettiği salona doğru ilerledi. Salonunda televizyon koltuğuna kurulmuş, bir elinde kumanda diğer elinde buzlu çay olan babasının keyfine diyecek yoktu. Tekli koltuğu diğer koltuktan ayıran minik masanın üzerinde duran bir paket sigara ve çakmak genç adamın gözünden kaçmamıştı. Dewey artık altmış yaşlarında bir adamdı. Joe garip bir şekilde, babasının saçlarının yaşlandıkça farklılaştığını görüyordu. Dewey hâlâ bembeyaz ve ince telli saçlara sahip olsa da, saçları sert bir rüzgara mağruz kalmış gibi diken diken duruyorlardı.

“Bu devirde çekilen filmler peş para etmezler.” Yaşlı adam gözünü televizyondan ayırmadan konuşmaya başlamış ancak televizyonun sesini kısmayı ihmal etmemişti. “Tüm kullanılan o efektler gerçeğin yerini tutar mı hiç? John Wayne gibi yıldızların filmleri izleyip nasıl dövüşülür bir görsünler!”

Joe babasının yanına oturduğu sırada Sam, omzundan havalanıp koltuğun başlığına kondu. “Fazla ileri gitme.” Genç adam kuşunu uyardıktan sonra masanın üzerinde bulunan

sigara paketine uzandı. Eline aldığı Marlboro'yu yakmak yerine bir an duraksadı. Sam'in çok fazla sigara dumanı solumasını istemiyor gibiydi.

"Sigaraya tekrar mı başladın?" Dewey sonunda gözlerini televizyondan ayırmıştı. "Bıraktığını zannediyordum. Ne oldu?"

"Norris Hillard." Joe başka bir şey söylemesinin gerekli olduğunu düşünmüyordu. Eyaletteki herkesin çalınan resim hakkında bilgisi vardı. Joe aslında herkesin bu konuyu bilmesini istiyordu. Bu konu bilindikçe sorumlular panikleyip hata yapacaklar ve Joe da onları yakalamak için orada olacaktı. Sadece Gabrielle Breedlove'ı yakalamak genç adamı pek heyecanlandırmıyordu. Onun bu işle ilgisi olması artık Joe'nun ilgi alanına girmiyordu. Genç kadın tüm suçlamalarından genç ama kurnaz avukatı sayesinde kurtulmuştu.

"Bir şey bulabildiz mi bari?"

"Çok az." Dewey genel sorular sormuş, Joe da üstünkörü cevaplar vermişti. Genç adamın keyfi yoktu ve bugünkü olaylar hakkında konuşmak istemiyordu. "Bu arada senin matkabını ve bazı aletlerini ödünç almam lazım." Joe, bu kadına güvenmiyordu. Geçmişinde yaşadığı deneyimler rütbesinin elinden alınmasına neden olacak kadar ciddi işler açmıştı başına. Bu sefer olayların tam göbeğinde, aktif bir görevi alacaktı. Parkta yaşadıkları o rezil olaydan sonra Carter'ı yakalayıp teşkilata gümüş tepside sunmazsa muhtelemen devriye polisi olarak atanacak ve bir daha gün ışığını göremeyecekti. Devriye polisi olmak tabii ki kötü bir şey değildi. Joe onlar olmasa işlerini bu kadar kolay halledemeyeceklerini biliyordu. Ancak genç adam buralara gelmek için çok çalışmıştı ve bir kırmızı kafanın bunu mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Joe senin için haftasonu bir şeyler aldım." Genç adamın annesi evin arka tarafına giderken salonun kapısından içeriye seslendi.

Joe, annesinin en son ona aldığı duvar süsü alüminyum tavuskuşlarını hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. O duvar süsü şu anda yatağının altında bir diğer dantel baykuşın yanında yerini almıştı. “Ah tanrım...” Genç adam elindeki sigarayı masaya bırakıp söylenmeye başladı. “Annem bana keşke bir şeyler almaktan vazgeçse. Garaj satışlarından nefret ediyorum.”

“Buna alışmalısın evlat. Bu bir hastalık.” Babası oğlunu teselli edip tekrar televizyona dönmüştü. “Bunu bir alkoliğin alkole olan bağlılığı gibi düşün. Annenin garaj satışlarına karşı zaafı var.”

Joyce Shanahan salona girdiğinde elinde yarı kısmından biçimlendirilmiş bir eyer tutuyordu. “Bunu 5 dolara aldım.” Yaşlı kadın coşkulu bir şekilde konuşurken eyeri Joe’nun ayaklarını dibine bıraktı. “Aslında 10 dolar istediler ama iyi bir pazarlık sonucu 5 dolara aldım.”

“*Garaj satışlarından nefret ediyorum.*” Sam sahibini taklit etmekte geçikmemişti. “*Bracc---k.*”

Joyce’un bakışları oğlu ve papağan arasından gidip geldi. “Bu kuş koltuğumda fazla yer kaplıyor gibi geldi bana.”

Joe hiçbir şey için söz vermemesi gerektiğini bir kez daha anlamıştı. Ayaklarının dibindeki eyere baktı. “Bununla ne yapacağım ben? Yarım bir at mı bulmam gerekiyor?”

“Duvara asabilirsin.” Evin içi çalan telefonun ziliyle inlemeye başladığı için içeriye koşarken omzunun üzerinden oğluna fikir vermeyi unutmamıştı annesi. “Arkasında asabilmen için ipleri hazır.”

“Bence çivi ile duvara sabitlemen daha akıllıca olur evlat.” Babası karısını kırmamak adına bir öneride bulunmuştu. “Yok, öyle yapmasan iyi edersin. Muhtelemeden ağırlığıyla evin alçıpan duvarlarını başına yıkar.”

Joe önündeki eyere umutsuz gözlerle baktı. Yatağının altında bunları koyacak yeri kalmamıştı artık. Annesinin mut-

faktan gelen kahkahası Sam'in sıçramasına neden olmuştu. İri bir yapısı olan papağan kanatlarını çırparken kuyruğunun alt kısmındaki kırmızı tüyleri gösterdi; daha sonra da televizyonun üzerinde bulunan sahte kuş evinin üzerine tünedi. Gri başını bir aşağı bir yukarı sallarken biraz önce çalan telefonun zil sesini taklit etmeye başlamıştı.

"Sam, yapma." Joe kuşunu uyarırken Sam, Joyce'un kahkasını da taklit etmeye başlamıştı bile.

"Bu kuşun sonu bir çöp torbasında bitecekmiş gibi gözüküyor." Dewey'in tahmini pek de iç açıcı değildi.

"Bilemiyorum." Joe babasına daha detaylı bir cevap vermek istese de, şu an ki tek korkusu Sam'in tahta kuş evini gagasıyla mahvetme olasılığıydı.

Evin ön kapısı sesli bir şekilde açıldığında genç adamın ilgisi bir anda dağıldı. Yedi yaşındaki yeğeni Todd salona koşarak girerken, onu, on üç yaşındaki Christy ve on yaşındaki Sara izledi.

"Merhaba Joe dayı." Kız yeğenleri aynı anda neşeyle bağırarak genç adamı selamlamışlardı.

"Selam kızlar."

"Sam'i de getirdin mi?" Christy merakla dayısının yüzüne bakıyordu.

Joe televizyona bakarak başını salladı. "Şu an biraz gergin gibi. Lütfen çevresinde bağırıp çağırmayın. Ve lütfen ona kötü sözler öğretmeyin."

"Öğretmeyeceğiz Joe dayı." Sara en masum yüz ifadesiyle dayısına gülümsedi.

"Bu nedir?" Todd, genç adamın ayacağının dibindeki cyecri gösteriyordu.

"Yarım bir eyer."

"Neden?"

Kesinlikle bunun cevabını Joe bile bilmiyordu. "Neden sun ister misin?"

“Bu süper olur!”

Evin trafiğı bir türlü durmuyordu. Joe’nun kız kardeşi çeri girip kapıyı arkasından kapamıştı. “Merhaba babacığım.” Genç kadın dikkatini en küçük kardeşine yoğunlaştırmak için Joe’ya döndü. “Merhaba Joe. Annem sana aldığı hediyeyi vermiş gördüğüm kadarıyla. Bu eyeri sadece 5 dolara aldığına inanabiliyor musun?”

Tanya da annesi ile aynı hastalığa tutulduğu gerçeğini gözler önüne sermişti.

“Kim osurdu? Braaac---k?”

“Hey çocuklar.” Joe, Sam’in ne dediğini biraz geç anlasa da bunu kimin yaptığını tabii ki biliyordu. Gülmekten yerlere yatan iki kıza tehditkâr bir şekilde parmağını salladı.

“Bu kadar komik olan ne kızlar?” Joyce salona girip gelenlere merhaba demek için döndüğü sırada telefon tekrar çalmıştı. “Ah... Tanrı Aşkına!” Yaşlı kadın telefonu açmak için mutfığa giderken birkaç saniye içinde geri döndü. “Ben daha açamadan kapattılar.”

Joe bu sırada Sam’e kuşkululu bakışlar atarken, yeniden çalan telefon kuşun suçsuz olduğunu şimdilik doğrulamıştı.

“Ah Tanrım.” Joyce tekrardan mutfığa doğru koştu.

“Joe dayı, biliyor musun babam böcek yedi.” Todd, dayısının ilgisini çekmek için meraklı gözlerle Joe’ya bakıyordu. “Kamp ateşinde sosis kızarttık ama babam gene de bir böcek yemeyi tercih etti.”

“Evet. Ben, Todd’u alıp kamp yapmaya gitmeye karar verdim. Çünkü kızların ve benim kendisini *kız gibi* yaptığımızı söyleyip duruyordu.” Tanya, Joe’nun yanına otururken kocasının şikayetlerini anlatmayı sürdürüyordu. “Todd’u da yanına alıp erkek erkeğe bir şeyler yapmak için kampa gittiler.”

Joe bu durumu anlayabiliyordu. Dört kız kardeş tarafından büyütülmüştü ve küçükken onu kız gibi giydirip sanki beşinci kız kardeşmiş gibi davranırlardı. Böyle bir ortamda

büyümenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Genç adam sekiz yaşına geldiğinde ablaları onu çift cinsiyetli olduğuna inandırmış ve adının Josephine olduğunu söylemişlerdi. O zamanlar çift cinsiyetli olmanın ne demek olduğunu daha bilmeyen Joe, on iki yaşına kadar bu söylenene inanmış ancak daha sonra sözlüğe bakıp olayın ne kadar vahim olduğunu öğrenmişti. Sonraki birkaç hafta göğüslerinin abblarınınmı gibi büyüüp büyümeyeceğinden endişelenmişti. Babası Joe'yu bedenini incelerken görüp gerçeği açıklayana kadar bu kabus sürmüştü. Dewey oğlunun abblarıyla çok fazla zaman geçirdiğini anlayınca onu alıp balığa ve kampa götürmüş, sonra da bir hafta yıkanmasını engellemişti.

Ablaları hiçbir şeyi unutmayan ve Joe ile takılmayı çok seven tiplerdi. Ama ne olursa olsun birbirlerini koşulsuz seven bir aile olmanın verdiği güven hiçbir şeyde yoktu. Genç adam ailedeki kadınlara çok düşkün olduğundan onları üzme gibi bir talihsizliğe düşen erkeklerin kıcına seve seve tekmeyi basabilirdi.

“Todd sosisli sandviçinin üzerine böcek konduğu için ağlayıp sızlanmış.” Tanya'nın susmaya niyeti yok gibiydi. “Tabii ki onu anlayabiliyorum. Ama Ben'in kendini beğenmiş bir tavırla o böceği alıp yemesi çok barbarca. Sonra Todd'a dönüp ‘Ben bu lanet böceği yiyebiliyorsam, sen de o lanet sandviçini yiyebilirsin’ demesine ne diyorsun peki?”

Ben'in tehdidi Joe'ya çok mantıklı gelmişti. “Peki o sandviçi yedin mi?” Genç adam Todd'a baktı.

Todd gururlu bir ifadeyle dayısına bakıp gülümsedi. “Evet, hem de yanında bir tane de böcek yedim. Siyah renkliydi.”

Genç adam yeğenine bakarken sadece erkeklerin anlayabileceği bir sırrı paylaşıyorlarmışcasına sırıttı. Bu sırıtış, *ayakta işeyebiliyorum güzelim* sırıtışı gibiydi. Bir *kızın* layamayacağı bir sırıtış.

“Gene kapattılar.” Joyce artık bu sessiz telefonlardan çok sıkılmıştı.

“Anne bence arayanı gösteren o aletlerden alıp telefona takımalısın.” Tanya annesine döndü. “Biz aldık. Telefonu açmadan önce kimin aradığını kontrol edip öyle açıyoruz.”

“Belki de haklısın.” Yaşlı kadın sallanan sandalyesine tam oturmak üzereyken çalan telefon artık sınırları zorluyordu. “Bence bu telefon bozuldu.” Oturamadığı koltuğundan kalkıp mutfığa doğru yürümeye başladı. “Ya da birileri telefonla oynuyor.”

“Neden son arayan numarayı geri aramıyoruz. Dur sana göstereyim.” Tanya ayağa kalkıp annesinin peşinden mutfığa gitti.

Salonda kalan minik kızlar yeni bir kahkaha tufanına tutulurken, Todd ise eliyle ağzını kapatmıştı.

“Bana kalırsa,” Dewey gözlerini televizyondan ayırmadan gene yorum yapmaya başlamıştı, “bu kuş bela ile dans ediyor.”

Joe olan biten bu kargaşanın içinde bile bu hafta ilk defa gerçek anlamda rahatladığını hissedebiliyordu. Shanahanlar büyük, gürültücü ama sevgi dolu bir aileydi. Joe kaç yaşında olursa olsun ailesinin evine her gelişinde huzur dolduğu gerçeğini kabul etmek zorunda kalıyordu. En kötüsü de, bu kalabalıktan sonra yalnız yaşadığı evine geri dönmeseydi.

Bir sene öncesine kadar Joe kendine ait bir ailesinin olmasını kafasına takacak bir tip değildi. Her zaman daha vaktinin olduğuna inanıyordu. Ancak genç adamın vurulduğu gün her şey değişti. Ölümle burun buruna gelmek Joe’ya hayatındaki değerleri hatırlatmış ve en önemli gerçeği göstermişti. Bu gerçek, bir erkeğin kendisine ait bir ailesinin olmasıydı.

Sam’e sahip olduğu bir gerçektir. Bu kuş adeta iki yaşındaki bir çocuk gibi Joe’nun vaktini alıyor olsa da Sam ile kamp ateşinde sosisli pişiremeyecekleri gerçeği genç adamın inkar

edemeyeceği bir şeydi. Joe'nun yaşındaki polislerin çoğunun çocuğu vardı artık. Genç adam zaman zaman evde tek başına beyzbol maçı izlerken kendi çocuğunun beyzbol maçını izlemenin nasıl bir keyif vereceğini düşünmeden edemiyordu. Aslında kendi çocuğunu hayal etmek işin en kolay kısmıydı. Zor olan nasıl bir kadınla evleneceğini hayal etmektir.

Joe hayatı boyunca seçici bir adam olmuştur olsa da, neyi isteyip istemediğinin hep bilincinde olmuştur. Mesela ay dönümelerini unuttuğu zaman deliye dönen bir kadınla birlikte olmak istemediğini çok iyi biliyordu. Kesinlikle yediği her yemeğin kalorisini hesaplayan vejetaryan bir kadınla asla evlenemezdi.

Genç adamın istekleri aslında çok basitti. Eve geldiğinde birinin onu karşılaması, yemeğini yapması gibi basit ve gerçeklemesi kolay beklentileri vardı. Joe'nun bir kadında istediği diğer özellikse, ayaklarının yere basmasıydı. Genç adam akli bir karış havada olan bir kadınla ömür geçmeyeceğinin farkında olarak yetiştirilmişti. Tabii ki bir de her erkek cinsinin kadınlarda aradıkları özelliklerin sıralandığı listenin en başında olan seksi bir kadınla evlenmek kuralını göz ardı etmesi mümkün değildi. Kesinlikle ne istediğini bilen, yatakta kuralları olmayan bir kadın Joe'nun hayallerini süsleyebilirdi. Karısına baktığında heyecandan ve memnuniyetten nutkunun tutulmasını istiyordu. Aynı duyguları karısının da onun için hissetmesi fena olmazdı.

Joe, doğru kadınla karşılaştığında bunu anlayacağına inanıyordu. Bunu nasıl anlayacağına dair kesin bir tezi olmasa da bunu bir şekilde biliyordu. Sanki burnunun üzerine bir yumruk yemiş gibi olacak ve gözlerinin önünde beyaz bir ışık belirecek, ardından Joe doğru kadını bulduğunu anlayacaktı.

Joe düşüncelere dalmış bir şekilde otururken, Tanya yüzünde endişeli bir ifadeyle salona girdi. "Arayan annemin arkadaşısı Bernese'miş. Neden arayıp arayıp kapatıyor kı?"

Genç adam omuzlarını silkip kız kardeşine baktı. “Belki de sadece canı sıkılmıştır. Ben daha çaylak bir polisten teşkilatı yaşlı bir kadın aramış ve birinin evine girerek paha biçilemez halılarını çalmak istediğini söylemişti.”

“Çalmaya teşebbüs etmişler miydi gerçekten?”

“Tabii ki hayır. O değerli halıları bir görmeyi lazımdı. Parlak yeşil, turuncu ve mor renkli o iğrenç halıları çöpe atsan kimse dönüp bakmaz. Her neyse olay o değildi zaten. Ne zaman teşkilatı arasa gidip evini kontrol ediyorduk. Ne zaman gitsek bize kurabiye ikram ederdi. Sanırım yaşlı insanlar gün geçtikçe kendilerini yalnız hissetmeye başladıkları için konuşacak birilerine ihtiyaç duyuyorlar.”

Tanya, erkek kardeşine bakarken kaşlarını çatı. “Eğer sen de evlenecek birini bulamazsan bunun o yaşlı insanlar gibi olacak.”

Ailedeki tüm kadınlar Joe’nun aşk hayatıyla yakından ilgilenmeye bayılıyorlardı. Genç adamın vurulması olayından sonra bu konuya olan ilgileri daha da artmış; Joe’yu evlendirmek için elbirliği içinde çalışmaya başlamışlardı. Kadınlara göre evlilik mutlu bir hayatın ilk kuralıydı. Joe’nun kurulu bir bir düzene sahip olmasını istiyorlardı. Genç adam her ne kadar bu ilgiden bunalsa da, onların iyi niyetli olduklarının farkındaydı. Joe bu konuda kendini korumaya almış ve fikirlerini kendine saklamayı öğrenmişti. Aksi takdirde ablaları ve annesi bir dakika da olsa başından ayrılmazlardı.

“Senin hoşuna gidebilecek iyi huylu birini tanıyorum aslında-”

“Hayır.” Joe kesin bir tavırla Tanya’nın sözünü kesti. Kimseyle, özellikle ablasının arkadaşıyla tanışmak hiç istemiyordu. Böyle bir hatayı yapıp dedikleri kadınla çıkmaya başlasa ilişkisinin her detayının ailesi tarafından bilineceğinden hiçbir şüphesi yoktu. Joe artık otuz beş yaşında olmasına

rağmen ablaları ve annesi genç adam sanki beş yaşındaymış gibi davranmaktan bir türlü vazgeçemiyorlardı.

“Neden?”

“İyi huylu biriyle tanışmak istemiyorum da ondan.”

“İşte hep aynı hayatı yapıyorsun. Fiziksel özellikler ruh güzelliğinden önde geliyor senin için.”

“Bu bir hata değil Tanya. Bütün erkekler böyle düşünüyor.”

Tanya homurdanarak içeriye giderken Joe ablasının en son ne zaman bu kadar sinirlendiğini hatırlayamamıştı.

“Neden böyle yapıyorsun Tanya?”

“Çok yalnız bir adam olacaksın Joe Shanahan.”

“Sam var. Muhtemelen benden daha uzun yaşacaktır.”

“Sam’i insan yerine koyamazsın Joe. Şu sıralar bir kız arkadaşın var mı? Hani mesela ailenle tanıştıırıp evlenmeyi düşünebileceğin biri?”

“Hayır yok.”

“Neden peki?”

“Doğru insanı bekliyorum.”

“Hücrede ölmeyi bekleyen adamlar bile evlenecek birilerini bulabiliyorken, sen nasıl birini bulamıyorsun bunu hiç anlamıyorum...”

4

Hyde Park'm tarihi kısmı Boise patikasının üst taraflarına doğru konumlandırılmıştı. Parkın bu kısmı 70'lerde yapılan göçler ve inşaa edilen alışveriş merkezleri yüzünden meydana gelen ihmal sonucunda bakımsız kalsa da, son birkaç yıldır açılan dükkanlar ve yeniden revaçta olan şehir yaşamı sayesinde eski günlerine dönmüştü.

Üç blok boyunca devam eden Hyde Park, şehrin en eski yerleşim yerleri tarafından çevreleniyordu. Bu yerleşim yerlerindeki hayatlar farklı yaşam standartlarından gelen insanlar tarafından oluşturulmuştu. Zengini, fakiri, yaşlısı, genci hep bir arada yaşıyordu. Turuncu pencereci mor boyalı evlerin bir yanında Viktorya mimarisinin örnekleri görülür, bir diğer yanında da derme çatma evler bu düzeni sürdürürdü.

Parkın çevresindeki dükkanlar da aynı çeşitliliği gösteriyordu. Kimsenin hatırlayamadığı kadar eski bir tarihte açılmış bir ayakkabı tamircisi ve hâlâ çok ucuza saç kestirebileceğiniz bir berber herkese hizmet veriyordu. Taconuzu, pizzanızı, espressonuzu ayak üstü yiyip içebilir; iç çamaşırı satan Naughty veya Nice'dan yenilebilir iç çamaşırı alabilirsiniz. Her köşe başında yer alan 7-11 adlı markete girip buzlu bir içecek alma, dergilere göz atıp aynı zamanda arabanıza benzin doldurabilme şansına sahiptir. Canınız sıkıldığında yürüyebilir, dükkanlara bakınarak can sıkıntınızı geçirebilir-

diniz. Evet Hyde Park'ta iseniz tüm bunlara sahip olmanız çok kolaydır. İşte tam da bu yüzden Gabrielle Breedlove, kendi dükkanını burada açmaya karar vermişti.

Sabah güneşi Anomaly'nin ön camından süzülerek dükkanın içini aydınlatıyordu. Vitrinin tamamı doğu medeniyetlerine ait porselenler, tabaklar ve geniş çanaklarla doluydu.

Gabrielle dükkanının kendine ait bölümünde, kobalt buharlaştırıcının içine birkaç damla paçuli yağı damlatıyordu. Bir seneye yakın bir süredir farklı esansları bir araya getirip yeni karışımlar elde etmeyi amaç edinmişti. Yeni karışımların ortaya çıkış süreci deneme, yanılma ve yeniden deneme olarak üçe ayrılıyordu.

Kimyasal karışımlarla uğraşmak, değişik yağları minik şişelerin içinde birbirine karıştırmak, yakıcı aletleri ve karışım kaselerini kullanmak gibi bilimsel evrelerden geçmek genç kadına kendisini çılgın bir bilimadamı gibi hissettiriyordu. Yeni karışımlar elde etmek bir bakıma Gabrielle'nin sanatçı yönünü de besliyordu. Genç kadın, bazı aromaların zihni, ruhu ve bedeni iyileştirdiğine; kimyasal bileşenlerin ya da vücudun gerginliğini engelleyen karışımların insanı dinlendirdiğine inanıyordu.

Geçen hafta uzun uğraşlar sonucu başarıya ulaşmış ve kendi karışımını oluşturmuş; karışımı gül rengi bir şişeye doldurup satış yaparken insanların ilgisini çekmesi için şişenin dışını minik çiçeklerle süslemeyi tercih etmişti. Genç kadın karışımı satışa çıkardığı ilk gün çok büyük bir başarı elde etti. Coeur Festivali'nden de aynı başarıyı elde etmek istiyordu.

Bugün yaptığı karışımı özel bir şey olmasa da, içinde insanı sakinleştiren bitki özleri bulunuyordu. Genç kadın damlalığın kapağını açıp birkaç damla paçuli yağı aldıktan sonra diğer yağ şişelerinin durduğu tahta kutuyu açıp paçuliyi içine yerleştirdi. Kutuya bir kez daha göz attıktan sonra adaçayı va-

ğından da birkaç damla aldı. Her iki yağın karışımının stresi azaltıcı, sakinleştirici ve rahatlatıcı özellikleri bilinen şeylerdi. Birazdan dükkanına gelecek olan dedektifi düşündükçe Gabrielle bir an önce bu üç özelliği bedeninde hissetmek istiyordu.

Gabrielle, Anomaly'nin ön kapısının sesli bir şekilde açıldığını duyduğunda kalbi büyük bir sıkıntıyla doldu. Kendini zorlayarak kapıya döndü. "Günaydın, Kevin." Önündeki şişeleri düzeltmeye çalışırken titreyen elleri genç kadını hiç şaşırtmamıştı. Sabahın dokuz buçuğunda sinirlerinin bu kadar gergin ve bitkin olması Gabrielle'yi daha da geriyordu. Dün bütün gece kendisini Kevin'a yalan söylemek zorunda olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Kevin'ın adını temize çıkarmanın tek yolunun dedektif ile işbirliği yapmaktan geçtiğini biliyordu.

Aslında Gabrielle'yi asıl endişelendiren şey, kötü bir yalancı olmasıydı. O huysuz adamdan hoşlanıyormuş gibi yapmak ya da onun kız arkadaşıymış gibi davranmak pek de kolay olmayacaktı.

Genç kadın hayatı boyunca yalan söylemekten nefret etmişti. Yalan söylemenin negatif enerjiyi çağırdığına inanıyordu.

"İşte buradasın." Kevin ışıkların bağlı olduğu sigortayı açarken Gabrielle'ye seslendi. "Bugün ne pişiriyorsun bakalım?"

"Paçuli ve adaçayı."

"Yani Grateful Dead konseri gibi kokacak..."

"Muhtemelen. Bunu annem için yapıyorum." Karışım, rahatlatıcı etkisi dışında, geçmişte yaşanan güzel anıların tekrardan gün ışığına çıkmasına da yardımcı oluyordu. Genç kadının yaptığı bu karışım annesi ile çıktıkları Grateful turnesini takip ederek ilerledikleri o yolculuğu hatırlatmıştı. Gabrielle o zamanlar on yaşındaydı ve Volkswagen marka

minibüsün içinde oluşturdıkları kamp ortamına bayılmıştı. Her gün tofu yiyorlar ve tüm giysilerini batikle boyuyorlardı. Annesi bu yolculuğu kendilerinin yaz uyuşağı olarak adlandırmıştı. Gabrielle çocuk aklıyla o zamanlar uyanışın ne demek olduğunu pek anlamasa da, o yolculuğun annesinin kendi mistik güçlerinden bahsettiği ilk yer olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bu yolculuktan önce annesi sadece metodistti.

“Annen ve teyzen nasıl? Haber alabildin mi onlardan? Tatil nasıl gidiyormuş?”

Gabrielle, tahta kutunun kapağını kapatıp odanın öbür tarafında bulunan, senelerdir paylaştıkları ofisin kapısında duran Kevin’a baktı. “Bu aralar hiç konuşmadık.”

“Annen ve teyzen şehre döndüklerinde evlerinde mi kalacaklar yoksa büyükbabana gidip onunla mı vakit geçirecekler?”

Gabrielle, Kevin’ın annesine ve teyzesine olan ilgisinin meraktan olmadığına farkındaydı. Annesi ve teyzesi, genç adamı sebepsiz yere husursuz ediyolardı. Claire ve Yolanda iki kardeş olmaktan öte aynı evi paylaşan çok yakın iki arkadaş gibiydiler. Öyle ki bu iki kadın zaman zaman konuşmaya ihtiyaç duymadan birbirlerinin aklını okuyarak iletişime geçebiliyorlardı.

“Emin değilim. Sanırım Beezer’ı almak için bana uğrayıp oradan da büyükbabama gidebilirler.”

“Beezer mı?”

“Annemin kedisi.” Kevin’ın mavi gözlerinin içine bakarken suçluluk duygusu adeta Gabrielle’yi yiyip bitirmişti. Kevin artık otuz yaşında olmasına rağmen en fazla yirmi iki gösteriyordu. Boyu genç kadından biraz kısa; saçları ise güneşten açılmışçasına açık renkliydi. Genç adam dükkanın hem finans işlerine bakıyor hem de antika satışlarında aktif bir rol oynuyordu. Bir bakıma Kevin dükkanın tüm işlerini omuzluyor, böylece Gabrielle’ye istediği özgürlüğü kendi is-

teğiyle veriyordu. Genç adam kesinlikle suçlu olamazdı. Gabrielle, Kevin'in dükkanlarını paravan olarak kullanıp, antika kaçakçılığı yaptığına inanmak istemiyordu.

Kevin'in suçsuzluğunu ispat etmesinin tek yolu polisle ortaklaşa çalışmaktı. Genç kadın artık rolünü oynaması gerektiğinin farkındaydı ama ağzını ne zaman açsa kelimeler boğazında kalıyordu.

"Ben ofiste olacağım." Kevin, Gabrielle'nin gergin halini fark etmeksizin ofisine doğru yürüdü.

Genç kadın çakmağa uzanıp, minik mumu yakarak ateşin titrek halini izlemey koyuldu. Tekrar tekrar kendine Kevin'a yardımcı olmak için bu işi kabul ettiğini söylüyor; genç adamı Shanahan'ın ellerine teslim etmediğine kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Gabrielle tüm çabalarına rağmen kendini kandıramasada artık vazgeçmek için çok geç kalmıştı. Detektif yirmi dakika içinde gelmiş olurdu. Sonuç olarak Kevin'a ıvır zıvır işleri yaptırmak için birini tuttuğunu söylemesi için tam yirmi dakikası vardı. Genç kadın tüm cesaretini toplayarak darmadağın bıraktığı tezgahın önünden geçip ofise doğru yürümeye başlamıştı.

Kevin her zamanki gibi kağıtların arasına gömülmüş bir şekilde çalışıyordu. Gabrielle derin bir nefes alıp konuştu. "Rafları taşıması ve monte etmesi için birini tuttum." Genç kadın resmen yalan söylemek için kendini zorluyordu. "Daha önce bu konuyu konuşmuştuk hatırlarsan."

Kevin kuşkulu bir şekilde Gabrielle'ye baktı. "Evet ama bunu öbür seneye ertelemeye karar vermiştik diye hatırlıyorum."

Genç kadın "Hayır buna biz değil sen karar vermiştin." diye düşünmeden edemedi. "Bu durumun daha fazla beklemesinin gereksiz olduğunu düşündüğüm için birini tuttum ben de. Hem Mara da ona yardımcı olabilir." Mara, dükkan-

da part-time çalışan bir üniversite öğrencisiydi. “Joe birkaç dakika içinde burada olur.” Yalan söylerken en yakın arkadaşının yüzüne bakmak Gabrielle’nin hayatı boyunca yaptığı en zor şey olmuştu.

Kevin ne diyeceğini bilmez bir şekilde genç kadın bakarken sessizlik birkaç dakika odaya hakim oldu. “Bu Joe ailen-den biri değil mi?”

Dedektif ile aynı genleri paylaşma düşüncesi bile Gabrielle’nin tüylerini diken diken etmişti. “Hayır. Joe’nun akrabam olmadığına emin olabilirsiniz.” Genç kadın masasındaki bir kağıdı inceler gibi yaptı. Ve işte tam o sırada hayatının en saçma yalanı ağzından çıkmak üzereydi. “Joe benim erkek arkadaşım.”

Kevin bir bilmeceyi çözüyormuşcasına Gabrielle’nin suratına baktı. “Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum. Neden bana daha önce bahsetmedin?”

“Duygularımdan emin olana kadar sana bahsetmek istemedim.” Genç kadın bu kadar kolay yalan söyleyebildiğine inanmamıştı.

“Hiçbir şeyin ilişkimi mahvetmesini istemedim...”

“Peki ne zamandır tanışıyorsunuz?”

“Kısa bir süre önce tanıştık.” En azından bu söylediği doğruydı.

“Nasıl tanıştınız peki?”

Gabrielle nasıl tanıştıklarını düşününce, Joe’nun ellerinin kalçalarında, göğüslerinde nasıl dolaştığını hatırlamıştı. Genç kadın yüzünün kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. “Parttaki sabah koşuları sayesinde tanıştık.” Gabrielle’nin ses tonu hissettiğiyle aynı ölçüde suçlu çıkıyordu.

“Bu ay, bu ekstra gideri karşılayabileceğimizi zannetmiyorum. Baccarat’ın nakliye ödemesini bu ay yapacağız. Senin şu taşıma işlerini öbür aya ertelesek nasıl olur?”

Öbür ay Gabrielle içinde makul bir tarihti ancak polis de-

partmanı bunu tabii ki kabul etmezdi. "Bu hafta yapılması gerek Kevin. Merak etme, ödemeyi kendim yapacağım. Endişelenmen gerekmiyor."

Kevin arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Bunu çok isityorsun, değil mi? Neden şimdi? Neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Gabrielle ne diyeceğini bilemedi.

"Bana söylemediğin bir şeyler mi var?"

Genç kadın bir anlığına Kevin'a her şeyi anlatıp bu işten birlikte kurtulmayı düşündü. Ancak polis teşkilatıyla imzalandığı sözleşmeyi düşününce tüm hayalleri suya düştü. Sözleşmeye uygun davranılmadığında, sonuçları çok ağır olabilecek cezalar söz konusuydu. Genç kadın ne olursa olsun sadakatle bağlı olduğu ortağına dürüst olmak istiyordu.

"Yüzün kızardı Gabrielle."

"Ofisin içi çok sıcak, o yüzdendir."

"Kusura bakma ama sıcak yüzünden bu kadar kızarman hiç de normal değil. Senin bir sorunun var, değil mi? Yoksa bu adama âşık mı oldun sen?"

Gabrielle ne diyeceğini bilemez bir şekilde duraksadı.

"Hayır canım, ne alakası var!"

"İnanamıyorum. Onu deli gibi arzuluyorsun."

"Hayır!"

Genç kadın kendini savunmak için ağzını açtığı sırada kapı çalınmaya başlamıştı.

"İşte aşk meleğin geldi, tatlım."

Gabrielle, Kevin'ın ona inandığını anlamıştı. İstemedен gösterdiği tepkiler gerçekten de huysuz ama âşık bir kadın gibi görünmesine neden olmuştu. Kevin'ın her şeyi bildiğini zanneden o bencil tarafı, bu sefer işe yaramamış aksine saf bir şekilde sorgulamadan genç kadına inanmasını sağlamıştı.

Gabrielle aceleyle kapıya doğru yürüdü. Joe'nun kız arkadaşını oynamak düşüncesi bile genç kadını boğuyordu. Dükkanın arka kısmından doğru ilerleyip ağır tahta kapıyı açtı.

Joe, kapının önünde koyu renkli Levi's kotu, beyaz tişörtü ve negatif enerjisiyle Gabrielle'nin tam karşısında duruyordu. Koyu renk saçlarına düzgünce şekil verilmişti. Yüzünde pilot tarzı ray-ban gözlüğüyle inkar edilemeyecek kadar yakışıklıydı.

"Tam zamanında geldin." Genç kadın, sadece kendi yansımasını görebildiği gözlük camlarına bakarak konuşmuştu.

Joe'nun kaşlarından biri havaya kalktı. "Ben her zaman dakiğimdir." Genç adam ani bir hareketle Gabrielle'nin kolunu tutup kapıyı da diğer eliyle kapadı. "Carter burada mı?"

Dedektif ile aralarında sadece birkaç santim vardı. Genç kadın, Joe'dan yükselen sandal ağacı, dağ selvisi ve adını bilmediği bir özden oluşan muhteşem kokunun etkisi altında ne yapacağını bilemiyordu.

"Evet, burada." Gabrielle yavaşça kolunu dedektiften kurtardı. Bu adamdan ne çabuk uzaklaşırsa o kadar iyi olacaktı. Joe'nun parmaklarının teninde bıraktığı etkiyi hala hissedebiliyordu.

Joe vakit kaybetmeden Gabrielle'yi takip etmeye başladı. "Bizim hakkımızda ne söyledin peki?"

"Ne söylemem öğretildiyse onu söyledim." Genç kadının ses tonu fısıltıdan farksız bir şekilde çıkmıştı. "Erkek arkadaşımı bana yardım etmesi için işe aldığımı söyledim."

"Sana inandı mı?"

Gabrielle ne zaman Joe'nun yüzüne baksa kendini görmekten o kadar rahatsız olmuştu ki bakışlarını genç adamın çenesi doğru indirdi. "Tabii inandı. Ona asla yalan söylemeyeceğimi bilir."

"Hı hı. Beni onunla tanıştırmadan önce bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Aslında var."

Joe dudaklarını büzerek genç kadına baktı. "Neymiş o?"

Gabrielle, Kevin'in zannettiği gibi Joe'ya deli divane âşık

olduğu gerçeğini Joe'nun bilmesini kesinlikle istemiyordu. Bu yüzden olayı biraz değiştirmeyi tercih etti. "Kevin senin bana sırlıklanmış aşık olduğunu düşünüyor."

"Böyle düşünmesine neden olan şey nedir peki?"

"Çünkü ben öyle olduğunu söyledim." Genç kadın yalan söylemenin bu kadar zevkli olacağını hiç düşünmemişti. "Bu yüzden bana nazik davranmalısın."

Joe'nun dudakları gerginlikten ince bir hal almıştı. Gabrielle'nin söylediklerinden hoşlandığı söylenemezdi.

"Belki yarın bana bir demet gül getirmelisin."

"Ya, ne demezsin! Belki de sen o küçük çeneni tutmayı öğrenmelisin. Bu işimize daha çok yarayabilir!"

Joe, sahte ev adresini ve sosyal güvenlik numarasını Kevin'a uzatırken etrafı incelemeye başlamıştı bile. Bir sene-ye yakın bir süredir böyle bir görevde yer almamıştı. Sivil görevlerde bulunmak bisiklete binmek gibiydi. Göreve geri döndüğünde adapte olması beş dakikası almıyordu.

Gabrielle'nin sandaletlerinin yere değdiklerinde çıkardıkları sesler ve Kevin'ın kaliteli kalemmini rahatsız edici bir şekilde masaya vurması Joe'nun dikkatinden kaçmamıştı. Ofise girer girmez her iki ortağında birbirlerinden ne kadar farklı olduğunu masalarına bakarak anlamak çok kolaydı. Kevin'ın masası muntazam bir şekilde düzenli ve temizdi. Masanın üzerine yerleştirilen tüm objeler simetrik bir şekilde duruyorlardı. Joe'ya göre bu adam kesinlikle kontrol manyağıydı.

Kevin iş formlarını doldururken Joe, genç adamın yüzünü birkaç dakika inceleme fırsatı bulmuştu. "Genelde ödemeyi elden aldığım için bu formları doldurmakla zaman kaybetmiyorduk. Her şeyi devletin bilmesi gerekmiyor."

Kevin formların üzerinden genç dedektife baktı. "Biz, bu iş yerinde her şeyin yasal olmasına dikket ederiz."

Joe geriye yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Kevin'ın söylediklerinin palavra olduğunu biliyordu.

Gabrielle'nin ortağının sahtekar olduğunu anlaması, Joe'nun iki dakikasını bile almamıştı. Ellernde hiçbir delil olmadan yakaladıkları suçluların sayısı bini geçiyordu.

Joe'mın araştırmalarına göre Kevin yaşadığı hayat sınırlarının çok ilerisindeydi. Genç adamın kullandığı araba Porsche markaydı. Her gün farklı modacıların tasarladığı takımlar giyiyor; ayakkabıları İtalya'dan geliyordu. Masasının arkasında asılı olan Nagel'e ait iki adet tablo ve iki yüz dolarlık kalemi, Kevin'ın hayatını ve hırslarını adeta gözler önüne seriyordu.

Genç adamın Anomaly ve diğer işleri dışında Kevinla başka bağlantıları da bulunuyor; insanların salonlarından görülen manzaraya göre değer biçilen zengin bir muhitte oturuyordu. Geçen sene vergi dairesine bildirdiği rakama göre yıllık geliri elli bin doları aşmış olmasına rağmen yaşadığı hayat bunun daha da ötesindeydi.

Suçlu insanların genel olarak yaptıkları hataların başında aşırı hareketlerde bulunmak gelirdi. Eninde sonunda aşırı harcamalar kişiyi çıkmaza sürükleyip; borç batağı içinde kaybolmalarına neden oluyorlardı.

Kevin Carter suçlu kimliğini çok başarılı bir şekilde saklayan zengin profilli bir poster çocuğuydu ve diğer tüm suçlular gibi hiçbir zaman yakalanmayacağını inanıyor ve bu yüzden plansız bir şekilde etrafa saldırıyordu. Ama bu sefer poster çocuğu yanlış bir hamle yaparak işlerini tersine döndürmüştü. Monet'i çalmak diğer küçük çaplı hırsızlıklara benzemezdi.

Kevin, Joe'ya ifadesiz bir bakış attı. "Gabrielle'yi ne zamandır tanıyorsun?"

Gabrielle Breedlove bambaşka bir hikâyeydi. Joe, genç kadının suçlu olup olmamasıyla artık pek fazla ilgilenmiyor sadece Gabrielle'yi ilginç kılan şeyin ne olduğunu merak ediy-

vordu. Genç kadını kontrol altında tutmak daha zor bir işti ve Joe bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Kısacası bu gizemli genç kadın tam bir çetin cevizdi.

“Yeteri kadar uzun bir süredir birbirimizi tanıyoruz.”

“O zaman Gabrielle’nin insanlara ne kadar kolay inanabildiğini anlamışsındır. Önem verdiği insanlara yardım etmek için yapamayacağı hiçbir şey yoktur.”

Joe, genç kadının yardımsever tarafının Kevin hırsızlık yaparken de ortaya çıkıp çıkmadığını merak etti.

“Evet, gerçekten çok iyi kalpli birisi.”

“Evet, öyle. Ve ne zaman birilerinin onu kullandığını görsen bu durumdan nefret ediyorum. Karşımdaki insanın kişiliğini anlamam beş dakikamı almaz aslında. Senin sadece yetindiğin kadarını alıp daha fazlasını istemeyeceğini kolaylıkla söyleyebilirim.”

Joe yüzüne bir gülümseme kondurup karşısındaki kompleksli adama uzun uzun baktı. Şu anda son istediği Kevin’i karşısına almak olabilirdi. Bu adamın Joe’ya güvenmesi ve kendini yakın hissetmesi gerekiyordu.

“Tabii canım. Beni beş dakika içinde çözdüğüne mi inanıyorsun?”

“Hadi ama! Dürüst olalım. Bu ayak işlerini yaparak ne kadar parar kazanabilirsin ki? Hem işlerin iyi gidiyor olsaydı Gabrielle burada çalışman için bu kadar ısrar etmezdi.” Kevin sandalyesini geriye doğru ittirerek Joe’ya baktı. “Gabrielle’nin daha önceki erkek arkadaşlarından hiçbirinin paraya ihtiyacı yoktu. Geçen seneki yaşlı filozof sevgilisinin bile en azından parası vardı.

Genç dedektif, Kevin’in ayağa kalkıp dosyalarını koyduğu dolaba doğru yürümesini izledi. Joe hiç cevap vermeyerek Kevin’in konuşmasına izin verdi.

“Şu anda sana âşık olduğunu düşünüyor.” Genç adam W2 dosyasını arıyordu. “Ve senin de bildiğin gibi kızlar birine âşık olduklarında hiçbir şeyi düşünmezler. Parayı bile.”

Joe oturduğu yerde Kevin'dan duyduklarını anlamaya çalışıyordu. Bu kompleksli adamın söyledikleriyle Gabrielle'nin söyledikleri çok farklıydı. Yalan söylemekten nefret ettiğini söyleyen bir kadına göre çok fazla yalan demekti bu.

“Bu sabah ofise geldiğinde çok şaşırdım zaten. Gabrielle'nin diğer çıktığı adamlardan çok farklısın.”

“Gabrielle nasıl adamlarla çıkar?”

“Genelde meditasyon yapmaktan ya da ruhani konular hakkında tartışmaktan hoşlanan adamlarla.” Kevin çekmeceyi kapatıp Joe'ya baktı. “Sen pek meditasyon yapan birine benzemiyorsun.”

Joe bir anda rahatlamıştı.

“Bu arada ofise ilk geldiğinde Gabrielle ile ne konuştunuz? İçeri gelmeniz zaman aldı.”

Dedektif, Kevin'm konuşmalarını duyup duymadığından emin olamasa da şu an karşılıklı oturdukları için bu olasılığın çok düşük olduğuna karar verdi. “Konuştuğumuzu kim söyledi?”

Kevin, Joe'ya “Ben de erkeğim” gülüşünü atarken, dedektif ofisten çıkıp Gabrielle'nin yanına gitmek için ayağa kalktı.

Joe'nun dükkanla ilgili ilk fark ettiği şey, dükkanın içine hakim olan kokulardı. Genç adam bu kokuyu en son kokladığında bir uyuşturucu operasyonunun ortasındaydı.

Dedektif odanın içine hızlıca göz attı. Bir köşede kalemler, mektup açacakları ve minik gözlü kutular antika bir masanın üzerinde duruyorlardı. Kasanın yanında antika mücevherlerin sergilendiği bir bölüm vardı. Joe dikkatini pencerenin önünde duran ve merdiveni tek başına taşımaya çalışan Gabrielle'ye vermeden önce gördüğü her şeyi aklına kazıyordu.

Pencereden içeriye dolan güneş ışığı genç kadının profilini aydınlatıyor; kahvrenge saçlarına açık gölgeler halinde vur-

....
yordu. Gabrielle'nin üzerine giydiği ince sarı renkli gömleği ve eteği, odaya vuran ışıkların oynadığı muzip oyunlar sayesinde şeffaf gibi gözüküyorlardı. Joe'nun bakışları ilk önce genç kadının yüzüne odaklandı. Daha sonra minik çenesine, oradan omuzlarına ve oradan da göğüslerine kaydı. Dün, bu çılgın kadının ne yaptığını çok iyi hatırlıyordu. Bacağına bir ağrı saplanmıştı ancak Gabrielle'nin üzerine oturduğuunda tepki veremeyecek kadar ölmemişti. Genç kadının yumuşak bedenini; üzerini ararken dokunduğu göğüslerini ya da arabaya yürürken yakalandıkları yağmur sonrası belli olan göğüs uçlarını unutmak mümkün değildi.

Joe'nun bakışları ağır bir şekilde Gabrielle'nin beline ve oradan da kalçalarına inerek orada son bulmuştu. Genç kadın muhtemelen içine hiçbir şey giymemişti. Ya da belki ten rengi iç çamaşırı giymeyi tercih ediyordu. Joe, Gabrielle'yi bir hafta boyunca izlerken genç kadının kalçalarına ve uzun bacaklarına karşı bir korunma içgüdüğü oluşturmuştu. Sürecü belgesinde ne yazdığı Joe'nun umrunda değildi. Genç kadının uzun bacakları, onun 1.65 cm'den uzun olduğunu açıkça gösteriyordu. Bu uzun bacaklar bir erkeğin belini sıkı bir şekilde sarabilirdi.

"Yardım ister misin?" Genç adam, Gabrielle'ye doğru yürürken genç kadının doğal dalgalarla çevrili yüzüne bakıyordu.

"Harika olur." Genç kadın saçlarını kulağının arkasına itirip omuzunun üzerinden Joe'ya baktı. En üst rafta duran mavi beyaz renkli tabağı Joe'ya gösterdi. "Birazdan bu tabağı almak için bir müşterim gelecek."

Joe tabağı genç kadının elinden alıp; Gabrielle'nin merdivenden rahat inebilmesi için geri çekildi.

"Kevin senin bana iş anlamında yardım edeceğine inandım mı?" Genç kadın fısıltı halinde konuşmayı tercih ediyordu.

"Emin ol daha fazlasına inandı." Joe, Gabrielle tam kar-

şısına gelene kadar bekledi. “Vücudumu arzuladığını düşünüyor.” Genç adam karşısındaki kadının öfkeyle yataktan kalkmış gibi kabaran kıvrıcık saçını kulağının arkasına atışını izledi. Aynı şeyi dün polis teşkilatında sorgulanırken de yapmıştı. Joe bunu her ne kadar kabul etmek istemese de bu çok seksi bir davranıştı.

“Şaka yapıyor olmalısın.”

Joe birkaç adım daha atarak Gabrielle’nin kulağına doğru eğildi. “Benim senin seks oyuncağın olduğuma oldukça inanmış durumda.” Genç kadının ipeksi saçları gül kokuyordu.

“Umarım öyle olmadığı hakkında Kevin’i ikna etmişsindir.”

“Pardon ama neden öyle bir şey yapayım ki?” Joe geriye doğru yaslanıp Gabrielle’ye gülümsedi.

“Tüm bunları yaşamak için ne yapmış olabilirim ben?” Genç kadın tabağı Joe’nun elinden öfkeyle alıp yürümeye başladı. “Bu kadar kötü bir enerjiyi kendime çekebilecek hiçbir şey yapmadığıma eminim!”

Joe’nun yüzündeki gülümseme hemen kaybolurken, genç adam ensesinde bir soğukluk hissetti. Bu kadının tam bir kaçık olduğunu unutmuştu. Pencerenin önündeki göz kamaştırıcı hali bir anlık da olsa Joe’nun aklını karıştırmıştı.

Gabrielle Breedlove normal gözükse de öyle olmadığını hemen anlayabiliyordunuz. Genç kadın karma, enerji ya da auralar gibi ruhani şeylere inanıyor ve bir insanın kişiliğini yıldızlara bakarak çözebileceğine inanıyordu. Muhtemelen genç kadın, Elvis Presley’nin hala yaşadığına inanan insanlardan olabilirdi. Neyse ki Joe’ya burada neden bulunduğunu hatırlatacak kadar çılgın bir kadındı. Gabrielle sayesinde dedektiflik kariyeri zaten tehlikede olduğundan bu işi düzgün bir şekilde bitirip bu kadına bulaşmamak en iyisi olacaktı. Joe bakışlarını Gabrielle’den uzaklaştırıp dükkanın içim incelemeye geri döndü. “Taşıtmak istediğin raflar nerede?”

Gabrielle elindeki tabağı kasanın yanına yavaşça bıraktı. "İşte şuradalar." Genç kadın duvara yaslanmış, metal-cam rafları gösteriyordu. "Bunların arka duvara monte edilmesini istiyorum."

Joe, dün bahsedilen rafların bu büyük camlı dolaplar olduğunu bilseydi, bu işi kabul ederken bir kez daha düşüneceğinden emindi. Muhtemelen bu işi bitirmesi günlerini alacaktı. İşe rafları boyayarak başlarsa, diğer birkaç günü Kevin'i enselemek için kullanabilirdi. Evet, bu herifi enseleyecekti. Joe buna emindi.

Genç adam rafları arka odaya taşımaya başladığında işin kısa sürmesini çok sevindi.

Televizyonlardaki polisiye dizileri izleyen insanların çoğu bu davaların kısa sürede çözüldüğünü zannederken aslında çok yanılıyorlardı. Bir durumu çözmek bazen haftalarını ya da aylarını alıyordu. Beklemek, bir davanın çözülmesi için yapılan en mantıklı hareketti. Birisi için beklemek; bir aksiyonu beklemek... Beklemek dedektifin kaderiydi bir bakıma.

Joe dükkanın içindeki fotoğraf çerçevelerine göz gezdirmeye başlamıştı. Rafların arkasında duran birçok dokuma sepet, eski bir sandığın üzerine yerleştirilmişti. Joe sepetin içindeki minik keseyi alıp kokladı. Aslında genç adamın asıl merak ettiği, sandığın içinde ne olduğuydu. Bay Hillard'ın resminin bu sandığın içinde olmadığını biliyordu ama yine de Joe bu sandığın içine bakması gerektiğini hissetmişti. Zaman zaman en zor ipuçlarının en kolay yerlerde çıktığı olsa da genç adam hiçbir zaman bu kadar şanslı olmamıştı.

"Bu sadece bir karışım."

Joe omuzunun üzerinden Gabrielle'ye doğru bakarak, elindeki paketi sepetin içine bıraktı. "Bunu zaten anlamıştım; ama açıkladığın için yine de sağol."

"Bu karışımı uyuşturucu zannedebilirsin diye uyarlamak istedim."

Genç adam, Gabrielle'nin yeşil gözlerinin içine bakarken; genç kadının dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordu. Ama Gabrielle'nin dalga geçer gibi bir yanı yoktu. Joe, Carter'ın hıala odada olup olmadığını kontrol ettikten sonra tekrar Gabrielle'ye döndü. "Sekiz yıl boyunca narkotik polis olarak çalıştım. Uyuşturucu ile bitkisel bir ot yığınıni ayırt edebilirim. Peki ya sen?"

"Sonradan bana karşı kullanmayacaksan bu soruya cevap verebilirim." Gabrielle'nin kırmızı dudaklarının kenarları keyifle kıvrılmıştı. Genç kadın kendini kesinlikle tam bir isyankar olarak adlandırabilirdi. "Ama hayatımın bir kısmında uyuşturucu kullanmışsam bile -ki bak hiçbir şey itiraf etmiyorum- kullanma sebebim dini sebeplerden dolayıldı."

Joe alacağı cevaptan hiç hoşlanmayacağını bilse bile yine de o soruyu sormuştu. "Dini sebepler mi?"

"Doğruyu aramak ve aydınlanmak için." Gabrielle kendini konuya kaptırmış gibiydi. "Aklın sınırlarını aşmak, daha fazla bilgiye ulaşmak ve ruhani anlamda tamamen doyuma ulaşmak için..."

Evet, Joe sorduğuna pişman olmuştu.

"İyi ve kötü arasındaki kozmik bağlantıyı anlamak için... Yaşam... Ölüm... Yeni hayatlar, yeni yaşamlar... İnsanoğlunun bedensel olarak ulaşamayacağı yerlere gitmek için..." Joe, genç kadının sözünü keserek ekledi. "Senin ve Kaptan'ın çok ortak noktası var."

Gabrielle, Joe'ya gülümsemek yerine artık kaş çatıyordu.

"Bu sandığın içinde ne var?"

"Noel süsleri."

"En son ne zaman kontrol ettin peki?"

"Noel'de."

Joe, Gabrielle'nin arkasından geçip kasayı açan Kevin'ı gördüğünde konuşmayı kesti. "Bu sabah halletmem gereken birkaç işim var Gabrielle." Kevin kasanın alt gözüne elindeki

paraları yerleştirirken konuşmaya devam etti. “Üç gibi geri dönmüş olurum.”

Gabrielle, ortağının en yakın arkadaşına bakarken suçluluk duygusu içinde yutkundu. Odaya hakim olan gerginliği muhtemelen bir tek genç kadın hissediyordu. Tutuklandığı andan itibaren bedenine hakim olan bu gerginliğin az da olsa azaldığını umut etmişti. Genç kadın aslında bu deliliğe bir son verilmesinin gerektiğinin de farkındaydı. Gabrielle, Kevin ne kadar erken giderse dedektifin de işini o kadar çabuk bitirip dükkanından gideceğini tahmin edebiliyordu. Joe nasılsa hiçbir şey bulamayacaktı. “Pekala. Ne zaman istersen gelebilirsin. İstersen bugün hiç gelmeyebilirsin.”

Kevin garip bir şekilde Gabrielle’ye baktı. “Hayır. Geri geleceğim.”

Kevin dükkanı terk eder etmez genç kadın, Joe’ya döndü. “Dedektif ne yapacaksan çabuk yapmanı tavsiye ederim. Kevin kısa sürede dönebilir.” Genç kadın, Joe’nun yüzüne bakmadan önündeki tabağı bir kağıda sarmaya başlamıştı. Gabrielle işine odaklanmış gibi gözüküyor olsa bile gözü dedektifin üzerindeydi. Joe, kotunun cebinden çıkardığı not defterine bir şeyler yazıyor, dükkanı yavaş adımlarla geziyor ve tekrar bir şeyler yazıyordu.

“Mara Paglino ne zaman dükkana geliyor?” Genç adam gözünü defterinden ayırmamıştı.

“Bir buçukta burada olur.”

Joe, rafların üzerinde duran bir Wedgwood marka tereyağ tabağının üzerindeki işlemeyi inceledikten sonra defterini arka cebine yerleştirdi. “Kevin erken gelirse onu odadan uzak tut, tamam mı?” Genç adam daha fazla açıklama yapmadan Kevin’in ofisinin yolunu çoktan tutmuştu.

“Nasıl?” Gabrielle, genç adamın arkasından boş bir koridora bağırdığını hemen fark etmişti. Kevin erken gelirse, onun ofisine girmesini nasıl engelleyeceğini bilemiyordu.

Aslında Kevin'ın erken gelip Joe'yu yakalaması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ne olursa olsun Kevin eşyalarına birisinin dokunduğunu her şekilde anlayacaktı.

Joe odaya girdiğinden beri iki saat geçmişti. Bu süre Gabrielle'ye bir ömür gibi gelmiş; saatin tik-takları genç kadının stresini daha da arttırmıştı. Günlük işlerini yapmak bile Gabrielle'nin dikkatini toplamasına yardımcı olamamıştı. Joe'nun kapalı kapılar ardında en yakın arkadaşının alehine belgeler aradığını bilmek işleri kolaylaştırmıyordu.

Gabrielle birkaç kez ofisin kapısının önünden geçip, genç adamın içeride ne yaptığını merak etse de duyduğu her ses ürkmesine ve genç kadının kapıdan uzaklaşmasına neden oluyordu. Öğle yemeği için yanında getirdiği brokoli çorbasını bile içememişti.

Joe sonunda odadan çıktığında, Gabrielle yaşadığı stresten dolayı çığlık atabilecek bir durumdaydı. Genç kadın kontrolünü kaybetmemek için derin nefesler alıp, kendini sakinleştirmeye başladığında, kontrolünü en son, babasının ölümünde kaybettiğini hatırlamıştı.

“Tamamdır. Benim işim şimdilik bitti.” Genç adam, Gabrielle'nin içinde kopan fırtınaların farkında olmadan genç kadına seslendi. “Yarın sabah görüşürüz.”

Genç kadın, Joe'nun muhtemelen bir şey bulamadığını anlamıştı. Gabrielle, genç adamın peşinden kapıya doğru yürüdü. “Gidiyor musun?”

Joe, genç kadının gözlerinin içine muzipçe bakarken gülmüseddi. “Beni özleyecek misin yoksa?”

“Tabii ki hayır ama raflar ne olacak? Kevin'a ne diyeceğim?”

“Ona yarın başlayacağını söylersin, olur biter.” Genç adam güneş gözlüklerini gömleğinin cebinden çıkarıp taktı. “Telefonunu gizlice dinlemek için senden izin almanın lazım.

Geçen sene satın aldığı tuğladan yapılmış bu küçük ev, Gabrielle'nin hayatının büyük kısmını geçirdiği yuvasıydı. Sokağa bakan büyük pencerenin arkasından dışarıyı izleyen büyük ve uyusuk kedinin genç kadını karşılamak gibi bir niyeti olmadığı çok açıkca gözüküyordu. Güneş ışınları evin içindeki cam kaselerin, tahta parkelerin ve halıların üzerine yansımış ve evin içini aydınlatmıştı.

Özel seçim koltuk ve sandalyeler pastel tonlardaki yeşil ve şeftali renkli kapitone kumaşlarla kaplanmış; salonun bir diğer kısmı ise bitki saksılarıyla süslenmişti.

Genç kadın bu evi ilk gördüğünde adeta âşık olmuş gibiydi. Ev, eskiye hakim olan o ruhu hala yaşıyor ve bunu açıkca gösteriyordu. Küçük yemek odası dolaplarla kaplanmış aynı stil mutfakta da devamlılığını korumuştur. Evin iki odasından birini Gabrielle stüdyo olarak kullanıyordu.

Genç kadın evini çok seviyor olsa da tesisat sisteminin tam bir felaket olduğu gerçeğini değiştiremiyordu. Tahta döşemeler evi soğuk tutuyor, banyodaki küvetten su akıyordu. Aynı zamanda sifonu kendine kendine bozulmuş, yatak odasındaki pencereler açılmamak üzere boyanmıştı. Ama tüm bunlara rağmen Gabrielle evini tüm hatalarıyla kabul ediyor ve seviyordu.

Genç kadın kıyafetlerini üzerinden çıkarıp stüdyoya gitmek için mutfağın içinden geçti. Stüdyonun kapısına ulaştığında üzerinde sadece beyaz iç çamaşırı vardı.

Gabrielle duvarda asılı duran resim, gömleğinin düğmelerini iliklerken neye ihtiyacı olduğunu aklında tartıyordu.

Tüm benliğini kaplayan bu negatif enerjiden kurtulmanın tek yolunun resim yapmak olduğuna emindi. Genç kadın kaba taslak bir çizim için hiçbir hazırlık yapmadan, boya-
yaları inceltmeyi düşünmeden ya da koyu renkleri açmadan hatta ne çizeceğini bile bilmeden boş tualin önünde bekledi. Sadece resim yapmak istiyordu. Gabrielle fırça darbelerini

hesaplamadan, yaratacağı karmaşayı planlamadan bu resmi yapacaktı.

Ve genç kadın bunu yaptı. O resmi yaptı.

Gabrielle birkaç saat sonra, karşısında duran Joe Shanan'a şaşırtıcı şekilde benzeyen büyük şeytan figürü ve o şeytana demir kelepçelerle bağlı olan kızıl tüylü kuzuyu gördüğünde şaşırmamıştı.

Genç kadın çok iyi bir ressam olmadığıнын farkındaydı. Sadece resim yapmayı seviyordu ve şu an karşısında duran eseri, en iyiler arasına giremese bile o kadar da kötü sayılmazdı. Yaptığı objelerin orantısız gözükmesi Gabrielle'yi etkilememişti.

Genç kadın kalbindeki ağırlığın yavaş yavaş hafiflediğini hissediyordu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunu sevdim."

Gabrielle boş odada yankılanan sesinden garip bir zevk almıştı. Elindeki resim fırçasını siyah boyaya batırıp şeytana büyük kanatlar çizmeye başladı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

5

Dedektifin telefonununa dinleme cihazı takmasını izlerken Gabrielle'nin ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

“İşin bitti mi?” Genç kadın fısıldayarak konuşuyordu.

Joe ayağının dibindeki alet çantasının içine elindeki tor-navidayı fırlatıp genç kadına baktı. “Neden fısıldadığını anlamıyorum?”

Gabrielle boğazını temizleyip sesinin yüksek çıkmasını için çabaladı. “İşinizi bitirdiniz mi Dedektif?”

Genç adam, Gabrielle'nin ukala tavırlarının farkında olduğunu belli etmek istercesine genç kadına dönüp uzun uzun baktı. “Bana Joe diyebilirsin. Ben senin sevgilim, hatırladın mı?”

Gabrielle dün gece yaşadığı patlamayı hatırlamamak için çok çaba sarf ediyordu.

“Sadece erkek arkadaşımsın.”

“İkisi de aynı şey.”

Genç kadın gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

“Neyse. Joe, evli misin?”

Joe, Gabrielle'ye dönüp duvara yaslandı. “Hayır.”

“Aşkından alev alev yanan şanslı bir kız yok yani?”

Genç adam kollarını tişörtünün üzerinde bağladı. “Şu anda yok.”

“Yeni mi ayrıldınız?”

“Evet.”

“Ne zamandır birlikteydiniz?”

Genç adamın bakışları Gabrielle’nin her iki göğsünün üzerine denk gelen kelebek desenlerinin üzerinde geziniyordu. “Neden ilgileniyorsun?”

“Sadece seninle iletişime geçmeye çalışıyorum.”

Joe bakışlarını bir kez daha genç kadının yüzüne çevirdi.

“İki ay önce ayrıldık.”

“Gerçekten mi? Aklının başına gelmesi neden bu kadar uzun sürmüş olabilir?”

Genç adam, Gabrielle’nin sözlerinin karşısında deliye dönmüştü. “Sen deli misin? Bir problemin falan mı var? Başın büyük belada ve seni bundan kurtaracak tek kişi ben olduğum halde bana nasıl davrandığına bir baksana? Bana laf sokacağına, benimle iyi geçinmeye bak!”

Saat sabahın dokuz buçuğu geçmesine rağmen Gabrielle’ye bu zaman, dokuz sene gibi gelmişti. Dedektif, genç kadını deliye çeviriyor; inandığı metafizik şeylerle dalga geçiyordu. Joe’nun negatif enerjisini kendinden uzak tutmak için çok fazla çaba sarf etmesi gerekiyordu. Genç adamı sinir edeceğini bile bile ona dik dik bakıyor ama yine de Joe’ya karşı nazik olmak için kendini zorluyordu.

Ama bu sabah, Gabrielle’nin keyfi hiç yerinde değildi. Genç kadın ellerini kalçasına koyup kendinden emin bir tavırla son hamlesini yaptı. “Senin hiçbir iyi tarafın yok.”

Joe, genç kadından beklemediği bu karşı atağın etkisinden deşken bakışları Gabrielle’nin arkasına doğru kaydđ. Genç kadının arkasına doğru bakarken bakışları yoğunlaşmış; ses tonu seksi bir havaya bürünmüştü. “Dün gece böyle demiyordun ama.”

Dün gece mi? “Sen neden bahsediyorsun?”

“Benim yatağımda çırılçıplak bir şekilde zevkten adımı sayıklarken böyle demiyordun.”

Gabrielle'nin elleri iki yanına düştü. "Ne?"

Genç kadın neler olup bittiğini anlamadan Joe elleriyle Gabrielle'nin yüzünü avuçlarının içine alıp kendine doğru çekti. "Öp beni, bebeğim." Genç adam, Gabrielle'nin yanaklarına doğru fısıldıyordu. "Dilini uzat bana."

Beni öp, bebeğim mi? Gabrielle, bir heykel gibi hareketsiz kalmaktan öteye gidememişti. Joe'nun dudakları, kendi dudaklarının üzerine eğilirken genç adamın bedeninden yayılan sandal ağacı kokusu onu ele geçirmek üzereydi. Dedektif, minik dokunuşlarla genç kadının dudaklarını öpüyor, bir yandan Gabrielle'nin saçlarını kulağının arkasına ittiriyordu. Joe'nun gözleri genç kadına kilitlenmişti. Genç adamın dili Gabrielle'nin dudaklarına değdiğinde genç kadının soluğu kesildi.

Gabrielle ayak parmak uçlarından başlayıp midesine doğru yayılan heyecan kıpırtılarını hissetmeye başlıyordu.

Gözlerini açık tutmaya ve onu öpenin kalpsiz bir polis olduğunu kendine hatırlatmaya çalışsa da bunu yapamayacağını anlamıştı. Joe'nun sahip olduğu negatif enerjisi bir anda ortadan kaybolmuş, aksine genç çifti içine alan çekici ve seksi bir enerjiye dönüşmüştü.

Gabrielle, savaşı kaybettiğini biliyordu. Gözlerini yavaşça kapatıp; dudaklarını araladı. Genç adamın dili dudaklarına değiyor; Gabrielle'nin ürpermesine neden oluyordu.

Genç kadın kendini tamamen Joe'nun ellerine bırakıp öpücüğün tatlı havasına kendini kaptırdı. Dedektifin tadı gerçekten çok güzeldi. Gabrielle dudaklarını genç adamın kilerine bastırmak için parmak uçlarında yükselirken Joe yavaşça onu ittirdi.

"Kevin geldi." Dedektifin sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

"Hımm..." Gabrielle dudaklarına değen soğuk havanın etkisiyle gözlerini aniden açtı. "Ne... Ne dedin?"

"Kevin diyorum. Geldi."

Genç kadın, Joe'nun dediklerini anlamadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. Arkasını dönüp baktığında kimseyi görememişti. Dükkanın ön kısmından gelen kasanın sesi, Joe'nun haklı olduğunu gösteriyordu.

“Tam arkamızda, kapıdan bizi dinliyordu.”

“Ah, öyle mi?” Gabrielle yüzünü dedektifin tarafına döndürse de genç adamın gözlerinin içine bakamıyordu. “Evet, haklısın. Zaten anlamıştım.” Genç kadın mırıldanarak yalan söylerken bu kadar kolay yalan söyleyebildiğine inanamamıştı. Aslında Gabrielle bunun nedenini çok iyi biliyordu. Dedektif, onun hayatına girdiği andan itibaren her şey tersine dönmüştü.

Genç kadın titreyen dizlerinin, bedenini daha fazla taşıyamayacağını anladığından hemen geçip bir yere oturdu.

Gabrielle ilk kez amuda kalkıp meditasyon yapmayı deneyip yere yuvarlandığı o ilk günkü gibi kendini onuru kırılmış ve beceriksiz hissediyordu. “Bugün Silver Winds temsilcileri ile buluşmam lazım. Öğleden sonra ikiye kadar sanırım buralarda olamayacağım. Kendi başının çaresine bakarsın diye düşünüyorum.”

Joe, omuzlarını silkerek “Hallederim,” dedi.

“Harika!” Genç kadın tüm gücünü kullanarak rafların üzerindeki bir kataloğu alıp karıştırmaya başlamıştı. Gabrielle'nin tam olarak neye baktığı hakkında bir fikri olmasa da içinde bulunduğu utanç duygusundan kurtulmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Joe sadece Kevin'a numara yapmak için onu öpmüş ama Gabrielle bunu ciddiye alarak resmen zevkten erimişti.

“Gabrielle.”

“Evet.”

“Bana bakar mısın ?”

Gabrielle, Joe'nun yüzüne baktığında karşılaştığı aksı surat ifadesinden pek etkilenmemişti.

“Öpüşmemizden bir anlam çıkarmadın, değil mi?” Dedektif, Kevin seslerini duymasın diye sessiz konuşuyordu.

Genç kadın kafasını iki yana sallayıp, yüzüne düşen saç kulağının arkasına atarak itiraza geçti. “Endişelenmene gerek yok. Bunu neden yaptığını biliyordum zaten.”

“Nasıl bilebilirsin ki? Arkan kapıya dönüktü.” Joe, önünde duran alet çantasını hızlıca kapatıp, Gabrielle’ye baktı. “Pardon, unutmuşum. Sen bir medyumdun, değil mi?”

“Hayır, değilim.”

“Öyle mi? Ah, şimdi rahatladım.”

“Ama annem öyle.”

Joe’nun kaşları neler olduğunu anlamıyormuşcasına çatılmıştı. Genç adam duvara arkasını dönüp sessizce söylenmeye başlamıştı. “Tanrım! Bu da ne böyle?”

Dedektif, odanın içinde dolaştıkça, Gabrielle genç adamın ensesindeki kıvrık saçlarına, geniş omuzlarına ve kotunun içine soktuğu gri tişörtünü inceliyor; genç adamın yürüken çıkardığı sesleri dinliyordu.

Genç kadın, yüzünü ellerinin arasına alıp düşünmeye başlamıştı. Aslında çakralara inanmasa da insan vücudunun bir bütün halinde işlediğine inanıyor; ruhun, beden ve aklın bir uyumu olduğunu biliyordu. Şu an bahsettiği bu üç unsur Gabrielle için tam bir kaostu. Joe’ya karşı hissettiği fiziksel çekimi akli almıyor; ruhu ise bu zıtlıktan dolayı ne hissedeceğini bilemiyordu.

“Sizi rahatsız etmiyorum, değil mi?” Genç kadın yüzünü ellerinin arasından kaldırıp ortağı Kevin’ baktı.

“Sabahki olay için özür dilerim.”

“Neden özür diliyorsun Gabrielle? İşe erken geleceğimi nereden bilebilirdin ki?” Genç adam masasının üzerine dosya çantasını bırakırken farkında olmadan genç kadını daha da utandırmaya başlamıştı. “Hem Joe çok çekici bir adam. Bu çok normal.”

Gabrielle, en yakın arkadaşına ihanet etmesi yetmiyormuş gibi bir de yaptığı hareketler yüzünden her şeyi berbat etmeye başlıyordu. Joe, en yakın arkadaşının telefonunu dinlemeye almıştı ve genç kadın hiçbir şekilde Kevin'ı uyaramazdı.

"Of Tanrım..." Gabrielle tekrardan başını ellerinin arasına aldı. Polis er ya da geç kendisinin ve Kevin'ın suçlu olmadıklarını anladığında Joe'ya saldırmak için çok güzel bir nedeni olacaktı.

"Sorun nedir?"

Genç kadın, Kevin'ın telefona uzanmak için hamle yaptığını görünce ne yapacağını bilemez bir şekilde hareketsiz kalmıştı.

"O telefonu kullanamazsın."

"Ne diyorsun sen, Gabrielle? Bir yeri mi araman lazım?"

Gabrielle ağzından çıkan kelimelere inanamadı. Kevin suçlu değildi ve böyle yaparak onu suçlu duruma düşürebilirdi. Sonuçta Kevin'ın konuşmalarında işe yarar bir kanıt bulamayıp sorunu çözeceklerdi. Zaman zaman ortağının gizli konuşmalarına kulak misafiri olsa da çoğunun kız arkadaşlarıyla yaptığı konuşmalar olduğunu biliyordu.

"Hayır ihtiyacım yok ama... Sen yine de..." Genç kadının, Kevin'ı şüphelendirmeden bu işten nasıl kurtulacağına dair bir fikri yoktu. "Bunu kişisel algılamazsan sana bir şey demek istiyorum. Kız arkadaşınla yapacağın özel konuşmaları evde yaparsan daha uygun olabilir gibi geldi bana..."

Kevin, ortağına aynı Joe'nun Gabrielle'ye "*sen delirmiş olmalısın*" bakışlarıyla bakıyordu. "Telefonla ne yapacağımı düşünüyordun? Telefon seksi falan mı?"

"Hayır tabii ki, ama... Bence iş yerinde özel konuşmalar yapmayalım."

"Özel konuşmalar mı?" Kevin kollarını göğsünde birleştirmişti. "Peki sen neler yaptığının farkında mısın Gabrielle?" Genç adamın mavi gözleri öfke doluydu. "Birkaç saat önce iş yerinde sevgilinin dudaklarına yapışmış bir durumdaydın."

Gabrielle, bir gün Kevin'ın kendisine teşekkür edeceğini biliyordu. O yüzden şimdiki tepkisine alınmamaya gayret etti. "Silver Winds temsilcileri ile yemeğe çıkacağım." Genç kadın bilerek konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "İki saat içinde yola çıkmış olurum."

Kevin bilgisayarının başına oturdu ancak Gabrielle'ye cevap vermedi. Aslında dürüst olmak gerekirse *bütün gün* hiçbir şey konuşmadılar.

İş yemeğine daha iki saat olması genç kadını çıldırtmak üzereydi. Dükkanın içinde gerekli gereksiz her şeyi yapmış, ara sıra dedektifi kontrol etmekten kendini alamamıştı.

Gabrielle, Joe'nun izinsiz bir şekilde dükkanın herhangi bir yerine dinleyici yerleştirip yerleştirmediğini bilemezdi. Genç adam hareket ettikçe tişörtünün altından belli olan karnın kasları ve geniş omuzları her ne kadar genç kadının dikkatini başka yönlerle çekse de Gabrielle bu şeytanın çekimine karşı koyması gerektiğini öğrenmişti.

Joe'yu izlemediği zamanlarda bile genç adamın adımlarını duyuyor; etrafını saran negatif enerjinin varlığını hissedebiliyordu. Gabrielle dükkanın içinde müşterilerinin olmadığı zamanlar mümkün olduğunca dedektiften kaçıyor, sadece sorularını birkaç kelimelik cevaplar veriyordu. Saat on olduğunda genç kadının baş ağrısı dayanılmaz bir hal almış ve ağrı gözüne de vurmaya başlamıştı. On ikiye çeyrek kala Gabrielle artık daha fazla dayanamayacağım anladığında küçük deri çantasını kapıp dükkandan kendini dışarı attı. Havaya hakim olan güneşin enerjisi genç kadını kendine getirmişti.

Gabrielle, Silver Winds temsilcileri ile yaptığı görüşmeden memnun kalmıştı. Restorantın dışarıdaki kısmında oturmuşlar; gümüş kolye ve küpeler hakkında detaylı paylaşımlarda bulunmuşlardı. Dışarıda otumalarının verdiği ferahlık sayesinde genç kadın düşüncelerini kısa süre de olsa Joe'dan ayırabiliyordu. Gabrielle en sevdiği çin usulü tavuğu ve buzlu çayını ısmarlayıp anın tadını çıkarmaya başlamıştı.

Genç kadın mekan değişikliğinden kaynaklı bu rahatlaşmanın uzun sürmeyeceğinin farkındaydı. Ne düşünürse düşünsün, ne yaparsa yapsın Joe Shanahan'ı aklından bir türlü çıkaramıyor; yemekte olduğu süre zarfında dedektifin Kevin'ı tuzağa düşürmek için yapacağı türlü oyunları düşünmekten kendini alamıyordu. Joe'nun bedeninin hiçbir yerinde merhamet olmadığına emin olduğundan dükkana geri döndüğünde Kevin'ı sandalyeye bağlı bulmaktan korkmuyor değildi.

Gabrielle dükkana döndüğünde karşılaştığı manzara şaşırıcı derecede hiç de beklediği tarzda değildi. Joe rafları duvara monte etmeye çalışırken Kevin ve Mara dedektifin yanında dikilmiş, duruyor sanki senelerdir birlikte takılan en yakın arkadaşlarmış gibi kahkahalarla gülüyorlardı.

Kevin, onu hapse tıkmak için uğraşan o şeytani polis ile resmen arkadaşlık ediyordu. Gabrielle, ortgının hapishanelerden nefret ettiğini çok iyi bilirdi. Kevin aynı ortamda bulunduğu diğer erkeklerle aynı saç modelini ve giysileri kullanmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Tabii bir de genç adam cep telefonu olmadan asla yaşayamazdı.

Genç kadının bakışları Kevin'dan Joe'nun duvara montelediği raflara kayınca Gabrielle şaşkınlığını gizleyemedi. Dedektifin bu konularda bu kadar becerikli olacağını hiç tahmin etmemişti.

Mara, dedektifin yanına doğru eğilmiş son rafı tutarak Joe'ya yardım ediyordu. Genç kız, Joe'ya bakarken gözlerindeki hayranlık ifadesi nedense Gabrielle'yi rahatsız etmişti. Genç kadın, Mara'nın bu çekici şeytanın çekim alanına girmesi ancak deneyimsiz olmasıyla açıklanabilir diye düşünerek olayı kişisel bir probleme dönüştürmemeye karar verdi.

Dükkandakilerin hiç biri ne Gabrielle'i ne de vazolara bakan müşteriti fark etmemişti.

“Pek de kolay değil.” Kevin, Joe’nun yanında ayakta duruyordu. “İyi bir antika satıcısı olmak için eğitimli ve iğgüdüleri kuvvetli biri olmalısın.”

Joe, rafı duvara monte etmek için matkabı çalıştırdığında konuşmalarını bir iki dakika ara verdiler. “Açıkcası ben pek anlamam antika işlerinden.” Genç dedektif merdivenden inerken Kevin’a baktı.

“Annem tam bir garaj satışı bağımlısı. Bana göre ise aldığı her şey birbirinin aynı şeyler.” Genç adam, Mara’nın yanına doğru eğilip eline iki tane vida aldı. “Yardımların için teşekkürler.” Joe, merdivene tırmanmadan genç kıza teşekkür etmek istemişti.

“Önemi yok. Senin için başka ne yapabilirim?” Mara, Joe’ya atıyetle yemek istediği bir pastaymış gibi bakmaya başlamıştı.

“Bitirmek üzereyim.” Genç adam, ihtiyacı olan birkaç şeyi daha alıp merdivene tırmanmaya başladı.

“Bazıları garaj satışlarında antika bulabiliyorlar.” Kevin yeniden aynı konuya dönmüştü. “Yalnız gerçek antikacılar, özel satışlara ya da müzayedelere katılmayı tercih ediyorlar. Biz de Gabrielle ile bir müzayedede tanıştık. Yerel bir ressam tarafından yapılmış suluboya pastoral bir resime ikimiz de aynı anda teklif vermiştik.

“Sanat konusunda da çok bilgim yok.” Joe bir elini merdivene dayamış, diğer eliyle de 45lik bir magnum tutuyormuş gibi matkabı aşağıya doğrultmuştu. “Bir resim almak istersen muhakkak birine danışırım.”

“Bunu yapman çok akıllıca olur. Çoğu insan bilmeden aldığı esere değerinden daha fazla para yatırıyor. Ya da sahte resimlere para ödeyebiliyor. Galeriler de ne kadara sahte...”

“Bir kere o yas çalışmasıydı.” Gabrielle, Kevin kendini daha fazla ifşa etmeden engel olmak için bir anda konuşmaya

dahil oldu. “Bizim tanıştığımız gün, yas çalışmasının yapıldığı bir resim için teklif sunmuştuk.”

Kevin, Gabrielle ona doğru yürürken başını iki yana salladı. “Zannetmiyorum. Genelde yas çalışmaları benim pek ilgimi çekmez.”

Joe, omzunun üstünden Gabrielle’ye bakmak için başını yana çevirdi. Bakışları birbirini bulduğunda genç adam ne yaptığını biliyorum dercesine öfkeyle genç kadına bakıyordu.

“Bir ölünün arkasından ağlamak gibi mi?”

“Hayır.” Gabrielle ne olursa olsun, Kevin’in kendini ele vermesine izin vermeyecekti. “Ölen kişinin saçından yapılan yas resimleri. Bir tür anma ritüeli gibi düşünülebilir. 1700 ve 1800’lerde çok popüler bir türdü. Aslında hala bu tarz resimler için küçük bir endüstri çalışıyor. Çoğu insan büyük-büyük-büyükannesinin saçından yapılan bir resime ilgi duymasa da; bazıları gerçekten çok değişik olabiliyor.”

“Kulağa pek de güzel gelmiyor açıkcası.” Joe işine geri dönmek için sırtını Gabrielle’ye döndü.

Mara hoşnutsuzluğunu belirtircesine burnunu buruşturdu. “Joe’ya bu konuda katılıyorum. Saçma ve rahatsız edici.”

Gabrielle saç sanatını çok seviyordu. Bu sanatı her zaman değişik ve orijinal bir fikir olarak bulmuştu. Hem Joe’nun tavrı hem de Mara’nın Joe’ya yanaşmak için verdiği cevap, genç kadını çok fazla rahatsız ettiği için Gabrielle sinirlerine hakim olamayacak duruma gelmişti.

“Mara, vazolara bakan müşteri ile ilgilensen daha iyi olacak.” Mara, Gabrielle’nin kullandığı ses tonu karşısında şaşırmış bir şekilde dükkanın arka kısmına geçmişti. Genç kadının baş ağrısı geri gelmiş; ağrı aynı şekilde gözüne vurmaya başlamıştı. Parmağını gözünün üzerine bastırıp ağrısı kendi yöntemlerince geçirmeye çalışıyordu. Genç kadının hayatı parçalar halinde gözlerinin önünde dağılıyor, buna

neden olan kişi ise sanki Diet Cola reklamlarından fırlamış bir manken gibi kaslarını belli eden tişörtü ve kotu ile karşısında tüm kudretiyle duruyordu.

“İyi misin, Gabrielle?” Kevin’ın masum ilgisi genç kadının kendini daha da kötü hissetmesine neden olmuştu.

“Hayır. Başım ağrımaya başladı, aynı anda midem de bulanıyor.”

Joe, elindeki her şeyi yere bırakıp hızlıca Gabrielle’nin yanına geldi. Genç kadının saçlarını kulağının arkasına atıp yavaş hareketlerle masaj yapmaya başlamıştı. Gabrielle hayretle olanlara bakıyordu. Joe’nun ona dokunmaya hakkı varmış gibi takındığı bu samimi tavırlar, genç kadının kafasını karıştırsa da muhtelemeden dedektifin Kevin’ı kandırmak için yaptığı diğerk oyunlarından biriydi.

“Öğlen yemekte ne yedin?” Joe, ilgili bir sevgili gibi konuşmaya başlamıştı.

“Yediğim yemekte bir problem yoktu.” Gabrielle, genç adamın kahverengi gözlerinin içine bakıp dürüst bir şekilde cevap verdi. “Baş ağrısı bu sabah başladı.” Midesindeki ağrının sabah öpüştüklerinden sonra başladığını tabii ki söylemeyecekti. Ondan neredeyse nefret eden bir polis ile paylaştığı öpücüğün neden olduğı bu rahatsız edici durum, Gabrielle’yi delirtiyordu.

Joe, genç kadının neler düşündüğünü bilmeden Gabrielle’nin yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Aaa! Kramplar mı yoksa?” Kevin, genç kadının sabahtan beri takındığı tüm o garip tavırlarının nedeni şimdi daha iyi anlıyordu. “Senin özel durumlar için birkaç karışım yaptığın düşünüyordum.”

Joe, Kevin’ın neden bahsettiğini anlayınca ellerini kemcinin üzerine koyup, bilmiş bir gülümsemeyle Gabrielle’ye bakmayı sürdürdü.

Evet, Kevin haklıydı. Gabrielle, aylık yaşadıkları periyod için arkadaşı Francis'e böyle bir karışım hazırlamıştı. Ama genç kadın bu karışımı kendi için kullanmayı hiç düşünmemişti. Zaten şu anda özel döneminde değildi ve kimseye kötü davranmıyordu. "Şu anda öyle bir problemim yok, Kevin." Genç kadın kollarını göğsünün altında birleştirip karşısında duran bilmiş erkeklere baktı. "Ben her zaman herkese nazik davranırım. İstediginize sorabilirsiniz!"

Her iki genç adam da birbirlerine bakıp başka bir söz söylemeye korkmuş gibilerdi. Kevin resmen Gabrielle'ye ihanet ediyordu.

"Belki de bugün eve gidip dinlenmelisin." Kevin, arkadaşına iyilik yapmak istese de genç kadın bu duruma daha çok sinirlenmişti. Gabrielle dükkanda kalacak ve Kevin'ı dedektiften koruyacaktı.

"Geçmişte çıktığım bir kız arkadaşım, bu dönemlerinde evde oturup bütün gün çikolata yiyip sıcak su torbasıyla gününü geçirmezse tam bir şeytana dönüşüyordu."

"Ben öyle bir dönemimde değilim!" Bu erkeklerin nesi vardı? Kadınlara özel bu durumları topluluk içinde konuşmak ne zamandan beri normal bir hal almıştı. Her iki genç adam da normal bir şeyden bahsediyorlarmış gibi genç kadının karşısında duruyorlardı. Hatta Joe neredeyse kahkaha atacaktı.

"Belki de bir tane Midol alsan iyi gelebilir." Genç adam, Midol'un bu ağrıları çözemeyeceğini biliyor olsa da Gabrielle'yi sinir etmek için her şeyi yapıyordu.

Kevin, Joe'yu onaylarcasına başını salladı. Gabrielle tüm bu olanları gördükçe artık Kevin'ı Joe'nun elinden kurtarmak istediğine pek emin değildi. Genç kadın çatlayacakmış gibi ağrıyan başının ikiye ayrılmasını engellercesine, başını ellerinin arasına alarak yaptığı baskıyı arttırmaya çalışıyordu.

"Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştin." Kevin, sanki Gabrielle orada değilmiş gibi Joe ile konuşmaya başlamıştı.

Joe, başını yana eğip genç kadını baştan aşağıya süzdü. "Benim de eski bir kız arkadaşım bu dönemlerinde Gabrielle gibi aşırı sinirliydi. Ağzından yanlış bir kelime çıksa kafamı koparabilecek bir ruh halinde oluyordu. Ama ayın geri kalan kısmında çok sakin ve tatlıydı."

Gabrielle ellerini yumruk halinde her iki yanına düşürmüştü. Kendine hakim olamazsa birilerini yumruklayacağına emindi. Bu birilerinin koyu renk gözleri ve saçları vardı ve Gabrielle'yi kötü davranmak için açıkca zorluyordu. "Hangi kız arkadaşınmış bu? Seni iki ay önce terk eden mi?"

"O beni terk etmedi yalnız. Ben ondan ayrıldım." Joe, Gabrielle'nin yanına gidip genç kadına sıkıca sarıldı. "Tanrım kıskançlık yaptığında çok tatlı oluyorsun." Genç adam kısık bir sesle genç kadının kulağına eğildi. "Tatlı ve seksi..."

Gabrielle başını yana çevirse, Joe'nun dudaklarıyla karşı karşıya kalacağını biliyordu. Dedektifin muhteşem kokusu genç kadının burnuna geldikçe, Gabrielle bu kadar şeytani bir adamın bu kadar güzel kokmasına inanamamıştı. "Çok masum gözüküyorsun. Ama senin cehennemden gelen bir şeytan olduğunu biliyorum dedektif." Genç kadın dirseğiyle Joe'nun midesine vurup kendini genç adamın himayesinden kurtardı.

"Bu gece hiçbir şey beklememen gerekiyor sanırım." Joe acı içinde homurdanmaya başlamıştı.

Kevin, genç çifte bir komedi dizisi izliyormuş gibi bakıyor ve kahkalarla gülüyordu.

"Ben gidiyorum." Gabrielle arkasına bile bakmadan çantasını alıp dükkandan çıktı. Genç kadın kendini çok yorgun hissediyordu. Kevin kendini yokluğunda ele verse bile yapacağı hiçbir şey kalmamıştı.

Kevin arka kapının sesli bir şekilde kapandığını duyunca Joe'ya endişeli bir şekilde baktı. "Belli ki sana çok kızmış."

“Yakında siniri geçer. Sadece eski kız arkadaşlarımdan bahsettiğimde zaman zaman gerilebiliyoruz.” Genç dedektif ağırlığını diğer bacağına verip duvara yaslandı. “Hem o da bana sizin birkaç kez çıktığınızı söyledi.”

Kevin, genç adamın yüzünde kıskançlık belirtileri arasa da Joe’nun yüzü ifadesizdi. Genç adamın sabah Gabrielle’yi nasıl bir tutkuyla öptüğünü görmüştü. Genç kadın bu zamana kadar çok farklı tiplerle birlikte olmuş olsa da Joe hepsinden çok farklıydı. Genç adamın muhteşem fiziği ve yakışıklı yüzü belli ki Gabrielle’yi etkilemiş ve genç kadının deli divane âşık olmasına neden olmuştu.

“Evet, birkaç kez çıktık ama yürümeyeceğini hemen anladık.” Kevin aslında Gabrielle’nin ondan hoşlandığından daha fazla hoşlansa da bunu asla itiraf etmemişti. “Bu yüzden endişelenecek bir şey yok.”

“Endişelenmedim zaten. Sadece merak ettim.”

Kevin her zaman Joe gibi adamların sahip olduğu bu özgüvene hayran kalmıştı. Muhtemelen bu adam hem zengin hem yakışıklı olsaydı şu anda Kevin, Joe’dan nefret ediyor olurdu. Ancak genç adamın kaybedenler kulübünün bir üyesi olması nedeniyle Kevin, Joe’ya karşı bir şey hissetmemişti. “Sanırım sen Gabrielle için iyi bir seçimsin.”

“Ne demek bu?”

“İkinizin de hayattan beklentileri çok basit.” Kevin cevap verdikten sonra bir şey demeden arkasını dönüp ofisine yürüdü. Gabrielle’nin erkek arkadaşı tam anlamıyla basit şeylerden mutluluk duyacak türden bir herifti.

Ama Kevin asla böyle bir adam olmayacaktı. Ne Gabrielle gibi zengin bir ailenin çocuğuydu ne de Joe gibi yakışıklı bir adamdı. Orta halli, on bir çocuklu bir ailenin altıncı çocuğu olarak dünyaya gelmiş ve normal bir hayat sürmüştü.

Hiçbir doğum gününün kutlanmadığı; sürekli sorunların ortaya çıktığı bir ailenin bireyi olmak Kevin için pek de ha-

ırlamak istediği anıları değildi. Kız ve erkek kardeşleri, Kevin'in aksine büyük bir ailede yaşamaktan zevk alan insanlar olmuşlardı. Birbirleriyle belli aralıklarla görüşüyor olsalar bile, Kevin bu süreçlerin hiçbirine dahil olmuyor, sanki etkisiz bir elamanmış gibi kendini görünmez hissediyordu.

Genç adam tüm hayatı boyunca çok çalışıp şimdiki konumuna ulaşmıştı. Okurken, okuldan sonra, yaz tatillerinde... Her zaman... Genç adam, çocukluğunda sonbaharda okul açılmadan alınan birkaç kıyafet ve yeni ayakkabı dışında hayatında yeni şeylere hiç sahip olmamıştı.

Kevin hala çok çalışsa da artık kendine iyi kıyafetler almayı ihmal etmiyordu. Yasal yollardan kazandığı paralar isteklerini karşılmıyorsa, para kazanmanın başka yolları olduğunu keşfetmişti.

Para, güç demekti. Kesinlikle. Parası olmayan bir erkek kesinlikle hiçbir şey demekti ve Kevin hiçbir şey olmaya asla dayanamazdı.

6

Gabrielle arka bahçesindeki küçük havuzda yüzerken tüm gün aradığı huzura sonunda kavuşabildiğini hissediyordu. Dükkandan çıkıp direkt evine gelmiş ve bikinisini üzerine geçirip havuza atlamıştı. Havuzun çevresi yeşilliklerle kaplı olduğu için muhtelemen kimse onu göremiyordu. Genç kadın, Joe'yu aklından atmak için uğraşsa da bunu yapamayacağını anlamıştı. Ancak en azından düşüncelerini bir süreliğine beyninin bilinmeyen yerlerine göndermeyi başarabilmişti.

Gabrielle bugünü bir fırsata çevirmek adına karışımını yeni bitirdiği lavanta, susam yağı ve buğday tohumundan oluşan bronzlaştırıcı yağı tüm vücuduna sürmüştü. Kendini güneşe teslim ederek bir tür seansa geçmek üzereydi.

Genç kadın aynı zamanda ara sıra bikinisini kaldırıp kontrol ediyor ve pembeleşmeden teninin sağlıklı bir şekilde bronzlaşmasının keyfini çıkarıyordu.

Saat beş buçukta en yakın arkadaşı Francis Hall-Valento-Mazzoni -şimdi sadece Hall olan- Gabrielle'yi ziyarete gelmiş ve kırmızı bikiniyle genç kadının arka bahçesini renklendirmişti. Francis iç çamaşırı satan *Güzel Ya da Edep-siz* adında bir dükkanın sahibiydi. Genç kadın dükkanına genelde ilgisini çeken parçalar geldiğinde bunları Gabrielle'ye hediye etmekten zevk alıyordu. Gabrielle, her ne kadar aldığı bu seksi iç çamaşırı paketlerini açmadan dolabına koysa da

bunu Francis'e söylemek için cesaretini bir türlü toplayamamıştı. Francis sarışın ve renkli gözlü, otuz bir yaşında genç bir hayandı. Kendisi iki kez boşanmıştı ve bir ilişkide seksi iç çamaşırlarının çözemeyeceğini hiçbir problemin olmadığına inanıyordu.

"Bronzlaştırıcı yağı nasıl buldun?" Gabrielle, şemsiyenin altında hasır bir sandalyede oturan arkadaşına döndü.

"Şu saçma yüz maskesi ve periyod dönemi sancıları için yaptığın yağlardan iyi gibi."

Gabrielle eliyle havuzun içindeki çiçekleri yavaşça itti. Francis'in doğruyu söyleyip söylemediğini bilemiyordu. Genç kadın, arkadaşının sabırsız biri olduğunu ve sürdüğü yağların hemen sonucu vermesini beklemek gibi özellikleri vardı. Gabrielle aslında Francis'in iç dünyasını çözmeyi uzun süre önce bırakmıştı. Arkadaşının zaten bir sürü sorunu vardı. Özellikle kaybeden erkekleri bir mıknatıs edasıyla kendine çekmek ve magazin dergilerini şaşırtan türden ilişkiler yaşamak tam Francis'e göre idi. Ama ne olursa olsun Gabrielle, arkadaşını çok seviyor, onun saf kalbini ve eğlenceli tavırlarına hayranlık duyuyordu.

"Bir süredir konuşamadık seninle. Seni takip eden şu esmer adamdan haber var mı?"

Gabrielle bir saat önce düşüncelerinden attığını düşündüğü dedektifin ismini duyunca bir anda irkildi. Genç adamın görüntüsü ve devamlı yanında taşıdığı negatif enerjiyle yine Gabrielle'nin hayatına girmişti. Dedektif tam anlamıyla kaba, küstah ve buram buram testosteron yayılan bedeniyle etrafında dolandıkça genç kadın ne yapacağını bilemiyordu. Öpüştükleri sabah, dünya resmen tersine dönmüş ve Joe'nun etrafındaki siyah renkli negatif enerji, tutkunun rengi kırmızıya dönüşmüştü.

Gabrielle, bir anda Francis'e bütün hikâyeyi anlatmayı düşünse de tüm bunlar çok karmâşıkı.

Genç kadın, eliyle kendisine gölge yapıp tekrardan Francis'e bakmak için arkasını döndü. Aslında Gabrielle hayatı boyunca sır saklamak konusunda başarısız olmuştu. "Sana bir şey söyleyeceğimi. Ama kimseye söylemeyeceğime söz ver."

Gabrielle kendini tutamayarak tüm hikâyeyi -tabii ki Joe'nun kaslı ve çekici olduğu detayını atlayarak- anlatmaya koyuldu. "Joe Shanahan kaba ve kendini beğenmiş adamın teki. Kevin'in suçsuz olduğu ortaya çıkana kadar o garip adama katlanmak zorundayım." Genç kadın tüm hikâyeyi yakın arkadaşına anlattığında kendini tamamen rahatlamış hissediyordu. Hayatında ilk defa sorunları Francis'inkilerden daha büyüktü.

Francis hikâyeyi dinledikten sonra mırıldanarak konuşmaya başladı. "Hmm..." Yüzüne büyük gelen gözlüğünü yavaşça burnundan yukarıya itirdi. "Peki bu bahsettiğimiz polisin tip nasıl?"

Gabrielle, Francis'e cevap vermeden önce yüzünü güneşe döndü. Gözlerini kapattığında Joe'nun hayali bütünüyle karşısında duruyor, yakışıklı yüzünün en ince ayrıntısına kadar seçebiliyordu. Genç adamın ensesindeki kıvrıkcık saçları, erkeksi hatları ve lezzetli kokusuyla kesinlikle sıradan bir erkek değildi. "Normal bir tip işte."

"Ah, bu çok kötü. Eğer böyle bir durumda olsaydım en azından polisin bir takvim erkeği kadar yakışıklı olmasını isterdim."

Aslında Francis'in tarifi kesinlikle Joe'ya uyuyor olsa da Gabrielle bunu asla itiraf etmezdi.

"Tüm o zorlu işleri o polise yaptırıp terlemesini sağladıktan sonra..." Francis fantezi dünyasına çoktan dalmıştı. "Sonra yere eğildiğinde kaslı kalçalarını izlemek için yerimi çoktan almış olurdum..."

Gabrielle buna daha fazla dayanamayacaktı. "Pekala, bu

senin fikrin ama ben daha çok erkeklerin kişiliğine bakmayı tercih ediyorum. Görünüş benim için ikinci planda.”

“Biliyor musun? Bunu daha önce de söylediğini duymuştum. Peki, tüm bu söylediklerine inanıyorsan neden eski erkek arkadaşın Harold Maddox ile yatmadın?”

Gabrielle, Francis’in doğru söylediğini biliyor olsa da bunu kesinlikle arkadaşına itiraf etmeyecekti. Bir erkekte hem dış görüşünün hem de kişiliğin aynı ölçüde önemli olduğu gerçeğinin farkındaydı.

“Benim geçerli sebeplerim vardı.”

“Evet. Çok sıkıcıydı, garip bir at kuyruğu saç modeline sahipti. Aaa unutmuşum! Bir de herkes o herifi senin baban zannediyordu, değil mi?”

“O kadar da yaşlı değildi.”

“Tabii canım, tabii..”

Gabrielle, Francis’e kendi seçimlerinin ne kadar doğru olup olmadığını sorgulamasını söyleyecekti ama kendini tuttu. En yakın arkadaşını bir erkek yüzünden kırmak istemiyordu.

“Hem Gabrielle biliyor musun? Kevin’in suçlu olması beni hiç şaşırtmadı. O herif tam bir kurnaz tilki.”

Gabrielle öfkeyle Francis’e baktı. Francis ve Kevin’in kısa süreli yaşadıkları ilişki mutlu sonla bitmediği için her ikisi de birbirlerinden pek hoşlanmazlardı. Gabrielle ne olduğunu bilmek istemediği için ikisinin arasında ne yaşandığını hiç sormamış ve merak etmemişti.

“Bunu Kevin’dan hoşlanmadığın için söylüyor olabilir misin?”

“Belki... Ama... Lütfen bana söz ver. Gözünü açık tut. Arkışların söz konusu olunca ne kadar saf olduğunu hepimiz biliyoruz.” Francis ayağa kalkıp elbisesini giydi.

Gabrielle arkadaşları konusunda yanıldığını hiç düşünmüyordu. Francis’in bahsettiği saflık aslında genç kadının

karşılıksız aldığı ve verdiği güven duygusundan başka bir şey değildi. “Gidiyor musun?”

“Evet gidiyorum. Tesisatçı olan bir adamla randevum var. İlginç olacağı benziyor. Muhteşem bir vücudu var. Zaten konuşmasına çok da ihtiyacım yok. Sıkıcı biri olmadığına karar verirsem, onu evime davet edip neyi var neyi yok görmek isterim.”

Gabrielle, Francis’in aşk hayatı üzerine yorum yapmak istemediği için ağzını açıp bir kelime dahi etmemişti. “Gitmeden müzik çaları açabilir misin?” Genç kadın parmağıyla vazgeçemediği eski müzik çaları gösteriyordu.

“Böyle müzikler dinlediğine inanamıyorum.”

“Sen yorumlarını kendine saklasana tatlım. Belki de sen böyle şeyleri deneyip hayatın anlamını bulabilirsin.”

“Ah hayır, teşekkürler. Ben Aerosmith dinlemeyi tercih ederim. O bana hayatın anlamını az da olsa hatırlatıyor.”

“Rüya kurmaya devam diyorsun yani...”

“Ha ha!” Francis’in kapıyı arkasından kapatırken çıkardığı ses evin içinde yankılanmıştı. Gabrielle bikinisinin kenarını açıp ten rengini kontrol ettikten sonra dünyayla tüm bağlarını koparmak üzere gözlerini kapattı. Genç kadının çok acıl bir şekilde cevaplara ihtiyacı vardı. Bilmediği, anlamadığı soruların cevaplarına... İlk olarak Joe’nun hangi kozmik güç sayesinde hayatına girdiğini öğrenmeyi çok istiyordu.

Joe içtiği sigaradan son bir nefes alıp yere fırlattı. Genç adam Gabrielle’nin evinin ahşap kapısına vurmak için elini kaldırdığında, kapının çoktan bir başka kadın tarafından açılması onu şaşkınlığa uğratmıştı. Joe’nun karşısında büyük gözlüklerinin arkasından genç adamı süzen, parlak pembe ruj sürmüş, sarışın bir kadın kapının arkasında duruyordu. Genç

adamı haftalardır izlediği evin kapı numarasına tekrar bakmak için geri adım attı. “Ben Gabrielle Breedlove’ı arıyordum.”

“Sen Joe olmalısın.”

Joe şaşırmış bir şekilde Francis’e baktı.

Francis’in gözlüklerinin arkasından genç adamı süzdüğünü anlamamak mümkün değildi. “Bana senin, onun yeni erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Aslında daha fazlasını da söylemiş olabilir.” Genç kadın çekici bir gülümsemeyle Joe’ya çapkın bir bakış fırlattı. “Ama hikâyenin en güzel kısmını atlamış anlaşılan.”

Joe, Gabrielle’nin arkadaşına ne söylediğini çok merak etmişti. Son zamanlarda başının belası olan bu kadına sormak istediği bir sürü soru varken şu an onun evine gelmesinin tek nedeninin bu sorular olmadığının da farkındaydı. Daha önce Gabrielle gibi biriyle iş birliği yapmamıştı. Genç kadın resmen patlamaya hazır bir bomba gibi ortalarda dolaştıkça, Joe daha fazla geriliyor ve işler sarpa sarıyordu. Genç adamın, Gabrielle’yi sakinleştirmesi ve işbirliğine ikna etmesi gerektiğinin farkındaydı. Artık Gabrielle’nin, Kevin ile kendi arasında kalmasına izin veremezdi. “Gabrielle nerede?”

“Arka bahçedeki havuzda.” Francis’in evin kapısını arkadaşından yavaşça kapadı. “Gel sana göstereyim.” Evin arka bahçesine geldiklerinde Francis, gül ağaçlarının arasında kalan yeri Joe’ya gösterdi.

“Bu yolu takip edersen oraya gidebilirsin.” Francis havuzu gösterdikten sonra arkasını dönüp gitti.

Joe, genç kadının gösterdiği yoldan ilerlerken arka bahçenin rengarenk çiçeklerle dekore edildiğini fark etmişti. Bahçenin sonuna geldiğinde Gabrielle’nin havuz kenarına başını dayayıp huzurlu bir şekilde dinlendiğini gördü. Gabrielle’nin bedenini ilgiyle incelerken, göbeğindeki piercing Joe’nun dikkatini çekmişti. Genç adam normalde piercing takan kızlardan hoşlanmasa da bu kuralı Gabrielle için değiş-

tirebilirdi. Bu minik piercing parçası Joe'nun ağzının sularının akmasına sebep olmuştu.

Genç kadın suyun içinde ellerini bir yandan diğer yana oynatıyor, ara sıra göbeğini okşuyordu. Göbeğinin üzerinde biriken su damlaları yavaşça bacaklarının arasında kayboluyor, bu manzarayı izleyen Joe'nun içinde kıpırdanmaların meydana gelmesine neden oluyordu. Genç adam bu beklenmedik duyguları hiç de hoş karşılamamıştı. Joe bir anda kendini havuzun içinde Gabrielle'nin ıslak bedenine sarılırken hayal edince bu kadının tam bir çılgın olduğunu hatırlamasının vaktinin geldiğini anlamıştı. Ama genç adam ne yaparsa yapsın, dokuz saat önce paylaştıkları o öpücüğü bir türlü unutamıyordu.

Joe aslında bu öpücüğün Kevin'in konuştuklarını duymasını engellemek için gerçekleştiğini bilse de vücudu doğal bir şekilde tepki vermiş, Gabrielle'nin sıcak ağzının içini keşfetmek için kendini zor tutmuştu. Ama Joe büyük bir hata yaptığını biliyordu. Genç kadının artık ne kadar lezzetli bir tada sahip olduğunu bilmek, onun tutkusunu paylaşmak, işleri daha da zorlaştırmıştı. Gabrielle'nin parmaklarına dolanan ipeksi saçları ve egzotik çiçeklere has kokusu Joe'yu adeta çıldırtıyordu. Genç kadın, dedektife karşı koymamış aksine beklenmedik derecede tutkuyla karşılık vermeye başlamıştı. Joe kontrolünü kısa sürede kaybetme noktasına gelmiş, ellerini zorla Gabrielle'den uzaklaştırabilmişti. Tamam, polis olabilir, görev üzerinde olması gerçeği de yadsınamaz bir gerçek olabilir ama sonuçta Joe bir erkekti.

Gabrielle'nin arka bahçesinde durup genç kadının bedeninin her bir kısmını düşlemek, bir erkek olmak ve polis olmak arasındaki ince çizgiyi aşmamak için verdiği mücadele... Hepsi Joe'yu delirtmek üzereydi. Bakışları, Gabrielle'nin uzun bacaklarından, mor renkli ojeli ayak tırnaklarına ve oradan göbeğindeki piercinge doğru aşağılara inmeye başlamıştı.

Joe, ayaklarının altından yerin kaydığını hissedebiliyordu. Bu kadın onun muhbiriydi. Ama şu anda genç adamın tek istediği şey, havuzun içine atlayıp Gabrielle'nin bikinisini adeta bir meyve soyar gibi çıkarıp genç kadının göğüslerinin ortasına yüzünü gömmekti.

Joe ne kadar zamandır havuzun biraz uzağında durduğunu artık hesaplayamıyordu. Uzun süredir ilk kez Gabrielle'nin bir şeyler mırıldandığını duymaya başlamıştı. "Burası senin mağaran." Joe bu kadının deli olduğunu unuttuğu için kendine küfür etti.

"Burası senin yuvan. Kendini tamamen bulduğun, merkezine döndüğün... Derin bir nefes al... Tüm farkındalığını kalbinin en derinlerinde hisset... Gitmesine izin ver... Tekrarla... Huzurluyum... Ohmm-Nah-Mah-Shee-Vah-Yahh...Hmm..."

Joe ayaklarının altından kayan yerin tekrar yerine geldiğini ve her şeyin tekrar netleştiğini hissetti. Aniden hayatın gerçekleri Joe'nun yüzüne vurmuştu. Kendini iyi hissediyordu. Bu kadın tam bir deliydi ve hiçbir zaman değişmeyecekti. Joe gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Yanni'yi dinlediğini önceden tahmin etmeliydim." Sesini duyurmak için yüksek sesle bağırmıştı.

Gabrielle beklenmedik şekilde duyduğu sestten dolayı irkilip havuzun içinden fırladı. Genç kadının havuzun içinden panikle çıkışını izleyen Joe nedense bir anda keyiflenmişti. Gabrielle'nin saçlarına yapışan pembe ve kırmızı renkli çiçekler ona ayrı bir hava katıyordu.

"Ne yapıyorsun burada sen?"

"Konuşmamız gerekiyor." Joe bastıramadığı gülümsemeyle soruyu cevaplandırmıştı.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok."

"O zaman sadece dinle." Joe havuzun kenarına hızlı adımlarla ulaşip müzik çaları kapattı. "İlk önce Yanni'den kurtulmamız lazım."

“Ben Yanni falan dinlemiyorum. Sadece meditasyon yapmak için klasik müzik dinliyordum.”

“Hı hı.” Genç adam tam anlamıyla Gabrielle’nin karşısındaydı artık.

Gabrielle havuzdan yeni çıktığı için tüm su taneleri yavaşça bedeninden aşağıya iniyor, havuzun içindeki çiçeklerin bazıları eline ya da koluna yapışmış öylece duruyorlardı. “Bu çok tipik bir şey.” Gabrielle saçlarını eliyle toplayıp yavaşça kıvrıyordu. Saçlarında biriken su yere akıyordu. “Burada... Yani özel mülkümde iç huzurumu buluyorum. Ve sen buraya gelip tüm bunları mahvettin.”

Joe, dengeli olmaktan kastının ne olduğunu pek anlayamamıştı. Kafasını iki yana sallayıp yakınındaki sandalyenin üzerinden havluyu alıp Gabrielle’ye doğru yürüdü. Aslında genç kadın akıl dengesini yerine getirse hiç de fena olmazdı. Ne kadar kabul etmek istemese de onun sevgilisi rolünü oynamak için tutulmuştu ve bu süreç uzayacağı benziyordu. Gabrielle bu sürece yardımcı olmamakla kalmıyor bir de Kevin’i şüphelendirecek bir sürü harekette bulunuyordu. Bu yüzden Joe artık bir şeyler yapmaya karar vermişti. Genç kadının bu tavırlarını kıskançlık ve aylık periyod krampları ile açıklamak uzun süreli bir çözüm değildi.

“Belki de bu konuyu konuşarak çözebiliriz.”

Gabrielle havluyu almak için elini uzatırken öfkeli bakışlarıyla adeta genç adamı yaylın ateşine tutmuştu. “Neyi konuşarak çözeceğiz?” Öfkeyle Joe’nun elinden havluyu çekti.

“Birbirimizle nasıl anlaşabileceğimizi... Biliyorum beni resmen bir düşman olarak benimsedin. Ama inan ben senin düşmanın olamam.” Joe her ne kadar Gabrielle’ye güvenmese de, genç kadının ona güven duymasına ihtiyacı vardı. Gabrielle’nin güvenliği Joe’ya bağlıydı.

İşler sarpa sardığında Gabrielle koşarak Kevin’a sığınırsa, onu korumak düşündüğünden de zor olurdu. Kevin’ın ger-

Joe, Gabrielle'nin arkasından eve doğru ilerlerken, saçlarından omurgasına doğru inen su damlalarını görebiliyordu. "Yemek pişirebiliyor musun sen?"

"Ben muhteşem bir aşçıyım." "

Joe, Gabrielle'yi arkadan takip etmeye devam ederken onun hayranlık uyandıran kalçalarını daha fazla gözardı edemeyeceğini anlamıştı. Kendisini muhteşem bir aşçı olarak adlandıran biri tarafından pişirilen bir yemeği yemek kulağa çok iyi geliyordu. Bu sayede hem güzel bir yemek yiyecek hem de bu rahat ortamda Gabrielle ve Kevin arasındaki ilişki hakkında daha fazla bilgi edinebilecekti. "Ne pişireceksin peki?"

"Doğranmış biftek, fransız ekmeği ve salata." Gabrielle sürgülü kapıyı açıp evine içine çoktan girmişti.

Joe, yorum yapmadan Gabrielle'yi takip etmeye devam ederken, kapıyı onun üzerinden tutup Gabrielle'nin önden geçmesini sağlamıştı. Genç kadın, Joe'dan beklenmeyecek olan bu nazik davranışın etkisinde kalarak bir anlığına duraksamıştı. Joe eğer dikkatli davranmasaydı muhtemelen Gabrielle'ye sert bir şekilde çarpacaktı. Gabrielle yavaşça Joe'ya dönerken, omuzları genç adamın göğsüne sürtündü. "Vejeteryan değilsin, değil mi?"

"Tanrı korusun.Ya sen?"

Gabrielle'nin vahşi yeşil gözleri Joe'nun gözlerinin en derinine inercesine bakmaya başladı. Joe, onun yüz ifadesine bir anlam veremiyordu. Daha sonra genç kadın, Joe'nun da anlamadığı bir şekilde derin bir nefes alarak sanki bir şey kokluyormuşcasına burnunu buruşturdu. Joe, Gabrielle'den yükselen çiçek kokusundan başka bir şey koklayamasa da genç kadının başka işler peşinde olmasına artık şaşırıyordu. Gabrielle bir dakika kadar transa geçmiş gibi kaldıktan sonra kafasını iki yana sallayıp hiçbir şey olmamış gibi evin içinde ilerlemeye devam etti. Joe neler olduğunu anlamamıştı ve koltuk altlarını koklamamak için kendini zor tutuyordu.

"Bir zamanlar vejeteryanlığı denedim." Gabrielle çamaşır makinasının ve kurutucunun bulunduğu küçük bir odadan geçip parlak sarı renkli mutfığa ulaştıklarında konuşmaya başlamıştı. "Çok sağlıklı olduğunu biliyorum ama ben beceremedim."

"Beceremedin mi? Sen?" Joe bu kadınla ilgili neye inanıp inanmaması gerektiğini bir türlü anlayamıyordu.

"Evet denedim. Ama dayanamadım. Kontrol merkezinde biraz sorun var."

Joe, kontrol merkezi lafını duyunca bir anda irkilmişti. Şu sıralar kendisini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Açıkçası çoğu zaman sağlığını kötü etkileyen bir sürü şey yiyebiliyorum. Bazen ne yaptığımı bilmeden Mc Donald's yolunu yarılmış oluyordum."

Kahvaltı köşesinin üzerine yerleştirilmiş renkli cam, odanın içinin rengarenk gözükmesini sağlıyordu. Ahşap tezgahın üzerindeki cam şişeler muntazam bir şekilde yerleştirilmişlerdi. Joe mutfığa has o garip kokuyu kokladığında Gabrielle'nin müthiş aşçı kimliğinden şüphe etmeye başlamıştı. Ocağın üzerinde bir tava yoktu. Fırının içinde pişen bir fransız ekmeği de gözüküyordu. Gabrielle buzdolabını açıp malzemeleri tek tek dışarı çıkartırken, Joe şüphelerinde haklı olduğunu anlamıştı. Ortada yemek falan yoktu.

"Çok müthiş bir aşçı olduğunu söylemiştin."

"Öyleyim." Gabrielle malzemeleri tezgahın üzerine yavaşça dizdi. "Benim için bir iyilik yapar mısın? Sol bacağının oradaki dolabı açıp iki tane sos tavaşı çıkarır mısın?"

Joe dolabı açar açmaz tüm tavalar genç adamın ayağının üzerine düşmüştü. Gabrielle'nin mutfığı, dedektifinkinden daha dağınık durumdaydı.

"Ah, bir bu eksikti!"

Joe tüm tencere ve tavaları dolabın içine geri iterken, Gabrielle'nin buzdolabına dayanıp bir yandan galeta verken

bir yandan da kendisini baştan aşağıya süzdüğünü görmüştü. Genç kadın ağzına attığı galetayı yuttuktan sonra nihayet konuştu. "Biraz ister misin?"

Joe, Gabrielle'nin gözlerinde herhangi bir provoke edici işaret görmek için yanıp tutuşsa da genç kadının gözleri gayet ifadesizdi. Gabrielle yerine bir başka kadın olsaydı Joe muhtemelen çoktan işe koyulmuş olur ve karşısındaki kadının derinliklerinde bir keşfe çıkardı. Ama Joe, Gabrielle'nin başka kadınlardan olmadığını çok iyi bildiği için centilmen gibi davranması gerektiğini biliyordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Pekala. Ben gidip kıyafetlerimi değiştireceğim. Ben yukarıdayken, etleri küçük tavanın içine attıktan sonra büyük tencereyi su ile doldurup kaynatır mısın lütfen? Su kaynadıktan sonra makarnaları içine atıp pişirebilirsin. Beş dakika yeterli olacaktır sanırım." Gabrielle, buzdolabının yanından ayrılıp, Joe'nun arkasından geçerek yukarıya çıkmak için hazırlanırken tekrardan genç adamı koklamak için bir saniyelğine durup yoluna devam etti. "Her neyse birazdan döne-rim."

Joe, Gabrielle'nin elindeki galetayı kemirerek odadan çıkışını izlemeye koyulmuştu. Müthiş bir aşçı olduğunu iddaa eden bir kadın tarafından mutfakta tüm yemeği yapmak üzere terk edildiğine inanamıyordu. Hem bu koklama saçmalığı da nereden çıkmıştı? Gabrielle resmen iki kez durup onu koklamış ve hiçbir şey demeden yürüyüp gitmişti. Joe delirmek üzere olduğunu hissediyordu.

Joe derin düşüncelere daldığı sırada Gabrielle merdivenlerden başını uzatıp ona seslendi. "Ben yukarıdayken Monet'i aramak için evimin altını üstünü getirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, sen gelene kadar bekleyeceğim."

"Harika!" Yapmacık bir gülümsemeyle arkasını dönüp yukarı çıktı.

Joe tencereyi alıp lavaboya doğru yürürken tam o sırada ayaklarına dolanan yumuşak bir şeyi hissedince irkildi. Aşağıya baktığında şişman, siyah tüylü kediye hoşnutsuz bir bakış fırlattı. Joe kedilerden hiç hoşlanmaz, onların gereksiz yere yaşadıklarını düşünürdü. Köpekler gibi eğitilebileceklerine kesinlikle inanmazdı. Önündeki tüy yumağını ayakkabısının ucuyla ittirip, fırına doğru yürümeye başladı.

Joe'nun aklında aslında başka şeyler dolanıyordu. Gabrielle'nin aşağıya ne kadar sürede ineceğini hesaplıyor, bu sırada neler bulabileceğini düşünüyor olsa da bunu yapmaması için geçerli sebeplerini de göz ardı edemiyordu. Birincisi bu evde bir şey bulamayacağına biliyor, ikincisi de Gabrielle bu işe bulaşmış olsa, onu evine davet etmeyi aklından bile geçirmeyeceğine inanıyordu. Hem artık bu kadına güvenmeyi öğrenmesinin vakti gelmişti. Eğer Gabrielle, Joe'yu evin herhangi bir yerini karıştırırken bulursa bu güven meselesi direkt çöpe giderdi. Kendisinin iyi polis olduğunu ona gösterecek ve Gabrielle'nin güvenini kazanacaktı.

Aslında Joe çok konuşkan ya da girişken olmasa da kadınların her zaman ilgisini çeken erkeklerden olmuşu. İyi bir âşıktı ve kadınların en az kendisi kadar zevk aldığına emin olabiliyordu. Ünlü oyuncu Meg Ryan'nın dediğinin aksine Joe, bir kadının sahte bir orgazm yaşadığını hemen anlardı. Hiçbir sevişmeden sonra arkasını dönüp uyumaz ya da ağırlığıyla altındaki kadınını ezmezdi. Kendisi kadınların önünde ağlayabilen, hassas bir tip olmasa da onun iyi bir adam olduğunu herkes kabul ediyordu.

Joe etleri tavaya attıktan sonra ocağın ateşini orta ısıya getirip beklemeye başladı. Ayağının üzerinde hissettiği ağırlığın artık ne olduğunu bildiği için aşağıya öfkeyle baktı. "Kaybol tüy yumağı!"

Gabrielle sütyenini zar zor bağladıktan sonra üzerine mavi bir tişört geçirip aynaya baktı. Joe her ne kadar mutfağı karıştırmayacağına söz vermiş olsa da, ona inanmıyordu. Ama genç adamın hakkını vermesinin gerekli olduğu “sakinleşmek” konusu Gabrielle’nin de uzun süredir kafasını karıştırıyordu. Joe’yu gözlemekten işlerine konsantre olamıyor, işlerini takip edemiyor hale gelmişti.

Gabrielle tişörtünün altına içinde kendini rahat hissettiği kotunu giyip düğmelerini ilikledi. Aslında işine konsantre olmasının dışında sağlığı da risk altındaydı. Uzun süredir çektiği baş ağrıları, beklenmedik yüz tikleri Gabrielle’nin sağlığının risk altında olduğunun en açık belirtileriydi.

Gabrielle saçlarını taramak için yatağının üzerine oturduğunda hayatına giren herkesin, bir sebepten dolayı hayatına girdiğini kendine inandırmaya çalışıyordu. Eğer zihnini daha da zorlarsa Joe’nun varlığını açıklayacak bir sebebe ulaşabilirdi. Joe’nun tencere ve tavaları dolaba tıkarkenki görüntüsü gözlerinin önüne geldikçe Gabrielle gülümsemekten kendini alamamıştı. Joe’nun kot pantolonunun içindeki biçimli kalçaları pek de ruhani bir varlık anlayışı içinde yer alamayacak kadar gerçeklerdi.

Saçını hızlı bir şekilde örüp ucunu mavi bir kurdela ile bağladı. Ne yaparsa yapsın Joe’yu aklından atamıyordu. Bu adamın, Gabrielle’nin hayatını alt üst eden karanlık bir ruhu vardı. Dengesiz bir ruh ve beden... Güç için yaratılan bir savaş... Hayır. Gabrielle bunların hiçbirisiyle Joe’nun neden hayatına girdiğini açıklayamıyordu.

Açıklayabildiği tek şey, Joe’nun çok güzel koktuğu gerçeği.

Gabrielle mutfağa indiğinde, Joe’yu makarnaları suya koyarken bulmuştu. Kafasının üstü su buharının içinde kalmış,

aynı anda annesinin kedisi ise Joe'nun ayaklarının arasında sekiz çizerek dolaşıyordu.

“Beezer!” Kediye yerden alıp göğsüne bastırdı. “Dedektifi rahatsız etmemen senin için daha sağlıklı olacak tatlım. Yoksa seni yere serip tutuklayabilir. Deneyimlerimden biliyorum!”

“Seni yere sermedim.” Joe havadaki buhar kaybolana kadar bekledi. “Eğer biri yere serildiyse o kesinlikle ben oluyorum.”

“Ah, tabii.” Gabrielle, dedektifi yere serdiği günü hatırlayınca keyifle gülümsedi. “Üzerine nasıl atlamıştım. değil mi?”

Joe omuzunun üzerinden ona bakıp elindeki süzgeci sallarken, yüzünde çoktan keyifli bir gülümseme oluşmuştu. “Ama en son üstte olan bendim diye hatırlıyorum, Bayan Kötü Popo?”

Joe, Gabrielle'ye zevkle laf sokarken aynı anda onu baştan aşağıya süzüyordu. “Makarna hazır.”

“Devam edip makarnayı et ile karıştırırsana.”

“Peki sen ne yapacaksın?”

“Bezeer'ı besleyeceğim. Yoksa asla seni rahat bırakmaz. Yemek yaptığını anladığı için... Tam bir obur!” Gabrielle, Bezeer'ı kucağına alıp mutfak dolaplarından birini açtı. “Onu besledikten sonra salatayı yapmak için yanına geleceğim.” Mamayı cam bir kaseye boşatıp buzdolabından salata malzemelerini çıkarmaya başlamıştı.

“Mantıklı bir iş dağılımı.”

Gabrielle omzunun üzerinden makarnayı soslu et ile karıştıran genç dedektife baktı. Joe'nun yüzünde uzayan sakalları, ifadesini daha da karanlık hale getiriyordu. “Ne demek istedin?”

“Dolaptan çıkardığın marul hazır, temizlenip kesilmiş. Hayatımda ilk defa yemeğe davet edildiğim evde yemeği ben yapıyorum.”

Gabrielle şaşkınlıkla Joe'ya bakakalmıştı. Aslında dedektifi daha çok davetsiz bir misafir olarak nitelendiriyordu.

“Evet biraz garip...”

“Biraz garip... Evet.” Joe konuyu değiştirmek adına tezgahın üzerindeki yağ dolu şişelerine göstererek Gabrielle'ye baktı. “Bunlar ne?”

“Coeur Festival'i için hazırladığım yağ esansları.” Gabrielle elindeki marulları iki ayrı kaba koyduktan sonra konuşmasına devam etti. “Aromaterapik ve şifalı yağlar yapıyorum. Mesela bugün ilk kez susam yağı, lavanta ve buğday tohumundan oluşturduğum güneş yağını denedim. Havuzun içinde o kadar uzun süre kalmamın nedeni buydu.”

“İşe yaradı mı bari?”

Gabrielle üzerindeki tişörtün yakasını çekip yanıp yanmadığını kontrol etti. “Fazla yanmamışım.” Joe'nun yüzüne bakmak için kafasını kaldırdığında genç adamın yüzüne değil göbeğine baktığını fark etmiş, Joe'nun ateşli bakışları Gabrielle'nin yüzüne ateş basmasına neden olmuştu.

“Salataya hangi sosu dökmemi istersin?”

Joe, tek omzunu umursamaz bir şekilde silkip makarnasının başına geri döndü. Gabrielle neredeyse biraz önce ateşli bakışlarıyla adeta derisini yakıp delen adamın bu duygusuz dedektif olduğuna inanamayacaktı.

“Ranch sos.”

“Oh...” Gabrielle buzdolabına bakıp umutsuzca Joe'ya baktı. “Sadece Normal İtalyan ve Yağsız İtalyan sosum var.”

“Seçme şansım varmış gibi sormana ne gerek vardı o zaman?”

“Evet, seçme şansın vardı.”

Eğer Joe hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorsa Gabrielle de bunu yapabilirdi. Ama içinden bir ses Joe'nun ondan daha iyi bir oyuncu olduğunu söylüyordu.

“İtalyan ve Yağsız İtalyan şansın vardı.”

“İtalyan.”

“Muhteşem.” Gabrielle, sosu salatanın üzerine boca edip salata kaselerini salondaki yemek masasının üzerine taşıdı. Normalde yemeğe kimseyi davet etmediği için bu masayı kullanmıyordu. Masanın üzerindeki dağınıklığı kısa sürede topladıktan sonra masanın ortasına bir mum yerleştirip mumu yaktı.

Masanın üzerine serdiği uyumlu hasır tabak altlıklarını sermiş, onlara uygun peçeteleri ve büyükannesinden yadigar kalan yemek takımlarını kullanmıştı. Tabakların üzerindeki gelincik desenlerine bakarken dedektifi etkilemek gibi bir amacının olmadığını içinden belki de yüzünce kez tekrarlıyordu. En sevdiği yemek takımlarını kullanmasının tek nedeni, yemeğe gelen misafirinin çok olmamasıydı. Bu şansı kim bilir bir daha ne zaman elde edecekti?

Elinde en değerli yemek takımlarıyla mutfağa girdiğinde, Joe’yu aynı bıraktığı yerde bulmuştu. Gabrielle bir saniyeliliğine kapıda durup genç adamın muntazam erkeksi bedenini incelemeye başladı. Joe’nun uzun bacaklarını saran kotu, Gabrielle’nin uzun süredir gördüğü en seksi manzara olabilirdi. Gabrielle aslında iki senedir böyle seksi bir adamla karşılaşmamıştı bile. Hayatına giren erkeklerin çoğunun tipi kesinlikle Joe ile kıyaslanamayacak kadar kötüydü. Mesele Harold... Harold çok zeki bir adamdı. Gabrielle, onunla geceler boyu aydınlanma hakkında konuşur, asla sıkılmazdı. Nerede konuşacağını, nerede susacağını iyi bilen erkeklerden olmasına rağmen babası yaşında olduğu gerçeğini asla unutamıyordu.

Gabrielle, Harold’dan önce Richard Hattaway adlı yakışıklı ve iyi huylu bir adamla çıkmıştı. Genç adam Zen saatleri yapıyor, ortalama bir yaşam sürüyordu. Gabrielle, ne Richard’la ne de Harold’la, Joe ile hissettiği şeyleri yaşamadığını kendine itiraf etmek zorunda kalmıştı. Midesinde uçuşan

kelebekler ya da yüzünü kızartan tutkulu bakışlar... Hayır, bunların hepsini Joe hayatına girince yaşamıştı.

Harold ve Richard'a duyduğu tutkunun seks ile alakası dahi yoktu. Gabrielle, tüm o ilişkilerinde öpüşmekten ileri gidememişti bile.

Bulaşık yıkamaktan nefret ettiği için neredeyse kağıt tabak kullandığı o değişik ruh halleri içindeki dönemden beri, bir erkeği dış görünüşü ile yargılamamıştı. O dönemler, Gabrielle kendini önemli bir sanatçı olarak tanımlıyor ve çıktığı erkekleri sadece dış görünüşleri için seçiyordu. Hiçbiri aydınlanma hakkında bir fikre bile sahip olmayan, ortalama zekalı kas yığınlarıydı. Evet, kas yığınları. Joe'nun da ruhani aydınlığa ulaşmış bir adam olduğu söylenemese de diğer kas yığınlarına oranla aptal olmadığı kesindi.

Gabrielle'nin bakışları Joe'nun sırtında dolanırken, Gabrielle kendi kendine sadece hormonları yüzünden böyle olduğunu söylüyordu. Uzun süredir seks yapmamış ve bu kadar yakışıklı bir adamı evine davet etmeyeli çok zaman olmuştu.

Evet... Evet, tüm nedeni buydu. Genç kadın dalıp gittiği porselen tabaklara dikkatlice bakınca keşke kağıt kullansaydım diye düşündü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

7

Gabrielle, Joe'nun kibar tavırlarını şaşkınlıkla izliyordu. Joe'nun ağzını şapırdatmadan yemek yemesi, geğirmemesi ya da diğer tüm kaba davranışların hiçbirini yapmaması onu bir hayli şaşırtmıştı. Joe, asil beyefendiler gibi peçetesini dizlerinin üzerine sermiş, Sam adındaki papağanı hakkında eğlenceli hikâyelerle Gabrielle'ye keyifli dakikalar yaşatmıştı. Dedektifin nasıl biri olduğunu bilmeseydi, kesinlikle onu tavlama için uğraşıyor diye düşünebilirdi.

"Sam'in kilo problemi var." Joe ağzına büyük bir lokma atıp çiğnemeye başlamıştı. "Pizza ve Cheetos'a bayılıyor."

"Kuşunu pizza ve Cheetos ile mi besliyorsun?"

"Artık pek fazla yapmıyorum bunu. Onun için küçük çaplı bir spor merkezi kurdum. Evde olduğum zamanlar spor yapmasını sağlıyorum."

Gabrielle, Joe'ya inanıp inanmamak arasında gidip geliyordu. "Bir kuşa nasıl spor yaptırabilirsin ki? Kuşlar sadece uçar diye biliyordum ben."

"Ona sadece eğleniyormuş hissini yaşatarak hareket etmesini sağlıyorum." Bir parça Fransız ekmeğini ağzına attı. "Spor salonunu kendi ağırlıklarımın yanına kurdum." Joe, ekmeği yuttuktan sonra devam etti. "Odada onunla olduğum sürece Sam'in keyfine diyecek yok."

Gabrielle kendi ekmeginden bir parça çiğnerken mum ışığının üzerinden Joe'ya bakmaya başladı. Dedektif, mum ışığının aydınlanmasının yarattığı sakın ortama ayak uydurmuş, yüz hatları eski sertliğinden kurtulmuştu. Tüm bu olanların, odaya hakim olan romantik havanın yüzünden olduğunu, Joe ile yaşadığı deneyimlerinden biliyordu. Aslında hayvanları bu kadar seven bir adamın düşünölmeye değer özellikleri olsa da Gabrielle bunu asla yapmayacaktı.

“Sam'i ne zaman almıştın?”

“Sam aslında kız kardeşimin hediyesi. Bir sene bile olmasına rağmen sanki senelerdir ona sahibim.”

“Kız kardeşin mi var senin?”

“Dört tane kız kardeşim var.”

“Vay.” Gabrielle büyürken hep kardeşleri olsun istemişti. “En büyükleri sen misin?”

“En küçük benim.”

“Ailenin bebeğisin yani?” Gabrielle, Joe'yu bebek olarak hayal bile edememişti. Genç adamın buram buram testosteron kokan hali ile bu hayali kurmak çok zordu.

“Eminim dört kız kardeşle büyümek eğlenceli olmuştur.”

“Daha çok cehennem azabı diyebiliriz.” Joe, Gabrielle'ye laf yetiştirirken, bir yandan da tabağında kalan makarnayı çatalına dolamakla uğraşıyordu.

“Neden?”

Joe, makarnasını yerken, Gabrielle'ye uzun uzun baktı. Joe'nun sorusuna cevap verecek bir hali yokmuş gibi gözükse de genç adam yutkunduktan sonra konuşmaya başlamıştı.

“Beni beşinci kız kardeşleriymiş gibi giydirip dalga geçerlerdi.”

Gabrielle içinden yükselen kahkasını tutmak için uğraşsa da üst dudağı kontrol edilemez bir şekilde titremeye başlamıştı.

“Lütfen gülmeyi keser misin? Bunun neresi komik Tanrı

aşkına! Beni hep kız rollerine sokuyorlar, köpek olmama bile izin vermiyorlardı.”

Gabrielle bu sefer kahkasını içinde tutamamıştı. Joe’nun elini sıkıp her şeyin iyi olacağını söylemeyi düşünse bile bunu yapmamak için kendini zor tuttu.

“Bak, ama şimdi bu hatalarını telafi ediyor gibiler. Doğum gününde Sam’i sana hediye etmeleri buna güzel bir örnek.”

“Debby, Sam’i bana doğum günümde hediye etmedi. Vurulduğumda çok uzun süre istirahat etmem gerekiyordu. Evde tek başıma sıkılabileceğimi düşündüğü için Sam’i hediye etti.”

“Nasıl vuruldun?”

Joe’nun yüzündeki gülümseme bir anda kaybolmuştu. “Bir uyuşturucu baskınında vuruldum. Her şey benim hatamdı.”

“Nerenden vuruldun.?” Gabrielle ne yapacağını bilemeden öylece durdu.

“Sağ kalçamdan.” Joe bu konudan konuşmak istemediği için konuyu değiştirmek istiyordu. “Evin kapısını çaldığımda kapıyı bir arkadaşın açtı.”

Gabrielle, Joe’nun vurulma hikâyesini dinlemek için can atsa da, anlayışlı bir biçimde karşısındaki adama bakıyordu. “Francis’den bahsediyor olmalısın.”

“Bilmiyorum. Bana adını söylemedi. Ancak senin ona sevgili olduğumuzu söylediğini özellikle belirtti. Arkadaşına başka neler söyledin, Gabrielle?” Joe tabağındaki son lokmasını atıp zevkle çiğnemeye başlamıştı.

Gabrielle buzlu çayına uzanırken, ona bakmamaya özen göstermişti. “Hepsi bu, daha ne söylebilirim ki... Aslında her şeyi en başından beri biliyor. Senin beni takip ettiğini falan filan. Tanışıp birbirimize âşık olduğumuzu söyledim.”

Joe, ona inanmadığını belirtircesine kaşlarını kaldırıp

Gabrielle'ye baktı. "Seni takip eden bir adamla çıktığını mı söyledin?"

Gabrielle buzlu çayından bir yudum alıp başını salladı. "Hi hi."

"Ve o da buna inandı?"

Gabrielle, başını sallayıp elindeki çayı masaya sertçe bıraktı. Joe'nun imalarından sıkılmaya başlamıştı artık. "Francis'in kendi ilişkileri de biraz garip olduğundan bunu yadırgamadı bile. Kadınların zaman zaman risk almasına inananlardan. Ayrıca bizim durumumuzu çok romantik buldu."

"Ben bir sapık da olabilirdim!"

"Doğru adamı bulmak için birkaç kurbağa öpme riskini göze alacaksın."

"Sen çok kurbağa öptün mü peki?"

Gabrielle çatalını salatasına daldırıp gözlerini Joe'nun dudaklarına dikti.

"Sadece bir kez." Gabrielle bir kelime daha etmeden çoktan salatayı ağzına atmıştı.

Joe'nun sessiz kahkası odanın içini doldurmuştu. İkisi de bahsettiği kurbağanın Joe olduğunu biliyordu. "Şu kurbağaların dışında biraz kendinden bahsetsene."

Joe'nun içtiği su bardağından damlayan bir su tanesi Joe'nun tişörtüne damlamış ve göğüs kısmında büyük bir halkanın oluşmasına neden olmuştu.

"Beni sorguluyormuşsun gibi bir his oluştu içimde."

"Kesinlikle yanılıyorsun."

"Benimle ilgili bilgilerin olduğu bir dosyan falan yok mu? Nerelere gittiğim ya da dışçı raporlarımın bulunduğu bir şey."

Joe bardağından büyük bir yudum alırken göz ucuyla Gabrielle'ye baktı.

"Dışçı raporların ile alakalı pek bilgim yok ama nerelere gittiğini az çok biliyorum. 18 yaşındayken Volkswagen'ini bir

telefon direğine çarptığını ve şans eseri arabadan yürüyerek çıktığını biliyorum mesela.”

Gabrielle, Joe'nun trafik kazalarını bilmesine şaşırmadı. Fakat kendisi onun hakkında hiçbir şey bilmiyorken, Joe'nun bu kadar bilgili olması canını sıkıyor değildi. “Başka neler biliyorsun?”

“İsmi büyükbabanın koyduğunu biliyorum.”

Önemli bir bilgi değildi. “Bizim gibi ailelerde yeni doğanlara genelde büyükannelerinin ya da büyükbabalarının ismini vermek bir gelenektir. Mesela büyükannemin ismi Eunuch Berly Paugh ve Thelma Dorita Cox Breedlove'dur. En azından sırf bu yüzden bile kendimi şanslı hissediyorum.” Gabrielle abartılı bir şekilde korkuyla titredi. “Pek başka ne biliyorsun?”

“İki üniversiteye kayıt olduğunu ama ikisinden de mezun olamadığını.”

Aslında Joe yüzeysel bilgiler dışında Gabrielle hakkında hiçbir gerçeği bilmiyordu. “O okulların hiçbirine mezun olmak için başlamadım ki.”

Gabrielle salata kasesini tabağının üzerine koyup yavaşça kirli bulaşıkları ortaya doğru itirdi. Tabağında normalden fazla yemek bıraktığının farkındaydı ama Joe'nun karşısında oturduğu sürece iştahı pek de açılacak gibi durmuyordu.

“İlgimi çeken konularda bilgili olmayı sevdiğim için bir süre derslere gidip geldim. Öğrenmek istediklerimi öğrendiğimde ise okula gitmeye artık ihtiyacım yoktu.”

Gabrielle çenesini avcunun içine yaslayıp Joe'ya baktı.

“Herkes bir üniversiteye gider ve diploma alabilir. Aman ne büyük bir olay! Diploma dediğin o kağıt parçası bir insanın kişiliğini kesinlikle tanımlayamaz. Kesinlikle benim kim olduğumu sana söylemez!”

Joe dizlerindeki peçeteyi alıp masaya bıraktı. “Pekala, o zaman sen bana kendini anlatsana. Kimsin sen? Senin hakkında ne bilmem gerekiyor?”

Gabrielle, Joe'nun bilinçsiz olarak bir şeyler öğrenmek için uğraştığını düşünmeye başlasa da bunu kafasına takmadı. Aksine ortamı neşelendirmek için kendisiyle ilgili ilginç tespitlerini onunla paylaşmayı düşünüyordu.

“Freud'un fetişler ve dürtüler ile ilgili yazdığı makalelere göre bende oral bağımlılık söz konusu.”

Joe keyifle gülümsüyordu. “Gerçekten mi?”

“Fazla heyecanlanma. Freud, bu saçma *kadınlar penis ister* fikrinin dışında çok zeki bir psikanalisttir. Yani düşünsene, kim penis ister ki?”

Joe'nun kıvrılan dudak kenarlarından, aklından başka fikirlerin geçtiğini çok açık bir şekilde belli oluyordu. “Benimkini isteyen birkaç kişi biliyorum.”

Gabrielle seks hakkında liberal düşüncelere sahip olan bir kadın olsa da Joe'nun imaları yanaklarının kızarmasına neden olmuştu.

“Öyle demek istemedim tabii ki.”

Joe kahkaha atarak arkasına yaslandı. “Kevin ile nasıl tanıştığınızı anlatsana.”

Gabrielle, Kevin'ın Joe'ya her şeyi anlattığını biliyordu. Belli ki dedektif, hikâyeler arasındaki farklılıkları dinleyerek açıklarını yakalamanın peşindeydi.

“Kevin'ın sana anlattığı gibi. Anomaly'yi açmadan birkaç sene önce bir açık arttırmada tanıştık. Kevin, Portland'den taşınmış ve bir antikacıda çalışıyordu. Ben de Pocatello, Twin Falls ve Boise'deki mağazalarda satış elemanı olarak çalışıyordum.” Konuşmasına ara vererek masadan ekme kırıntılarını süpürdü.

“Neyse. Daha sonra bir yerlerde karşılaştık. Ben işimden kovuldum. O da bana birlikte iş yapmayı teklif etti. Falan filan...”

“Bir resim yüzünden Kevin'la iş mi yapmaya karar verdin?”

“Benim, çalıştığım yerden kovulduğumu duymuş. Çalıştığım dükkanın sahibi saç sanatı eserlerini ağırlık verdiğim için benimle pek anlaşılmıyordu. Üstüne bir de onu zarara uğrattınca olaylar koptu.”

“Yani, bu olayları duyan Kevin seni aradı ve sen de teklifi hemen kabul ettin.” Joe ellerini göğsünde birleştirmiş bir şekilde Gabrielle’ye bakıyordu.

“Sana inanamıyorum.”

“Hayır, tabii ki. Kevin antika satmak istiyordu, ben ise antika ile pek ilgilenmiyordum. Bu yüzden bir anlaşma yaptık. Hem dükkanımızda antika satıyoruz, hem de farklı sanat ürünlerini. İlk başta tüm harcamaların yüzde atmışını ödemek için para bulan taraf ben oldum tabii ki.”

“Nasıl?”

Gabrielle para hakkında konuşmaktan nefret ediyordu.

“Sanırım benim bankada mütevazî bir hesabım olduğunu biliyordur.”

Gabrielle hesabındaki paranın yarısından fazlasını Anomaly’ye harcamıştı. Tüm hayatı boyunca soyadının ağırlığını hayatının her anında hissetmişti. Soyadını duyan herkes onun limitsiz banka hesapları olduğunu düşünüyor olsa da Gabrielle’nin de bir sınırı vardı. Dükkanına yatırdığı paranın batması durumunda üzüleceği şey sadece parası olmazdı. Genç kadın başarısız olmanın verdiği o acı hissi tatmak istemiyordu. Kimilerine göre başarı maddiyatla ölçülebilir olsa da Gabrielle o insanlardan biri değildi.

“Peki ya Kevin?”

Gabrielle başarı ile mutlu olmayı bilse de Kevin’in öyle olmadığını çok iyi biliyordu. Ona göre mutluluk kesinlikle maddi olarak ölçülebilen bir kavramdı. Kevin’a göre giyilebilen, dokunulabilen ya da sürülebilen cinsten şeyler mutluluk olarak adlandırılabilirdi. Ama fikirleri ne olursa olsun bu, Kevin’ı suçlu yapmazdı.

“Yüzde kırk hisseyi satın alabilmek için banka kredisi çekti.”

“Bu işe başlamadan önce araştırma yapmak hiç aklına geldi mi acaba?”

“Tabii ki. Ben aptal biri değilim, dedektif. Benim için, açacağım dükkanın konumu çok önemliydi. Bu yüzden Hyde Park’ın oralarda...”

“Bekle.” Joe tek elini havaya kaldırıp Gabrielle’yi susturdu. “Demek istediğim o değildi. Ben Kevin’in geçmişini araştırıp araştırmadığını sormuştum.”

“Hayır, o söylediğini yapmadım. Sadece Kevin’in önceden çalıştığı insanların referanslarını okudum. Onlarla konuştum. Hepsi Kevin için çok güzel şeyler söylemişlerdi.” Gabrielle biraz sonra söyleyeceği şeyin Joe’nun hoşuna gitmeyeceğini biliyor olsa da kendini tutamamıştı. “Zaten kendisine son kararımı vermeden meditasyon yaptım.”

Joe şaşkınlıkla Gabrielle’ye bakakalmıştı. “Meditasyon mu yaptın? Tanımadığın bir adamla iş yapmadan önce meditasyon yapmaktan daha önemli işler vardır Gabrielle!”

“Hayır!”

“Nedenmiş o?”

“Karma bana doğru cevapları verdi.”

Joe sandalyesini yere sertçe vurunca çıkan ses, odaya hakim olan huzur ortamını bir anda bozmuştu.

“Gene aynı olay mı?”

“Karma beni ödüllendir. Mutsuzdum, umutsuzdum ama bir anda kader karşıma Kevin’i çıkardı. Zaten bunu anlamı beklemiyorum!”

Joe cevap verebilecek kadar sakinleştikten sonra dik dik Gabrielle’ye baktı. “Sen şimdi bana bu Tanrı’nın cezası adamın geçmişte yaptığın iyi davranışlara karşılık olarak bir hediyec olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır, ben reenkarnasyona inandığımı söylemedim.” Bu

karma işlerini kimsenin anlamasını beklemiyordu. İlele ki bu insan Joe olursa bu süreç daha da zor işleyecekti. “Hayatımda yaptığın iyi bir şeyin sonucunda, kader Kevin ile tanışmamı istedi. Benim inancıma göre yaptığın iyi ya da kötü şeylerin sonuçlarına öldükten sonra değişim yaşarken katlanmak zorunda kalıyorsun. Öldüğün zaman, algılayamadığın farklı bir dünyaya seyahat ettiğimize inanıyorum.”

“Cennet ve cehennem gibi mi?”

Gabrielle, Joe’nun bu kadar yüzeysel bir soru soracağını biliyordu.

“Bahsettiğim o dünyaya senin cennet dediğine eminim.”

“Peki sen ne diyorsun?”

“Ben bir şey demiyorum. İşte, zaten bütün mesele bu. Cennet. Cehennem. Nirvana. Neyse o. Bildiğim tek şey, öldüğümde ruhum o yere gidecek.”

“Tanrı’ya inanıyor musun?”

Gabrielle bu sorulara alışkındı. “Evet, ama senin bildiğin şekilde bir inanış değil bu. Mesela ben papatyalarla dolu bir tarlada oturup mutluluğu hissettiğimde Tanrı’yı hissediyorum. Ben iç huzuruma kavuştuğum an Tanrı kendiliğinden ortaya çıkan bir enerji gibi. Bir adamın kutsal diye nitelendirdiği bir binaya yüzlerce insan toplayıp emirler yağdırarak nasıl yaşayacağını söylemesine ihtiyacım yok. Dine bağlı bir insan olmak ile ruhani bir insan olmak arasında büyük bir farklılık var. Belki ikisine de sahip olabilirsin, bilemiyorum. Dini sömürebilirsin ama maneviyat sömürülemez.” Gabrielle sözünü bitirip Joe’ya baktığında onun gülmesini ya da dalga geçmesini beklerken şaşkınlıkla dedektifin ağır başlı bir tavır takındığını görmüştü.

“Bu konuda haklı olabilirsin.” Başka bir şey demeden ayağa kalkıp masadaki tabaklarla birlikte mutfığa doğru yürümeye başladı.

Gabrielle mutfığa girip Joe’nun kendi bulaşığını yıkadığı-

nı gördüğünde çok şaşırdı. Bu kaba dedektifin düşünceli bir prence dönüşmesi gerçekten çok garipti.

“Baksana,” dedi Joe. “Seni parkta tutuklamamın karma ile bir alakası var mı?”

Gabrielle kollarını göğsünde bağlayıp kalçasıyla Joe’nun yanındaki tezgaha dayandı. “Hayır, hayatım boyunca seni hak edecek kadar kötü bir şey yaptığımı düşünmüyorum.”

“Belki,” dedi Joe, omzunun üzerinden Gabrielle’ye bakarken baştan çıkarıcı bir ses tonuyla, “Ben senin hayatına bir ödül olarak girmişimdir.”

Gabrielle, kesinlikle Joe’dan etkilendiğini kabul etmeyecekti.

“Saçmalama lütfen. Sen ancak bir kurbağa kadar aydınlanabilmiş birisin.”

Gabrielle daha sonra hiçbir şey olmamış gibi yıkanmamış bulaşıkları göstererek “Bütün bulaşıkları yıkamayı düşünmüyor musun?” dedi.

“Hiç şansın yok tatlım. Yemeği ben pişirdim.”

Gabrielle hiç de öyle düşünmüyordu. Üzerine düşeni yapmış, ekmeği dilimlemiş ve salatayı yapmıştı. Joe gibi eski kafalı adamların mağaralarından çıkıp yeni hayata uyum sağlamaları gerekiyordu. Gabrielle bu konuyu uzatmayı düşünse de sonunda saatin geç olduğuna karar verdi.

“Sanırım bir dahaki görüşmemiz yarın sabah olacak.”

“Aynen.” Joe, arka cebinden arabasının anahtarını çıkartıp Gabrielle’ye baktı. “Ama cuma günü bir mahkemede tanıklık görevim var. Dükkana öğleden sonra gelebilirim.”

“Problem değil zaten ben de cuma ve cumartesi Coeur Festival’inde olacağım.”

“Ah, değil mi? Tamam ozaman, işim bitince yanına uğrarım.”

Gabrielle aslında o iki günlük arada Joe’nun hayatında yarattığı o karmaşadan ve stresten uzaklaşmak istiyordu. “Hayır, hiç gerek yok.”

Joe kafasını iki yana sallayarak keyifle gülümsedi. “Tatlım, sen ne dersen de ben oraya geleceğim. Benim özlemimle yanıp tutuşmaman için.”

“Joe, seni ancak bir sivilceyi özleyebileceğim kadar özleyebilirim.”

Joe, Gabrielle’nin komik cevabı karşısında gülerken cevap vermek için hızla arkasını döndü.

“Dikkatli ol Gabrielle, yalan söylemenin negatif karmaya sebep olduğunu duymuştum.”

Joe kırmızı arabasını Alberton park alanında en uzak yere park etmişti. Bu dört tekerli devasa araba daha iki aylıktı. Gözü gibi baktığı arabasına hiçbir zarar gelmesin diye kimse-nin tercih etmediği en uzak park köşelerini tercih ediyordu. Saat neredeyse sekiz buçuğu geçmiş, güneş artık son demle-rini yaşıyordu.

Joe acele ile Sam’in en sevdiği minik havuçlardan alıp kasalara doğru yürümeye başlamıştı.

“Hey, Joe Shanahan! Sen misin?”

Joe, market arabasını lahana ile doldurmuş genç kadına şaşkınlıkla baktı. Bu kısa boylu, minyon ve atkuyruklu genç kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Genç kadın makyajsız yüzü çok sağlıklı gözüküyor, büyük mavi göz-leri Joe’ya çok tanıdık geliyordu. Genç adam acaba daha önce tutukladığı insanlardan biri mi diye merak içinde kalmıştı.

“Ben Ann Cameron. Aynı mahallede büyümüştük, hatırlıyor musun? Ailenin yaşadığı yerin bir sokak altında yaşı-yordum. Hatırladığım kadarıyla ablam Sherry ile çıkmıştın.”

Joe, genç kadının neden bu kadar tanıdık geldiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Sherry ile ailesinin Chevy Biscayne’ninin arka koltuğunda neler yaptıklarını hala dün gibi hatırlıyordu.

Ona İlk kez göğüslerini elleten kız Sherry'di. Genç adamın gerçek bir erkek olmasını sağlayan ilk deneyimlerinden biri de buydu. Joe bunu nasıl unutabilirdi?

“Tabii ki hatırladım. Nasılsın Ann?”

“İyiyim.” Genç kadın market sepetine birkaç lahana daha doldurduktan sonra bir paket havuç aldı. “Ailen nasıl?”

“Her zaman oldukları gibiler.” Joe gözlerini Ann’in sepetindeki sebze dağından alamıyordu. “Kalabalık bir ailen mi var? Ya da bir sürü tavşanın falan?”

Genç kadın gülümseyerek başını iki yana salladı. “İki sorunun cevabı da hayır. Ne evliyim ne de tavşanım var. Kendime ait bir meze dükkanım var. Malzemem kalmadı ve en yakın teslimat yarın sabah olduğu için iş başa düştü.”

“Meze dükkanı mı? O zaman sen aşçı falansın, değil mi?”

“Muhteşem bir aşçıyım.”

Joe, bu cümleyi en son gümüş rengi bir bikini giyen ve daha sonra ortadan kaybolan bir kadından yaklaşık iki saat önce falan işittiğini çok iyi anımsıyordu. Üstüne üstlük tüm bulaşıkları yıkamadı diye Joe’ya bozulmuştu.

“Bir ara dükkanıma gelmelisin. Sana enfes sandviçler hazırlayabilirim. Ya da karidesli makarna da yapabilirim. Nasıl istersen! Eski günleri anarız. Güzel olur.”

Joe, Ann’in mavi gözlerine ve gülümsediğinde ortaya çıkan gamzelerine dikkatle bakıyordu. Hayır, hayır bu kız gayet normal gözüküyordu. Ama ne olursa olsun kendini garantiye alması gerekiyordu.

“Karma, aura gibi şeylere inananiyor musun? Ya da Yanni dinliyor musun?”

Ann’in gülümsemesi aniden kaybolmuş, Joe’ya sanki delirmiş gibi bakıyordu. Joe kahkaha atarken genç kadın şaşkın bakışlarını Joe’ya çevirmişti. “Evet, evet. Gelirim. Neredeydi restoranın?”

Gabrielle kendini resmen temizliğe adanmıştı. Temizlik dürtüsü ne zaman gelse kendini saatlerce dolapların içine hapseder ve köşe bucak temizlik yapardı. Ama bu dürtüsü dışarıdayken gelmiş olsaydı, muhtemelen bir sonraki seneyi beklemek zorunda kalacaktı.

Mutfaktaki bulaşıkları yıkamak için doldurduğu lavaboya limon esansı döktükten sonra beklemeye başladı. Tavaları yıkadıktan sonra mutfak dolaplarını düzenleyebilirdi. Joe'nun üzerine boşalan dolabı hatırladıkça kahkaha atası geliyordu.

Gabrielle bulaşık eldivenlerini almak için çekmeceyi tam açarken, çalan telefon sıçramasına neden oldu. Telefonu açtığı anda kimin aradığını zaten tahmin etmişti.

“Beezer nasıl?” Clare Breedlove isteklerini kolayca ifade eden bir kadın olduğunu bir kez daha göstermişti.

Annesinin bu tutumuna alışkın olduğun için omuzunun arkasından, yerde yatan tüy yumağına bir bakış fırlattı. “Keyif içinde uyuyor.”

“İyi. Peki yaramazlık yaptı mı?”

“Çoğunlukla yemek yiyip, uyuduğu için bir sorun olmadı. Onu bırak da siz nerdesiniz? Döndünüz mü yoksa?”

“Yolanda ve ben büyükbabanın yanındayız. Boise için yarın sabah yola çıkacağız.”

Gabrielle elleri bulaşık deterjanı olduğu için telefonu omzu ile boynunun arasına sıkıştırıp konuşmaya devam etti. “Cancun nasıl geçti?”

“Ah, harikaydı. Aslında sana anlatacaklarımı var. Teyzen ile tatilimizi yarıda kestiğimizi söylemiş miydım? Geçen gece bir görüntü gördüm. Büyükbabanın yaşadığı yerde olaylar kopuyordu ve tabii ki babam bu olayların tam merkezindeydi. İşte bu yüzden apar topar dönmek zorunda kaldık.”

Gabrielle bakışlarını yıkadığı bulaşıklara kaydırды. Şu anda

hayatı çok karışık ve annesinin ruhani seviyesine eşlik edecek gibi bir ruh hali yoktu. “Peki tam olarak ne gördün?” Bu soruyu sormasa bile annesinin anlatacağına emindi.

“Üç gün önce büyükbabanın Bayan Youngerman’ın köpeğinin üzerine doğru koştuğunu gördüm.”

“Ah hayır!” Gabrielle elindeki tabağı lavabonun içine düşürmüştü.

“Lütfen bana küçük Murray’in...”

“Evet, tatlım. Çok üzgünüm ama aynen öyle. O küçük hayvancağızın ruhu şimdi cennette bir yerlerde olmalı. Bu işin bir kaza olmadığını düşünüyorum. Aynı şekilde Bayan Youngerman de öyle düşünüyor. Büyükbabanın Murray hakkındaki düşüncelerini biliyor olmalısın!”

Evet, büyükbabasının bu küçük köpek hakkında neler düşündüğünü çok iyi biliyordu. Küçük Murray’nin durmadan havladığını biliyor olsa da büyükbabasının kasıtlı bir şekilde bu köpeği öldürdüğüne inanmak Gabrielle için çok zordu. Ama gene de bundan yüzde yüz emin olamıyordu.

“Olay bu şekilde bitse gene iyi. Akşamüstü Yolanda ve ben Bayan Youngerman’i rahatlatmak için yaşlı kadının evinde otururken bir başka görüntü daha aldım. Gabrielle sana yemin ederim ki hayatımda gördüğüm en net görüntüydü. Ensesindeki siyak kıvrıkcık saçlarından, uzun boylu oluşuna...”

“Uzun ve esmer öyle mi?” Gabrielle bir kez daha telefonu omzuyla sıkıştırıp yemek tabaklarını kurulamaya başlamıştı.

“Ah, evet. Bir bilsen nasıl heyecanlandım!”

“Evet, tahmin edebiliyorum,” diye isteksizce mırıldandı.

“Ama ne yazık ki bu görüntü benim için değildi.”

“Hay aksi şeytan! Teyzem için miydi?”

“Hayır! Hayır! O *senin* kaderindi. *Senin*! Yakın zamanda tutkulu bir esmer âşğın olacak tatlım!”

“Anne bu saçmalıklarla uğraşamayacağın.” Gabrielle, sa-

lata kasesini ve bardaklarını lavaboya koyup yıkamaya başladı. “Hayatım yeterince karmaşık zaten.” Dünya üzerinde kaç tane annenin kendi kızı için görüntüler gördüğünü merak ediyordu. Muhtemelen çok fazla olamazdı.

“Biliyorsun ki kaderi değiştiremezsin, Gabrielle.” Telefonun ucundaki ses bir anda ruhani bir gizeme bürünmüştü. Kaderinle kavga edebilirsin ama sonuç her zaman aynı olacaktır. Biliyorum, sen benim gibi kadere inanan insanlardan değilsin ve kesinlikle seni tenkit etmiyorum. Bildiğin gibi seni her zaman kendi yolunu bulman için, yüreklendirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Doğduğunda...”

Gabrielle gözlerini aynı hikâyeyi dinlemekten sıkılırcasına devirerek işine odaklandı. Claire Breedlove hiçbir zaman diğer anneler gibi kızına annelik taslanamış, ona her zaman bir arkadaş gibi davranmıştı. Dünyayı kızının önüne sermiş ve kendi yolunu çizmesi için Gabrielle’yi özgür bırakmıştı. İlk bakışta bu özgürlük herkesin gözüne güzel gözükse de zamanla o bundan sıkılmaya başlamıştı. Normal çocukların aileleri ile yaptıkları Disneyland gezilerine özenmeye başlamış, ziyaret ettikleri Hindistan gibi değişik ülkelerden sıkılmıştı.

“..... otuz yaşına geldiğimde ikinci görüntümü görmüştüm.” Claire en sevdiği hikâyeyi anlatmaya koyulmuştu. “Sanki daha dünmüş gibi hatırlıyorum. Bildiğin gibi yaz tatilimizin ortasındaydık. Babanın ölümünden sonra. Öylece bir sabah kalkıp bu özelliğe sahip olmadım. Ben seçilmiştim.”

“Biliyorum, anne.” Neredeyse bütün bulaşığı yıkamıştı.

“Biliyorsun, tüm bunları uydurmuyorum. Onu gördüm Gabrielle. Bu esmer yakışıklı ile tutkulu bir ilişkin olacak.”

“Bu öngörün birkaç ay önce görünseydi, bunu duyabileceğim en güzel haber olarak adlandırabilirdim ama şimdi hayır!” Umutsuzca iç çekti. “Tutkulu bir ilişki için hiç halim yok.”

“Seçim şansın olduğunu düşünmüyorum. Çok inatçı bir

yapısı olduğu belli. Ayrıca yoğun ve güçlü bakışlara ve romantizmin kokan dudaklara.”

Gabrielle, sırtında yükselen ürpertiği görmezden gelmek istiyordu.

“Demin de söylediğim gibi, bu görüntüyü kendime yorumlamak isterdim ama hayır, o senin kaderin. Hem söyler misin kim böyle bir adamın kaderi olmasından rahatsız olur ki?”

Gabrielle lavabonun içinde biriken köpüklere dalarak annesini cevapladı.

“Al, senin olsun anne.”

“Hayır. O görüntü tam gözlerimin önünde belirdi ve bana, senin ismini fısıldadı. Ses tonunda şüphe bırakmayan bir ısrar seziliyordu. Hayatımda ilk kez bayılacakmış gibi oldum. Her şey çok güçlüydü!”

Gabrielle bayılma hissinin ne demek olduğunu çok iyi bildirdi. Şu yaşadığı birkaç gün içinde bu his bedenini ele geçirmeye başlamıştı.

“Bayan Youngerman bile görüntüye o kadar ilgi gösterdi ki köpeğinin yasını tutmayı birkaç saatliğine de olsa unuttu. Tatlım, beni iyi dinle. Bu adam senin kaderin. O muhteşem bir hediye!”

“Ama ben onu istemiyorum. Lütfen geri gönder!”

“Malesef bunu yapamam tatlım. Ayrıca hissettiğim o yoğun tutkuya bakılırsa senin isteklerinin pek de bir önemi yok.”

Muhteşem! Annesi nedense bugün çok ısrarcıydı. Gabrielle kadere inanmıyordu ve eğer bir şeyi yapmak istemiyorsa, bunu yapmazdı! Ancak telefonu kulağında tutmaya devam ettikçe bedeninin sinirden hissizleştığının farkındaydı.

Annesi senelerdir görüntüler görüyor ama zaman zaman yanılıyor ya da olayları az çok doğru tahmin edebiliyordu. Ama bu sefer tam on ikiden vurmuştu! Gerçi annesinin Son-

ny ve Cher, Donald ve Ivana ya da Bob Dylan ve Joan Baez'in birleşeceğine dair görüntülerini hatırlayınca az da olsa rahatlıyordu.

Gabrielle esmer, yakışıklı ve tutkulu bir adamla birlikte olmak istemiyor, huysuz detektifin kaderi olduğunu kabul ederse başına gelecekleri tahmin edebiliyordu.

Ama bu gece uzun süredir ilk kez bir rüya görmüştü. Joe'nun, yatağına çıplak bir şekilde geldiğini görmüş ve hayal edemeyeceği dakikalar geçirdiklerine şahit olmuştu. Gabrielle bunun gördüğü en güzel rüya mı yoksa kabus mu olduğuna bir türlü karar veremiyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

8

Buna hiç şüphe yoktu. Gabrielle kesinlikle hayatının en kötü kabusunu görmüştü.

Daha da kötüsü ertesi sabah Joe'yu, uzun bacaklarını saran kot pantolonu ve kaslı göğsünü saran tişörtüyle gördükten sonra olaylar daha da beter bir hale gelmişti. Gabrielle bilerek üzerine rahat bir şeyler giymişti. Gününü rahat geçirmeyi planlasa da dedektifi gördükten sonra kızaran yanaklarına su serpmek için banyoya koştu. Dün geceki rüyayı hatırladıkça... Kulağına fısıldadığı o erotik sözler ya da bedenine dokunan o güçlü eller... Genç kadın kafayı yemek üzereydi.

Gabrielle kafasını toplaması gerektiğini bildiği halde içinde bulunduğu klasik perşembe günü buna pek de yardımcı olacak cinsten değildi. Portakal ve gül yağını kabın içine koyduktan sonra minik mumu sakince yaktı. Kafasını tamamen işine vermek istese de bir gözü, dün duvarda meydana getirdiği deliği kapatmakla uğraşan Joe'ya kayıyordu. Tüm o görüntüler o kadar gerçektir ki... Ama tabii ki Gabrielle tüm bunların bir rüyadan ibaret olduğunu gayet iyi biliyordu.

Tam o sırada Joe üzerinde dolaşan bakışlarını hissedencesine arkasını dönmüştü. Gabrielle yüzü adeta bir domates gibi kızarmadan önce kafasını takdir edilecek bir hızla önündeki karışma verdi.

Tüm bu olanların dışında ofiste olağan bir gün yaşanı-

yordu. Kevin her zamanki gibi ofisinin kapısını kapatıp işlerine dalmıştı. Perşembeleri Mara'nın izin günü olduğu için genç kız bugün gelmediği için de Gabrielle çıkışa kadar Joe ile başbaşa kalmak zorunda kalacaktı. Derin bir nefes alarak önünde uzanan saatleri düşünmemeye çalıştı. O uzun, yalnız Joe ile geçecek saatleri...

Gabrielle kaçamak bakışlar atarak Joe'yu izlemeye devam ediyordu. Acaba ne tip bir kadın, bu muhteşem vücuda sahip dedektife uygun olur diye düşünmeden edemiyordu. Atletik yapılı, alımlı bir kadın ya da güzel yemekler yapan iyi huylu bir ev kadını. Gabrielle resmen iki gruba da girmediğini fark etmişti.

Saat 10'a doğru sinirleri gevşemiş ve rahatlamıştı. Joe duvardaki tüm delikleri kapattığına göre Gabrielle onun için başka işler düşünmeliydi. Arka odadaki rafları halletmek konusunda hem fikir olmuşlardı. Tam anlamıyla hiçbir iş tamamlanmıyor, bu yüzden de Kevin'in şüphelenme olasılığı artıyordu.

Gabrielle hiçbir müşterinin olmadığına emin olduğu anda Joe'ya ortalama bir banyodan daha büyük olan tavanında kocaman bir avizenin asılı olduğu arka odayı göstermeye gitti. Her halükarda giriş kapısına koydukları zil sayesinde dükkana giren bir müşteriyi rahatlıkla anlayabilecekti.

Gabrielle ve Joe odanın içindeki kutuları kenara çekerek işe başlamışlardı. Joe beline taktığı alet kemerinden aldığı mezurayı Gabrielle'ye uzatırken ellerinin birbirine değmesi genç kadının ürpermesine neden olmuştu.

“Joe sana kişisel bir soru sorabilir miyim?”

Joe bir dizinin üzerine çökmüş bir şekilde mezuraya uzanırken Gabrielle'ye garip bir şekilde baktı. Gerçeği söylemek gerekirse bakışları Gabrielle'nin göğüslerinin üzerine çıkmamıştı. Gabrielle, kafasını aşağıya eğdiğinde elbisesinin sıvah sütyenini gözler önüne serdiğini fark etti ve hemen chyle önünü kapatıp Joe'ya baktı.

Joe hiçbir utanma belirtisi göstermeden bakışlarını yüzüne çevirdi. "Tabii ki sorabilirsin. Ama bu kesinlikle cevap vereceğim anlamına gelmiyor," diye küstah bir şekilde cevap verdikten sonra duvara dönüp bir şeyler yazmaya başladı.

Gabrielle daha önce de kendisine bakan erkekleri görmüştü ama yaptığından utanmayan bir tek kişi olarak Joe'yu tanımıştı. "Hiç evlendin mi?"

"Hayır. Ama çok yaklaştım."

"Nişanlanmıştın yani?"

"Hayır. Ama evlilik fikrini düşünmeye başlamıştım."

Gabrielle, düşünmenin sayılmadığını söylemek istese de dilini tuttu. "Neden ayrıldınız peki?"

"Annesiyle tanıştım ve hemen oradan kaçtım." Joe gülümseyerek ona bakıyordu. "Tamam bırakabilirsin." Gabrielle aceleyle düşünmeden mezurayı elinden bırakınca genç adam açığı içinde küfür etti.

"Kahretsin! Parmağımı koparıyordun."

"Afedersin... İstemedim oldu."

"Bunu bilerek yaptın."

"Hayır, yanıyorsun. Ben barış yanlısı biriyim. Ama aklımdan geçmedi değil." Gabrielle kollarını göğsünün altında birleştirip duvara yaslandı. "Bahse girerim Betty Crocker gibi yemek pişiren aynı anda bir model vücuduna sahip biriyle evlenmek istiyorsundur."

"Model gibi görünmek zorunda değil. Sadece çekici olması yeterli. Ayrıca uzun kırmızı tırnaklı kadınları çok korkutucu buluyorum." Joe tekrardan seksi gülümsemesini yüzüne yerleştirmişti. "Bir de şu zincirli küpeler çok ürpertici."

Gabrielle bunları nereden biliyorsun diye sormamıştı bile. "Ama Betty Crocker konusunda haklıyım, değil mi?"

Joe omuz silkerek mezura ile duvarı tekrardan ölçmeye döndü. "Evet, yemek benim için önemli bir konu. Yemek yapmayı sevmiyorum," dedi ve duvardaki ölçüleri bir kağıda

yazdı. “Alışveriş yapmak ya da temizlik bana göre değil. Bir kadın bunları yapmayı sorun etmez en azından.”

“Sen ciddi misin? Bir kadının tüm bunları severek yapabileceğini nasıl düşünürsün? Belki sen bizim doğarken bu kabiliyetlerle doğmadığımızı öğrendiğinde şok geçirebilirsin tatlım ama yok, hayır ben hizmetçi olarak doğmadım!”

Metal mezura yerine hızlıca yerleştğinde Joe sakince ayağa kalkıp, Gabrielle’ye baktı.

“Belki de... Ama benim demek istediğim kadınlar bunu yaparken erkekler kadar rahatsız olmuyorlar. Mesela bir erkek arabanın yağını değiştirebilir ama bir bebeğin altını değiştiremez.”

Gabrielle duyduklarına inanmadığını belirtircesine kafasını iki yana salladı. “Sanırım sen bir süre daha bekar kalacaksın.”

“Sen de mi öngörü görmeye başladın yoksa?”

“Hayır. Zaten bir kadının seninle evlenmeyi tercih etmeyeceğini anlamak için medyum olmaya gerek yok.”

“Yalnız bu hayatın o kadına bahsettiği armağanı unutuyorsun.” Joe aralarındaki mesafeyi aşip Gabrielle’nin yanına geldi. “Ben.”

“Armağan dediğinde daha iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm.”

“Ben iyi bir armağanımdır. Gerçekten!” Joe ses tonunu bilinçli bir şekilde kısıp tuttu. “Sana nasıl olduğunu göstermemi ister misin?”

“Hayır.” Gabrielle kendini geriye doğru çektikçe Joe daha da yaklaşıyordu. Joe bir elini duvara yaslayıp, bir diğer eliyle Gabrielle’nin yanağını okşamaya başladı. “Senin sıran...”

Gabrielle, Joe’nun ne kadar iyi olduğunu göstermeye karar verdiği an kendini kontrol edememekten korkarcasına başını iki yana salladı. “Hayır, hayır... Ben senin sözüne inandım.”

Joe'nun kahkahası odayı doldurmuştu. "Onu demek istemedim. Şimdi sen bir soruya cevap vereceksin."

"Oh." Gabrielle neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığını anlayamamıştı.

"Neden senin gibi biri yaşamına hala bekar olarak devam ediyor?"

Gabrielle, Joe'nun "senin gibi bir kız" cümlesinden ne gibi bir anlam çıkarması gerektiğini anlamamıştı. "Senin gibi derken?"

Joe başparmağıyla yavaşça Gabrielle'nin dudaklarının üzerinde gezindi. "Saçların, büyük yeşil gözlerin... Gabrielle sen bir adama nefes alması gerektiği gerçeğini unutturabilirsin."

Joe'nun sarf ettiği sözlerin sıcaklığı Gabrielle'nin midesinin düğüm düğüm olmasına neden olmuştu. "Nasıl... Nasıl yani?"

"Mesela seni neden öpmemem gerektiğini unutmanı gibi." Joe yavaşça Gabrielle'nin kalçasını avuçlayıp onu kendine doğru çekti. Belindeki alet kemeri Gabrielle'nin karnına doğru baskı yapıyordu. "Örneğin neden buradayım ya da neden gerçekten sevgili gibi bir gün yaşamıyoruz." Gabrielle, Joe'nun dudaklarıyla buluştuğu anda kendini kontrol etmekte zorlanmaya başlamıştı. Joe, dilini tutkulu bir şekilde genç kadının ağzının derinliklerine daldırdı. Yavaş hareketlerle bunun tadını çıkarmaya çalıştığını açıkca belli ediyordu. Her ne kadar Gabrielle'yi duvara ittirip bedeninin ağırlığıyla onun hareket etmesini engellese de öpücükleri bir o kadar nazikti.

Gabrielle artık kontrolün onda olmadığını biliyordu. Göğüs uçları zevkten dikleşmişti. Arzuyu, bedeninin her bir hücresinde hissederek Joe'nun ağzında keşfe çıkan dilini tamamen ağzını içine çekti. Yaşanılan her şey o kadar gerçek dışıydı ki Gabrielle zevkten inlediğinin bir süre sonra farkına varmıştı.

İşte tam o anda boğazını temizleyen bir erkek sesi her şeyi

berbat etti. Joe'nun dili, ağzının içindeyken bunu nasıl becerebildiğini düşünürken sesin Kevin'dan geldiğini fark ettiğinde her şey için geç kalmıştı.

“İşiniz bittiğinde, taşınırken kırılan sushi tabakları hakkında benimle konuşmak için içeriye gelebilir misin Gabe?”

Joe kendini geriye çekip Gabrielle bakarken hislerine tercüman olurcasına dağılmış görünüyordu. Gabrielle'nin konuşan kişinin Kevin olduğunu anlaması biraz zamanını almıştı. Muhtemelen ortağı artık ikisinin sevgili olduğuna kesin inanıyor olmalıydı.

Joe parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. İçinde tuttuğu nefesi sesli bir şekilde vermesi, ellerinin iki yana düşmesi onun, Gabrielle ile aynı düşünceler içinde olduğunu açıkça gösteriyordu. “İşe gelirken böyle giyinmemelisin Gabrielle.”

Genç kadın üzerindeki elbisede ne gibi bir sorun olduğunu anlayamamıştı. “Elbisem mi? Nesi varmış elbisemin?”

Joe duvara yaslanıp Gabrielle'ye baktı. “Çok seksi.”

Gabrielle, dedektifin dalga geçip geçmediğini anlamak için Joe'nun gözlerinin içine baktı. Evet, bu adam gerçekten çok ciddiye. Gabrielle gülmeden duramamıştı.

“Bu kadar komik olan nedir?”

“Hayal gücün ne kadar da geniş dedektif! Bu elbiseyi seksi olarak adlandırman ancak böyle açıklanabilir.”

Joe başını iki yana salladı. “Belki de siyah iç çamaşırın böyle düşünmeme sebep olmuştur.”

“Göğüslerime bakmasaydın iç çamaşırımı görmeyecektin.”

“Sen önümde eğilip onları gözüme sokmasaydın...”

“Gözüne sokmak mı?” Gabrielle sinirden kızardığını hissedebiliyordu. Artık yaşadıkları durumda komik bir şey yoktu.

“Ne yani! Siyah iç çamaşır senin aklını başından mı alır?”

“Normalde hayır.” Joe, Gabrielle'yi baştan aşağıya süzdü.

“Dün sürdüğün yağın içinde ne vardı?”

“Portakal ve gül yağı.”

“Başka?”

“Başka bir şey yok.”

“Tüm küçük şişelerin içinde büyü ya da voodoo denilen şeylerden yok, değil mi?”

“Beni, seni büyülediğim için mi öptüğünü söylüyorsun yani?”

“Kulağa mantıklı geliyor.”

Bu tam bir saçmalıktı. Gabrielle işaret parmağını tehditkar bir şekilde Joe’nun göğsüne bastırdı. “Sen küçükken kafanın üstüne falan düşmüş olabilir misin? Senin problemin ondan kaynaklanıyor olabilir mi?”

Joe, Gabrielle’nin ellerini sıkıca tuttu. “Senin barış yanlısı biri olduğunu düşünüyordum.”

“Öyleyim evet ama beni çok zorluyorsun...”

Gabrielle bir anlığına susup içeriden gelen sesleri dinlemeye başladı. Kimin geldiğini anlaması için görmesine gerek yoktu.

“Gabe arkada, erkek arkadaşı ile birlikte.” Kevin’in sesi geliyordu.

“Erkek arkadaşı mı? Gabrielle buraya gelmeden önce telefonda konuştuğumuzda hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti.”

Gabrielle, ellerini Joe’dan kurtarıp bir adım geriledi. Onu baştan aşağıya süzdüğünde tam da annesinin görüntüsündeki gibi görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Dedektifin inatçı ve kararlı bir duruşu vardı. Joe’nun üzerinde kotu ve alet kemeri tam bir dikkat işareti gibi orada öylece duruyorlardı. “Çabuk.” Gabrielle fısıltı halinde konuşmaya başlamıştı.

“Şu alet kemerini bana ver.”

“Ne?”

“Dediğimi hemen yapar mısın?” Belki de kemeri olmadan annesi görüntüsündeki adamı Joe ile karşılaştırmazdı.

“Acele et.”

Joe anlamsızca Gabrielle’ye bakarak onun istediğini yaptı. “Başka bir emrin var mı?”

Gabrielle hiçbir şey söylemeden elindeki kemeri arkadaki bir kutunun içine çoktan fırlatmıştı bile. Kutuyu es geçen kemerin duvara vuruş sesi odanın içinde yankılanmış olsa da içeri giren Kevin'ı, annesini ve teyzesini görmek için arkasını döndü. Gabrielle yüzüne "her şey normal" gülümsemesini kondurmayı unutmamıştı. "Selam!" Sanki biraz önce tutkulu bir esmerle öpüşen kendisi değildi.

Joe neler olduğunu anlamadığı için sadece Gabrielle'nin neler yaptığını izliyordu. Bir an için kendini toparlaması gerektiğini unutmuştu. Hızlı bir şekilde arkasını kapıya dönüp kendisine çeki düzen verdi. Gabrielle ne derse desin Joe bu işyerinde bir şeylerin onun beynini kontrol ettiğini hissedebiliyordu. Yoksa neden aklını kaybetmiş gibi davranıyordu ki...

Joe kendini toparlayıp odadan çıktığında Kevin'ın yanındaki kadınları ancak o zaman fark etmişti. Orta yaşlı bu iki kadından uzun boylu olanı Gabrielle'ye çok benziyordu. Kadının kızıl, ortadan ayrılmış ve deri iplerle arkadan bağlanmış uzun saçları vardı.

"Joe!" Gabrielle omuzunun üzerinden arkasını dönüp konuşmaya başladı. "Annem, Claire ve teyzem, Yolanda."

Joe elini Gabrielle'nin annesine uzattığında kadının, elini sıkıca kavradığını hissetmişti. "Sizinle tanışmak çok güzel." Genç adam, Claire'in mavi gözlerindeki bakışlardan hiç hoşlanmamıştı. Yaşlı kadının, Joe'nun aklından geçen her şeyi okuyormuş gibi bir tavrı vardı.

"Seninle daha önceden tanışmıştık." Claire sakın bir ses tonuyla konuşuyordu.

Hayır, olamaz. Joe böyle bir kadınla tanışıyor olsaydı, kesin hatırlardı. "Sanırım beni biriyle karıştırıyorsunuz. Sizinle hiç tanışmadık."

"Zaten sen benimle tanışmadın genç adamı." Claire olayları aydınlattığını düşünürcesine gülümsüyordu.

Claire, Joe'nun elini ters çevirip avucunun içinden geçen çizgiyi kız kardeşine gösterdi. "Tam da tahmin ettiğim gibi. Şu çizgiye bakar mısın Yolanda?"

Gabrielle'nin teyzesi çizgiyi daha yakından görebilmek için Joe'ya iyice yaklaştı. "Çok inatçı." Yolanda sakın bakışlarını Gabrielle'ye yöneltti. "Bu adam hakkında ısrarcı olmakta kararlı mısın tatlım?"

Gabrielle homurdanıyor, Joe ise elini geri almak için sabırsızlanıyordu.

"Doğum günün ne zaman Joe?" Claire, dedektifin elini geri vermeyi düşünmüyor gibiydi.

Joe bu soruya cevap vermek istemiyordu. Ancak nedenini bilmediği bir şekilde Claire'in etkisinin altına girdiği için cevap ağzından istemsizce çıktı. "1 Mayıs."

Claire aldığı cevabın karşısında kızına baktı. "Boğa burcu..." Yaşlı kadın tekrardan kardeşine döndü. "Doğayı, yemek yemeyi ve seksi çok sever. Ah, tabii bir de şehvet düşkünü olduğunu söylemeyi unuttum."

"Hazcı, dayanıklı ve üzerinde çalıştıkları her konuda acımasızca hırslı." Yolanda eksik kalan her şeyi eklemeyi kendine görev bilmişti. "Sevdiği insan üzerinde etkisi çok güçlüdür ve onu ne olursa olsun korur."

Kevin durumun garipliği nedeniyle kahkalarla gülüyor. Gabrielle de kendini zor tutuyordu. Joe duruma dışarıdan baktığında olayın komik olduğunu görebilse de şu an kendisini bu olayın ortasında bulduğu için durum tam tersine dönmeye başlamıştı. Gabrielle durumun Joe için ne kadar zor olduğunu bilse de annesine ve teyzesine gerçeği anlatmak için acele etmek istemiyordu. Hem zaten Kevin bu kadar yakınlarında olduğu sürece gerçeği söylemesince Joe da izin vermez, muhtemelen konuyu değiştirirdi.

“Joe senin düşündüğün gibi o tutkulu esmer aşığım değil, anne. İnan bana!”

Joe, Gabrielle ne derse desin, tutkulu olduğunu biliyordu. Bu zamana kadar birlikte olduğu tüm kadınların bu konuda hiçbir şikayeti olmamıştı. Şimdi böyle bir ortamda genç kadının kendisi hakkında bu kadar aşağılayıcı konuşması her şeyin üzerine çok fazla gelmişti.

Joe, Gabrielle’yi kendisine doğru çekip, başının üzerine bir öpücük kondurdu. “Hayatım, kelimelerini dikkatli seçmelisin... Performansım konusunda kimsenin şüpheye düşmesini istemem.” Kötü performansla sahip olmanın yarattığı korkunç düşünceleri beyninin arka taraflarına itip istemsizce gülümsedi. “Gabrielle kadınların evi temizlemesi ve yemek yapması konusundaki düşünceleri hakkında bana biraz kızgın da.”

“Ve sen tek parça halinde karşımızda duruyorsun?” Kevin şaşkınlıkla Joe’ya bakıyordu. “Ben buradaki banyoyu sırf kız olduğu için onun temizlemesini önerdim. Beni neredeyse öldürüyordu.”

“Ah lütfen! O, barış insanı.” Joe, Kevin’ını desteklercesine konuşmaya devam etti. “Değil mi birtanem?”

Gabrielle, Joe’ya dönüp baktığında, bakışlarında öfkeye pek rastlanmıyordu. “Senin için ayrıcalık yapmaktan zevk alıyorum tatlım.”

Joe, Gabrielle’ye sıkıca sarılarak konuşmasını sürdürdü. “İşte benim kadını!” Genç kadın daha Joe’ya cevap vermeden Joe, dudaklarını Gabrielle’nin dudaklarına dayayıp aralarında geçen gerginliği bir anda ortadan kaldırdı. Gabrielle’nin öfkesi, yerini sakinliğe bırakırken, yavaşça Joe’yu itmek isterken, o çoktan Gabrielle’yi serbest bırakmıştı. Gabrielle’nin, Joe’nun omuzlarındaki elleri, onu itirmek için değil de kendisine doğru çekiyormuş gibi duruyordu artık. Joe birkaç dakikalığına da olsa genç kadının sakinleştiğine inanmıştı.

Gabrielle içinde tuttuğu nefesini sesli bir şekilde bırakıp, annesine döndü.

“Beni yemeğe götürmeye mi geldiniz?”

“Saat daha sabahın on buçuğu?”

“O zaman brunch'a gidebiliriz.” Gabrielle çok ısrarcıydı. “Tatiliniz hakkında duymak istediğim bir sürü anınız olduğuna eminim.”

“Beezer’ı almamız gerekiyor.” Claire, Joe’ya bakmaya devam ediyordu. “Tabii ki sen de davetlisin. Yolanda ve ben enerji seviyeni gözlemlemek zorundayız.”

“Onu aurametre ile test etmemiz lazım.” Yolanda, Claire’e ek olarak konuşmayı sürdürüyordu. “Sanırım bu daha gerek...”

“Sanırım Joe burada kalıp çalışmayı tercih edecektir.” Gabrielle, teyzesinin sözünü keserek genç adamı kurtardı. “İşini çok seviyor.”

Aurametre mi? Tanrım! Armut dibine düşmüş demek ki. “Haklısın. Ama teşekkürler Claire. Belki başka zaman.”

“Söylediklerimi iyi dinle genç adam! Kader sana çok özel birini bahsetti. Gabrielle’nin o özel ruhuna dikkat etmezsen, beni karşında bulursun.” Claire’in bakışları Joe’nun ensesindeki saçların havaya dikilmesine sebep oluyordu. Yaşlı kadın konuşmasını sürdürmek için tam ağzını açmaya yeltenirken, Gabrielle, annesini kolundan tutup sürüklemeye başlamıştı bile.

“Biliyorsun, ben kadere inanmam.” Joe, Gabrielle’nin konuştuğunu duyabiliyordu. “Joe benim kaderim değil.”

Kevin, üç kadının dükkanı terk etmesini bekledikten sonra derin bir iç çekti.

“Ucuz atlattın... Annesi ve teyzesi çok iyi insanlardır ancak konuşmaya başladıklarında bazen çekilmez olabiliyorlar.”

“O kadar kötü yani?”

“Evet, Muhteşem Gabrielle’nin yanında ailesini de almak zorundasın.”

Joe uzun zamandır ilk kez Kevin'in yalan söylemediğine emindi. Kevin, dedektifin sırtına eski dostuymuş gibi vurup ona baktı. "Gabby'nin garip akrabaları olabilir ama harika bacaklara sahip olduğunu unutma dostum." Artık işe dönme vakti gelmişti. O güzel kadını duvara yapıştırıp, dudaklarının tadını tekrardan hatırlamak, göğüslerinin baskısını kendi göğsünde hissetmek... Bunların hepsini unutması gerekiyordu. Kevin ile arkadaş olmalı ve daha sonra da onu tutuklamak için beklemeliydi.

Ertesi sabah, Dedektif Joe Shanahan mahkemeye girip doğruyu söyleyeceğine yemin ederek yerini aldı. Kaufusi çetesi, konut hırsızlığından suçlu bulunursa ömür boyu hapse mahkumiyet ile karşı karşıya kalmıştı. Bu suç davası, Joe'nun konut davalarına verilmesinden sonraki ilk davası olduğu için genç adam çok gergindi.

Sandalyesine oturduktan sonra boğazını sıkı kravatını gevşeterek sakinleşmeye çalıştı. Savcının ve avukatların sorularına cevap verirken avukata karşı bir önyargısı olmasa dedektif neredeyse ona acıyacaktı. Bu davanın sonucu zaten çok önceden belliydi.

Kaufusis kardeşler, masanın ardında oturan sumo güreşçilerine benziyorlardı. Joe, onların çelik gibi sinirlere ve sadık karakterlere sahip olduklarını çok iyi biliyordu. Aylar boyunca sürdürülen bir operasyon sonucu yakalanmışlardı. Kardeşler hırsızlık yapmaya girdikleri her evin yanına U-Haul arabalarını park ediyor ve arabalarının bagajını değerli paralar, pul koleksiyonları ve antikalarla dolduruyorlardı. Hırsızlık yaptıkları çevredeki insanlar onların taşımacı şirketleri olan adamlar olduklarını varsayıyorlardı.

Operasyon ilerledikçe yapılan araştırmalar ve toplanan ipuçları sayesinde olay çözülmüştü. Kardeşler olayları kabul etmeyip inkar etseler bile Joe onlara inanmıyordu. Çalıntı mal satmak ile hırsızlık yapmak arasında çok yakın bir ilişki

vardı. Birinde belaya batmadan suça bulaşıyordun, diğesinde ise baştan aşağıya belanın tam ortasında oluyordun.

Joe mahkemede iki saattir sıkıntı içinde oturuyor, kafasında bir sürü şey kuruyordu. Muhtemelen Kaufusis kardeşler kısa bir sürede işlerine geri dönmenin planlarını yapıyor olmalılardı. Bu davayı iyilerin kazanması gerekiyordu ve öyle olacağına emindi. Dedektif yaşadıkları bu dünyadan birkaç pisliği temizlemenin verdiği keyfi az da olsa yaşamak için buradaydı.

Sonucun açıklandıktan sonra Joe keyifle güneş gözlüklerini takıp mahkeme salonundan ayrılmak için ayağa kalktı. Mahkeme salonunun ağır kapalı havasından sonra gün ışığını görmek Joe'nun tüm ruh halini değiştirmişti. Sonsuzluğa uzanan mavi gökyüzünün ve pamuk kadar yumuşak gözükken bulutların eşlik ettiği araba yolculuğundan sonra dedektif nihayet evine gelebilmişti. Evi 50'lerden kalma bir mimari tarzda inşa edilmiş ve Joe yaşadığı beş sene içerisinde bu tarzın izlerini yok etmeden bazı değişikliklerde bulunmuştu.

Bu aralar listesinin başına değiştirilmesi gereken banyo küvetini eklese de buna ayıracak zamanı yoktu. Aslında evin çatlamış zemini ya da boyası dökülmüş birkaç duvarı Joe'yu çok da rahatsız etmiyordu. Dedektife göre bunlar bir evin yaşanmışlıklarını gösteren izlerdi.

Joe eve adımını atar atmaz Sam kanatlarını hızlıca vurarak kendince sahibine hoş geldin gösterisinde bulunuyordu.

"Senin bir kız arkadaşına ihtiyacın var, oğlum." Papağının kafesinden çıkardıktan sonra kuşu omzuna yerleştirip yatak odasına doğru ilerlemeye başlamıştı.

"*Sen, kendine bak!*" Kuş avazı çıktığı kadar bağııyordu.

Joe üzerindeki takım elbiseyi çıkarırken aklı Hillard davasındaki sorularla doluydu. Neden, niçin, kim... Genç adam henüz sonuca bir adım bile yaklaşamamış olsa da Kevin ile ilgili bazı şeyler su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Örneğin, Ke-

vin'in nasıl motive olduğunu artık biliyor, büyük bir aileden gelmenin ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyordu. Özellikle fakir bir çocukluk geçirmek Kevin için unutulması gereken ilk anılardan biriydi.

“*Sen kendine bak.*”

“Dostum fikirlerini kendine saklasan iyi edersin.” Joe, pağınınna laf yetiştirirken üzerine mavi bir tişört geçirip odadan çıktı. “Sinirlendiğinde tahtaları kemiren ya da tüylerini yolan ben değilim.” Genç adam beyzbol şapkasını kafasına takarken hayatı boyunca Coeur Festival'i kadar garip bir şeye dahil olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordu. Hayır kesinlikle olmamıştı.

Joe evden çıkarken saat neredeyse 1'e geliyordu. Festival alanına gitmeden Ann'in Eight Street adlı restoranında durup bir şeyler almak için arabadan indiğinde Ann yüzünde kocaman bir gülümseme ile onu bekliyordu.

“Merhaba Joe. Ben de ne zaman geleceksin diye merak ediyordum.”

Joe, Ann'in ifadesine istemsizce bir gülümseme ile karşılık verdi. “Geleceğimi söylemiştim.” Ann'in gözlerinin içinde beliren mutluluk ifadesi, Joe'yu daha da keyiflendiriyordu. İyi, *normal* bir ifade. Ne istediğini bilen bir kadının ifadesiydi bu.

Joe, beyaz ekmeğe yapılmış jambonlu ve salamli bir sandviç tercih ederken, Gabrielle gibi bir yarı vejeteryanın ne yiyeceğini tam kestiremediği için ikinci sandviçi tam tahıllı ekmeğe yapılmış hindi fümeli bol sebzeli olarak seçti.

“Geçen akşam Sherry ile konuştum. Senin polis olduğunu hatırladığını söyledi. Doğru mu?” Ann ekmecekleri ikiye bölerken bir yandan da malzemeleri hazırlıyordu.

“Aslında mülk hırsızlıkları departmanında dedektiflik yapıyorum.”

“Şaşırmadım, biliyor musun. Bir keresinde Sherry doku-

zuncu sınıfta onun üzerini aramaktan hoşlandığını anlatmıştı.”

“Sanırım bu anlattığın onuncu sınıfta olmuştu.”

“Pekala, bitti.” Ann sandviçleri paketleyip kağıt bir torbaya koydu. “Salata ya da patates cipsi ister misin?”

Joe bir adım gerileyip tezgahın yanına monte edilmiş salata barına göz gezdirdi. “Tavsiye edebileceğin bir şey var mı?”

“Hepsi muhteşemdir. Ama bu sabah yaptığım cheesecake’i şiddetle denemeni tavsiye ederim.”

“Bilemiyorum.” Joe cüzdanından bir yirmilik çıkartıp Ann’e uzattı. “Peynir ve tatlı ikilisi bana pek iç açıcı gelmiyor.”

“Sana ne diyeceğim.” Ann kasayı açıp para üstünü vermeli için hazırlanıyordu. “Denemen için bir dilim vereceğim. Eğer hoşuna giderse, yarın bana bir kahve ısmarlayacaksın. Anlaştık mı?”

“Yarın kaçta molaya çıkıyorsun?”

Ann’in gözlerindeki mutluluk, yüzüne yansıyor. “Orbuçukta.” Ann gülümseyerek para üstünü ve paketi uzattı.

Joe’nun o saatte işi vardı. “Şunu dokuz yapsak.”

“Pekala.” Ann iki dilim cheesecake’i pakete koyup genç adama uzattı. “Bu bir randevu.”

Joe muhtelemeden bu kadar ileriye dönük bir düşünce içerisinde değildi. Ama Ann iyi birisiydi ve Joe bunu bakışlarından çok net görebiliyordu. Ann’in özenle yerleştirdiği paket bir göz atıp ona gülümsedi.

“Sabah görüşürüz, Joe.”

Belki de Ann, tam da aradığı şeydi...

9

Yaklaşık otuz kadar branda, Julia Davis Park'ının oradaki sahnenin yanına doğru sırayla kurulmuştu. Bongolarını doğaçlama şekilde çalan müzisyenlere, pan flütleri ve göçebe müzisyenlerin elleriyle yaptıkları müzik aletleri eşlik ediyor; çıplak ayaklı, uzun örgülü saçları hareket ettikçe etrafa savru- lan dansçılar, beyaz Amerikalıların anlaşılmaz ifadeleri eşli- ğinde dans ediyorlardı.

Coeur Festivali'nde şifali taşlar ya da kehanetler kitabı bu- labilmeniz çok olasıydı. İnsanlar sizin avuç içinize bakarak kehanetlerde bulunur ya da geçmiş hayatınız ile ilgili size bil- gi verirlerdi. Tabii ki yemeklerde festivalin havasına uygun hazırlanır ve çoğunlukla malzeme olarak sebze kullanılırdı.

Gabrielle'nin yeri, bir şifacı ve ünlü bir bitki uzmanının tam ortasındaydı. Genç kadın göğüs altından bağlanan altın renkli nakışlarla işlenmiş kolsuz ,beyaz keten bir bluz giymiş, altına da aynı renkte bir etek geçirmişti. Daha rahat hareket etmesini sağlamak için birkaç düğmeyi bağlamamış, dizine kadar kendince bir yırtmaç oluşturmuştu. Ayağındaki el ya- pımı deri sandaletler kıyafeti ile çok uyumluydu. Kulağına taktığı altın küpeler ise belindeki piercing ile ayrı bir uyum yakalamıştı.

Yağları ve aromaterapik ürünleri Gabrielle'nin bekledi-

ğinden daha fazla satış yakalamıştı. En çok, tedavi edici yağ satış başarısı yakalamış, ikinci sırayı ise masaj yağı kapmıştı. Genç kadın tam karşı çaprazında hint kınası motifler işleyen kadının yanındaki boş standı bakıyordu. Ne yazık ki Kolon Hidroterapisti Doug Tano yerinde yoktu. Gabrielle, Doug'un hidroterapi hakkındaki fikirlerini dinlemeyi seviyor, aydınlandığını hissediyordu. Diğer insanların inançlarını anlamak ve kabul etmek onun dünyaya bakışını değiştiriyordu. Gabrielle tüm bu alışılmışın dışındaki iyileştirme yöntemlerini kabullense de şu *artık maddeler* konusunda konuşmak onu pek açmıyordu.

“Buna dahil olmalı ve arınmalısın.” Doug, Gabrielle önündeki şişeleri düzeltirken ona seslendi.

“Buna zamanım olduğunu düşünmüyorum.” Kendine zaman yarattığını hiç hatırlamıyordu. Zaten bir zamanlar çalıştığı cenaze evinde yıkadığı tüm bağırsaklar yeterince ufku- nu genişletmiş, bu işi başka birilerinin yapması gerektiğini anladığında hiç zaman kaybetmemişti.

“Böyle önemli şeyleri ertelememelisin.” Doug'un uyarısı çok manidardı. Sesi oldukça sakın, tırnakları gereğinden fazla bakımlı ve ten rengi çok solgundu. “İçindeki tüm o toksinler gittikten sonra kendini hafiflemiş hissedeceğine söz veriyorum.”

Gabrielle, Doug'un tavsiyelerini aklının bir köşesine yazıyordu. “Ah, öyle mi?” Genç kadın bu konular şu an ilgisini çekiyormuşcasına bir tavır takınsa da işinin başından aşkın olduğu çok belliydi. “Sanırım birileri senin standının başında bekliyor.” Gabrielle, bunu yaptığına inanamıyordu.

“Hayır, sadece geçiyorlar.”

Bir anda genç kadının gözlerinin önünde beliren kahve- rengi kağıt torba Gabrielle'yi savunmasız yakalamıştı. “Sana yemek yaptım.” Gabrielle bunu duyduğunda bu kadar sevinebileceğini düşünmemişti. Derinden gelen bu sesin keyfini çıkarıyordu. “Acıkırmış mıydın?”

Gabrielle arkasını dönüp karşılaştığı güzel manzara karşısında çok etkilenmişti. Joe, yanık teninin üzerine giydiği beyaz tişörtü ve yüzünün yarısını gizemli bir şekilde kapatan beyzbol şapkasıyla adeta bir manken kadar yakışıklı gözüküyordu.

Gabrielle, Doug ile yaşadıkları bağırsak muhabbetinden sonra acıkabilmesine şaşırmişti. “Açlıktan ölüyorum.” Joe’yu, Doug ile tanıştırması gerektiğini hatırlayınca hızla arkasını döndü.

“Joe, bu Doug Tano. Kendisinin benim tam çaprazında yer alan bir standı var.”

Gabrielle, Joe’ya karşı standı gösterirken iki adam arasındaki fiziksel farklılığı ister istemez kıyaslıyordu. Doug, sakın ruh hali ile etkisiz bir varlık gibi köşede dururken Joe’nun enerji dolu maskülen tavrı, bulunduğu çevreyi etkisi altına alıyordu.

Joe omzunun üzerinden standı inceleyip Doug’a baktı. “Kolon hidroterapişi öyle mi?”

“Evet. Genelde kilo vermek, bedeninde detoks uygulamak, hazım problemi yaşayan ve yaşam enerjisini yükseltmek isteyenler bu tedavi uyguluyorlar.”

“Hı hı. Bu işlem kıcına bir hortum tıkılıp yapılıyor, değil mi?”

“Eeee, şey...” Doug kekelemeye başlamıştı.

“Tıkılınak kelimesi pek de doğru değil aslında. Yumuşak elastik bir tüp kullanıyoruz..”

“İşte, bu noktada seni durdurmak istiyorum dostum.” Joe elini kaldırıp itiraz edercesine salladı. “Biraz sonra jambonlu ve salamlı sandviçimi yiyeceğim. Ve bunu keyifle yapmak istiyorum.”

Doug’un yüz ifadesi, Joe’yu onaylamadığını çok açık bir şekilde belli ediyordu. “İşlenmiş etin bedenine ne kadar zararlı olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.” Joe kendine has tarzıyla konuşmaya başlamıştı. “Bağırsaklarımın içini görebilmemin tek yolu, kendi kafamı kışımın içine sokmaktan geçer. Ve biliyor musun Doug? Bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek.”

Gabrielle ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Bu tavır çok ama çok kaba olmasına rağmen aynı zamanda etkileyiciydi de. Doug hiçbir şey söylemeden kendi standma doğru yol almış ve Gabrielle kabul etmek istemese de buna çok memnun olmuştu.

“Ah Tanrım, bir an hiç gitmeyecek zannettim.”

“Teşekkürler.” Gabrielle irite olduğunu belli edercesine yüzünü buruşturdu. “Bağırsağım hakkında konuşmaktan hiç sıkılmıyor.”

“Çünkü seni çıplak olarak görmek istediği için bu kadar ısrarcı.” Joe elindeki paketin içinden bir sandviç alıp Gabrielle’nin avucunun içine koydu. “Tabii bu isteği için onu suçlayamam.”

Joe standın arkasında bulunan yönetmen sandalyelerine doğru yürüyüp Gabrielle’yi beklemeden oturdu. Genç kadın emin olamasa da Joe büyük ihtimalle iltifat etmişti.

“Bugün Mara sana yardım etmek için burada olmayacak mıydı?”

“Birazdan gelir.” Gabrielle elindeki sandviçe bakıp şaşkınlıkla Joe’ya baktı.

“Tahıllı ekmeğe yapılmış hindili sandviç.”

Gabrielle, Joe’nun yanındaki sandalyeye oturup ona baktı. “Sanırım bilmiyorsun.” Gabrielle artık fısıldayarak konuşuyordu. “Bu bir vejeteryan festivali.”

“Ama sen değilsin sanıyordum.”

“Değilim.” Genç kadın kağıda sarılmış sandviçi açtığında karşılaştığı manzaranın karşısında hiçbir şey diyemedi. Gabrielle’nin karnı gurulduyor, ağzı sulanıyordu.

Joe dirseğiyle ona vurup gülümsedi. “Merak etme. Kim-

seye söylemem.” Sanki günaha davet eden bir şeytan gibi duruyordu.

Gabrielle gözlerini kapatıp sandviçten büyük bir ısırık aldı. Hem zaten dedektifin bu nazik davranışına karşılık vermemek çok ayıp olurdu. Sabah evden çıkmadan hiçbir şey yememiş, bu saate kadar da zamanı olmamıştı. Biraz daha yemek yemezse bayılması an meselesiydi. Gabrielle mutlu bir şekilde gülümseyip Joe’ya baktı.

“Açıkılmışsın, değil mi?”

Gabrielle mest olmuş bir şekilde mırıldandı. “Hmımm...”

Joe, Gabrielle’yi şapkasının altından bakarak izliyordu. “Torbada iki dilim cheesecake de mevcut.”

“Bana cheesecake mi aldın?” Joe’nun bu düşünceli tavırlarından dolayı çok duygulanmıştı.

Joe anlamsızca omuzlarını silkti. “Neden bu kadar şaşırıyorsun?”

“Çünkü benden hoşlanmadığını düşünüyordum.”

Joe’nun bakışları Gabrielle’nin dudaklarına doğru kaydı ve sonra genç kadının gözlerinde durdu. “Seninle bir problemim yok.” Joe sandviçinden büyük bir ısırık aldıktan sonra dikkatini festival alanında olan bitene vermiş, bu sırada genç kadın yanında getirdiği iki şişe suyu küçük soğutucusundan çıkarıp Joe’ya uzatırken, bu adamla konuşmadan keyifli vakit geçirebildiğini şaşırarak fark etmişti.

Gabrielle bu anın keyfini daha da çıkarmak istercesine ayağındaki sandaletleri çıkardı ve bağdaş kurarak standın önünden geçenleri izlemeye koyuldu. Festivale her kesimden insan katılmış, adeta farklılıkların bir bütün oluşturabileceğini gösterircesine keyifle zaman geçiriyorlardı. Gabrielle, Joe ile tanıştıkları ilk andan beri ilk kez onun kendisi hakkında ne hissettiğini merak ediyordu. Joe belki de Gabrielle’yi aynı önlerinden geçen şu garip tipli medyumlardan biri olarak görüyor olabilirdi. Joe’nun düşüncelerine neden

bu kadar önem verdiğini bilemiyor, kafasındaki sorulara cevap bulamıyordu.

Gabrielle, kafasından bir sürü düşünce uçuşurken yemek yemeğe daha fazla devam edemeyeceğini anlayınca, sandviçini kağıdına sarıp minik soğutucusunun üzerine bıraktı. “Bugün seni burada görmeyi beklemiyordum.” Nihayet aralarındaki sessizliği bozmuştu. “Bütün gününü dükkanda geçirip Kevin’a göz kulak olursun diye düşünmüştüm.”

“Birkaç saat sonra gideceğim zaten.” Joe son ısırığını alıp su yardımıyla yutmaya çalıştı. “Kevin nasıl olsa bir yere kaçmıyor. Zaten gitse bile benim haberim olur.”

Polis, Kevin’ı takip ediyordu. Gabrielle, bunu bilmediğine hiç şaşmamış, aksine bunu önceden tahmin etmişti. Bir yandan su şişesinin kapağını açıyor, bir yandan da Joe’yu izliyordu. “Bugün planında neler var? Depodaki rafları mı monteleyeceksin?” Joe dün dükkandan çıkmadan rafları kesmiş ve monte edilecek yerlere gerekli işaretleri koymuştu. Tüm yapması gereken monteleme aşamasıydı. Gabrielle bunun çok uzun süreceğini düşünmüyordu.

“İlk önce rafları boyayacağım. Bugün bitirsem iyi olacak aslında. Yarına yapacak başka şey bulmam lazım.”

“Arka odadaki tezgahın yerini değiştirebilirsin. Kevin değişikliğin sorun olmayacağını söylemişti. Muhtemelen bitirmen pazartesiye bulur.”

“Umarım Kevin taşınma işini haftasonu halleder. Çünkü ben pazartesi yokum.”

Gabrielle sessizce Joe’ya baktı. “Bence bu durumu hiç konuşmayalım. Sen hala Kevin’ın suçlu olduğunu düşünüyorsun.”

“Ben de zaten şu anda Kevin’dan bahsetmek istediğimi zannetmiyorum.” Joe su şişesini kafasına dikip içmeye başladı. Dudagında kalan birkaç damla suyu diliyle yalayıp Gabrielle’ye döndü. “Aslında sana sormak istediğim birkaç soru var.”

Gabrielle, Joe'nun bu nazik tavırlarının altından bir şeylerin çıkacağını tahmin etmeliydim diye düşündü. "Evet?"

"Bu üzerindeki, Barbara Eden'in I Dream of Jeannie kıyafetine tıpatıp benzeyen şeyleri nereden buldun?"

Gabrielle üzerindeki kıyafetlere göz atıp Joe'ya baktı. "Bu önemli sorularından biri miydi?"

"Hayır, sadece merak ettim."

Joe'nun bakışları direkt olarak Gabrielle'nin açıkta kalan göbeğine odaklandığından genç kadın kendini tutamadı. "Beğenmedin mi?"

"Öyle bir şey söylemedim." Gabrielle, Joe'nun bakışlarından ne düşündüğünü anlayamıyordu. "Dün dükkandan çıktıktan sonra benim hakkımda annelere neler söyledin?"

"Onlara doğruyu söyledim." Gabrielle kollarını göğsünün altında birleştirip Joe'nun memnuniyetsiz suratını incelemeye başladı.

"Tüm operasyonu anlattın yani?"

"Evet ama kimseye bir şey söylemeyeceklerine söz verdiler. Hem zaten hala kaderin bizi bir araya getirdiğine dair bir inançları var." Gabrielle, annesine Joe'nun görüntüdeki tutkulu âşık olmadığını anlatmaya çalışsa da Claire bu olaya daha da inanıyor ve Joe'nun Gabrielle'nin aşk hayatında bir dönüm noktası olduğunu söylüyor, tüm bu yaşanan sevgili rolü olaylarının bile kaderin bir cilvesi olduğunda ısrar ediyordu.

"Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Evet. Seni takip ettiğimi nereden biliyordun? Sakin bana çevreme yaydığım titreşimden bahsetme."

"Ben titreşim falan hissetmedim. Ya sana çevrene yaydığın negatif enerjiden bahsetsem?" Gabrielle dürüstçe Joe'ya neler hissettiğini söylediğini düşünse de, aslında tutuklanana kadar onun negatif enerjisini hissetmemiştir bile.

Joe'nun şapkasının altından bile belli olan ötkeli gözleri,

Gabrielle'nin ileri gittiğini gösteriyordu. "Peki... Peki... Sigara içiyordun. Parka o saatte koşmaya gelen hiç kimse sigara içecek kadar sağlığını tehlikeye atmaz. Tahıl yer. Ama sigara içmez."

"Kahretsin!"

"Seni ilk gördüğümde bir ağacın altında sigara içiyordun. Başının üzerinde sigara dumanı bulutu vardı resmen."

Joe kollarını birleştirip ifadesizce Gabrielle'ye baktı. "Bana bir iyilik yapar mısın? Eğer biri olur da bu durumu sorarsa, şu negatif enerji olayını söyle olur mu?"

"Neden? Diğerlerinin sigara içtiğini öğrenmemesini mi istiyorsun?"

"Hayır."

Gabrielle, dedektife onu sinir eden bir gülümsemeyle bakıyordu. "Tabii ki. Ama bana bir iyilik borçlu olursun."

"Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Düşünüp sana söylerim."

"Diğer muhbirlerim istediklerini hep bilirlerdi."

"Mesela?"

"Genelde yasa dışı şeyler." Joe konuşurken, genç kadının gözlerinin içine bakıyordu. "Mesela suç dosyalarının temizlenmesi. Ya da onlar ot içerken başka tarafa bakmam gibi."

"Bunları yapıyor muydun peki?"

"Hayır, ama sen gene de söyle bakalım. Senin sicilini tekrar gözden geçirmeme sebep olacak güzel bir neden bulabiliriz." Şimdi gülme sırası Joe'ya gelmişti. Dudaklarındaki tembel gülümseme neredeyse Gabrielle'nin midesinin açılmamak üzere düğümlenmesine neden oluyordu. Joe'nun bakışları yavaşça Gabrielle'nin dudaklarına, oradan da tişörtünün açık bıraktığı göğüslerine kaymıştı. "Belki senin üzerini aramak zorunda bile kalabilirim."

Gabrielle'nin nefesi bir anda kesildi. "Bunu yapmayacaksın, değil mi?"

“Gerekirse neden olmasın? Bu mesleğe başladığım zaman bir yemin ettim. Bu ülkenin güvenliği için her şeyi yapabiliyim.” Joe’nun gözlerindeki muziplik, Gabrielle’in midesindeki düğümü sıcak bir kora dönüştürmüştü.

“İşinde iyi misindir peki?”

“Çok.”

“Kendine çok güveniyorsun.”

“İşim hakkında mütevazî olmayı sevinem.”

Gabrielle, havanın sıcaklığına bağlı olmayan, başka bir nedenden ötürü sıcaktan eridiğini hissedebiliyordu. “Öyle mi... Mesela?”

Joe, Gabrielle’ye doğru eğilip ortalığı daha da sıcak yapacak tonda fısıldadı. “Mesela seni etkilemek için hiç usanmadan uğraşabilecek kadar sabırlıyım.”

Gabrielle aniden yerinden kalkıp eteğini düzeltmeye başlamıştı. “Ben şey yapmalıyım...” Genç kadın standının önünü gösterip bir şeyler mırıldandı. Akli ve bedeni tam tersi yönde düşünmeye başlamışlardı. “Ben sadece...” Gabrielle nedensiz yere şişeleri düzeltirken hayatında bu ikilemi istemediğine karar vermişti. Duygularının beynini ele geçirmesi çok kötü şeylerin olacağının habercisiydi. Hem de çok kötü şeylerin... Şu anda midesinde uçan kelebeklerin ya da ürpermiş bir tenin derdine düşmek, isteyeceği en son şeylerdi.

Gabrielle, standına gelen birkaç kolejli kızın sorularını dinlerken, Joe’nun varlığını ısrarla inkar etmek istiyordu. İki adet lavanta yağı sattığı için anlık bir mutluluk duysa da Joe’nun yanında bitmesi, mutluluğu alıp götürmüştü.

“Cheesecake’i bırakın mı ister misin?”

Gabrielle sadece başını sallayabildi.

“Tamam, dükkandaki buzdolabına bırakın mı.”

Gabrielle, Joe’nun kendisini rahat bırakacağını umarken, Joe onu kendine doğru çekip sırtını göğsüne yasladı. Gabrielle donup kalmıştı.

Joe, kulağına doğru eğilip fısıldadı. “Şu kolsuz tişörtlü, yeşil şortlu adamı görüyor musun?”

Gabrielle, adama baktığında garip bir şey göremedi. “Evet.”

“Bu, Ray Klotz. Tefeci. Geçen sene sahte dvd ve vcd bastığı ve sattığı için tutuklandı. Daha doğrusu ben tutukladım.” Genç adamın parmakları, Gabrielle’nin göğsünün altındaki çizgide hareket ediyordu. “Aramaz pek iyi değil tahmin edebileceğin gibi. Bu yüzden beni seninle görmese çok iyi olur.”

Gabrielle, Joe’nun parmaklarının bedeninde dolaştığını düşünmemeye çalışsa da bu neredeyse imkansızdı. “Neden ki? Kevin’ı tanıyor olabileceğinden mi şüpheleniyorsun?”

“Muhtemelen.”

Gabrielle çıplak ayaklarıyla ani bir tavırla geriye döndü. Alnı, Joe’nun şapkasının önüne değiyordu. Joe ellerini, Gabrielle’nin arkasında kavuşturup genç kadını iyice kendine çekti.

“Seni hatırlayacağına emin misin?”

Joe bir elini, genç kadının dirseğine doğru indirdi. “Narkotikte çalışırken de birbirimizi çok sık görüyorduk. Yuttuğu kokain dolu prezervatifleri kusturmak için parmaklarımı boğazına sokmuşluğum var.” Joe’nun parmakları, Gabrielle’nin sırtında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

“Ah!” Gabrielle fısıldadı. “Bu çok iğrenç.”

“Yapmam gerekiyordu çünkü elimizde tek delil onlardı.” Joe neredeyse Gabrielle’nin dudaklarına dokunacaktı. “Hiç kimsenin delillerimi yutup gitmesine izin vermem.”

Joe’ya bu kadar yakın olmak, teninin kokusunu duymak, genç kadının tüm duyduklarını mantıklı bir çerçeveye sokuyor gibiydi. Bir adamı kusturmak sanki çok normalmiş gibi.

“Gitti mi?”

“Hayır.”

Gabrielle, Joe’nun gözlerinin içine bakıyordu. “Ne yapmayı planlıyorsun?”

Genç adam cevap vermek yerine gölgeye doğru birkaç adım gerilerken, Gabrielle'yi de beraberinde sürükledi. Joe'nun bakışları genç kadının saçlarına doğru kaydı. "Hangi konuda ne yapacağımı?"

"Ray hakkında."

"Birazdan gidecektir." Artık aralarında hiç mesafe kalmamıştı. "Şu an seni öpsem bunu kişisel almazsın, değil mi?"

"Evet. Ya sen?"

"Hayır." Joe kafasını iki yana sallayıp Gabrielle'nin dudaklarına eğildi. "Bu benim işimin bir parçası."

Gabrielle her ne kadar Joe'nun karşısında eriyip bitse de kendini geri çekip dedektife bakmaya başladı. "Beni öpmek işinin bir parçası mı?"

"Evet."

"Üst arama gibi mi?"

"Hı hı."

"Peki bu yaptığımız şey Ray'ın ilgisini çekmez mi?"

"Sana bağlı?" Joe resmen Gabrielle'nin ağzının içine doğru konuşuyordu. "Bağırarak mısın?"

"Hayır."

Gabrielle elini Joe'nun omzuna koyduğunda onun sert kaslarını hissedebiliyordu. Kontrolünü tamamen kaybettiğini kabullenmek zorundaydı.

"Peki ya sen bağırarak mısın?"

"Belki." Joe, genç kadının dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Tadın muhteşem, Gabrielle Breedlove."

Gabrielle, bir erkeğin kollarının arasında olmanın verdiği bu güven duygusunu kabullenmek zorundaydı. Joe, kesinlikle onun ruh eşi değildi. Kenarından bile geçmiyordu ama genç adamın tadı kesinlikle muhteşemdi.

Joe'nun dudakları, Gabrielle'in kileri adeta ısıtıyor, diliyle genç kadının derinlerine iniyordu. Gabrielle ses çıkarmaması gerektiğini bilse de kendini zor tutuyordu. Öpücüğün etki-

sivile, ihtirasla Joe'nun tişörtünü tutup çekmeye başlamıştı. Joe, Gabrielle'nin ihtirasını paylaşırcasına elleriyle onu okşuyor, zevkle bu annin tadını çıkarıyordu. Joe bir adım gerileyip Gabrielle'nin suratına baktı ve gördüğü manzaraya inanamamıştı.

"Kahretsin!"

"Joey, sen misin?"

"Joey, burada ne yapıyorsun?" Gabrielle arkasından gelen seslere bir anlam verememişti.

"Bir kızla öpüşüyor işte anne, görmüyor musun?"

"Bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Sen biliyor muydun?"

"Hayır. Joey zaten özel hayatı hakkında bizimle hiç konuşmaz ki."

Joe, Gabrielle'nin kulağına doğru eğilip konuşmaya başladı. "Ne söylersem onu yapacaksın, tamam mı? Şansımız yaver giderse düğün planımızı yapmadan buradan gitmelerini sağlayabilirim."

Gabrielle arkasını döndüğünde karşılaştığı meraklı bakışlar karşısında şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Çevrelerini saran gülümseyen suratlar, gülen çocuklar Gabrielle için tam anlamıyla bir şoktu.

"Joey, kız arkadaşını tanıştırmayacak mısın?"

Gabrielle omzunun üzerinden yanında duran genç adama baktı. Joey da kimdi? Joe'nun yüzündeki rahatsızlık belirtisi, ifadesiz suratı Gabrielle'ye bir yerlerden tanıdık geliyordu. Ama bu sefer ailesini tanıştıran kişi Joe'ydu. Eğer genç kadın kadere inanıyor olsaydı, kesinlikle annesinin görüntüsünün gerçek olduğuna inanacaktı. Bu kadar tesadüf ancak kaderin bir cilvesi olabilirdi. Ama hayır! Gabrielle kadere kesinlikle inanmıyordu. Ancak tüm bu olanların nedenini açıklamamanın başka bir yolu yok gibi gözüküyordu.

Çok uzun gelen birkaç saniye sonrasında Joe derin bir

nefes alıp konuşmak için ağzını açtı. "Gabrielle, bu benim annem." Joe, üzerinde Rambo'nun vücuduna monte edilmiş bir Betty Boop kafalı bir figürün olduğu tişört giyen yaşlı bayanı gösteriyordu. "Bunlar da kız kardeşlerim Penny, Tammy, Tanya ve Debby."

"Ben de buradayım, Joe dayı."

"Ben de!"

"Ve bunlar da yeğenlerim." Joe, yeğenlerinin sayısını kontrol edip adlarını saymaya başladı. "Eric, Tiffany, Sara, Jeremy, küçük Pete ve Christy. Bir yerlerde dört tane daha olmalıydı."

"Bazıları alışverişte, bazıları da kilise bahçesinde basketbol oynuyor." Kız kardeşlerinden biri, Joe'nun cümlesine karşılık olarak cevap vermişti.

Gabrielle, Joe'ya bir bakış attıktan sonra, ailesine tekrar-dan baktı. Daha fazla yeğeni vardı demek. Mevcut sayıları bile Gabrielle için çok fazlaydı. "Toplamda kaç kişisiniz?"

"Benim beş çocuğum var." Joyce bunu gururla söylüyordu. "On tane de torunum. Tabii bu sayı Joey evlendiğinde daha da artacak diye umuyorum." Yaşlı kadının ilgisi stantta bulunan minik yağ şişelerine kaymıştı. "Bunlar da nedir?"

"Gabrille doğal karışımlar yapıyor."

"Aslında aromaterapik yağlar yapıyorum." Gabrielle yaptığı işin doğru bilinmesi konusunda çok hassastı. "Dükkanında daha fazla çeşiti mevcut."

"Dükkanın nerede peki?"

"Sizin bulamayacağınız bir yerde." Joe, Gabrielle'nin bir şey söylemesini engellemek için öne atıldı.

Kız kardeşlerinden biri sandal ağacı ve zencefil kokan şişelerden birini eline aldı. "Bu afrodizyak gibi bir şey mi?"

Gabrielle istemsizce gülümsedi. İşte şimdi Joe ile rahat rahat dalga geçebilirdi. "Çok az da olsa masaj yağlarının içinde böyle etkiler yaratan kimyasal karışımlar oluyor. Örneğin,

elinde tuttuğın Joe'yu delirtiyor.” Gabrielle keyifle Joe'ya sarılıp başını omzuna koydu.” Joe'nun deliye dönüşünü izlemek çok keyifli olacaktı. “Değil mi, tatlım?”

Joe'nun bakışları öfke doldukça, Gabrielle kahkaha atmak istiyordu.

Joe'nun kız kardeşi genç adama göz kırpıp elindeki şişeyi standı geri koydu. “Ne zamandır birliktesiniz?”

“Birkaç gündür.” Joe, Gabrielle'nin saçını hafifçe çekerek artık dizginleri kendisine vermesini hatırlatmak istiyordu.

Kız kardeşler birbirlerine şüpheyile baktılar. “Sanki birkaç günden daha fazlası varmış gibi görünüyor. Çok ateşli öpüşüyordunuz. Değil mi?”

Herkes aynı şekilde başlarını onaylarcasına sallamıştı. “Onu yiyecekmiş gibi öpüyordun adeta. Sanki üç haftalık bir birliktelikmiş gibi... Ama asla birkaç günlük değil.”

Gabrielle başını Joe'ya yaslayıp gülümsedi. “Belki de birbirimizi önceki hayatlarımızda tanıyorduk.”

Ailedeki tüm kadınlar garip ifadelerle Gabrielle'ye baktılar.

“Sadece şaka yapıyor.”

“Ah!”

“Geçen akşam eve geldiğinde bize bir arkadaşın olduğundan hiç bahsetmemiştin. Zaten ne zaman söylüyorsun ki...”

“Gabrielle sadece bir arkadaş.” Joe artık çok sıkılmıştı. Tekrar Gabrielle'nin saçını çekti. “Değil mi Gabrielle?”

Gabrielle geri çekilerek bilinçli bir şekilde uzun uzun Joe'ya baktı. “Ah, ah evet! Bu doğru.”

Joe rahatlamış bir şekilde kardeşine baktı. “Sakin başka şeyler düşünmeyin.”

“Ne gibi mesela?” Bir diğer kız kardeşi Joe'ya korkusuzca meydan okuyordu.

“Yakın zamanda evlenecekmişim gibi mesela.”

“Artık otuz beş yaşındasın.”

“En azından kızlardan hoşlandığına eminiz. Eşcinsel olduğundan şüpheleniyorduk.”

“Annemin kırmızı topuklularını giyip *Oz Büyücüsü*’ndeki Dorothy gibi davrandığın günler dün gibi aklımda...”

“Duvardan atlamaya çalıştığı gün, alınına kaç dikiş atılmıştı, hatırlıyor musunuz?”

“Çok histerik bir olaydı.”

“Tanrım, beş yaşındaydım.” Joe dişlerini gıcırdatarak konuşuyordu. “Ve siz beni Dorothy gibi giydirdiyordunuz.”

“Ama sen de seviyordun.”

“Kızlar, Joe’yu utandırıyor sunuz.” Joe artık bu işe el atması gerektiğini anlamıştı.

Gabrielle kolunu Joe’nun omzuna atıp gülümsedi. “Sen artık kırmızı topuklular giyen o erkek çocuğu değil, çok başarılı bir dedektifsin tatlım.”

“Evet, artık vurulmuyor.” Kız kardeşleri kesinlikle susmuyorlardı.

“Muhteşem bir erkek.”

“Çocukları sever.”

“Ve hayvanları.”

“Evet, hayvanlara çok iyi davranır.”

“Ustalık gerektiren tamirat işlerinde de çok beceriklidir.”

Bu kadar övgü dolu sözlerin bir sınırının olması gerektiğini hisseden kız kardeşi gerçekleri içinde tutamadan konuştu. “Hayır değil. Benim yürüyen bebeğim Paula Pitter Pat’i nasıl bozduğunu hatırlamıyor musun? Bebeğimi parçalara ayırıp bir daha bir araya getirememişti.”

“Evet bu doğru. Sol bacağına yerine bir türlü oturtamamıştı.”

“Aa doğru... Bir daha yürüyememişti.”

“Pekala.” Bir diğer kız kardeş, Joe’nun en önemli özelliğini söylemişcesine gururlanarak Gabrielle’ye baktı. “Kendi çamaşırını kendi yıkıyor.”

“Evet, bu doğru. Artık çoraplarını pembeye boyamıyor.”

“İyi bir geliri var.”

“Ve aynı zamanda...”

“Tüm dişlerim tam.” Joe artık delirmişti. “Sırtımda tüyler yok ve hala erekte olabiliyorum.”

“Joseph Andrew Shanahan.” Annesi önünde duran torununun kulaklarını çabucak kapattı.

“Sizin rahatsız edeceğiniz başka kimse yok mu anne?”

“Gitsek iyi olacak. İyice delirdi.” Kız kardeşleri Joe’yu daha fazla sinirlendirip işi berbat etmeden çocuklarını toparlayıp gitmeye koyuldular. Güle güleler havada uçuşuyordu.

“Sizinle tanışmak çok güzeldi.” Gabrielle sesini duyup duymadıklarına emin olamamıştı.

“Joe seni haftaya bize yemeğe getirsin tatlım.”

Joe, ailesinin tüm kadınları gözden kaybolunca Gabrielle’ye döndü.

“Bu da neydi böyle? Benden intikam mı alıyorsun?”

Gabrielle yapmacık bir şaşkınlıkla dedektife bakıyordu. “Yok canım... Belki biraz.”

“Peki nasıl hissediyorsun?”

“Kabul etmekten nefret etsem de çok iyi hissediyorum. İntikam almanın bu kadar keyifli olduğunu hiç tahmin edemezdim.”

“Pekala. Şimdilik tadını çıkar. Çünkü karşılığı çok acı olacak bebeğim.”

10

Joe ailesinin kalabalığın içine kayboluşunu izlerken ucuz kurtulduğunu düşünüyordu. Genelde onu delirtir ve son darbe vuruşunu indirmeden hiçbir yere gitmezlerdi. O saçma çocukluk hikâyelerini anlatmak akıllarına nereden gelmişti genç adam hiç anlamıyordu. Ailesi şu anda Gabrielle'nin onun kız arkadaşı olduğuna inandığını gözlerindeki ifadelerden anlamıştı. Aslında Joe'yu en çok şaşırtan Gabrielle gibi bir kadın tüm bu olup bitene tahmin edilenden de fazla sabırlı ve anlayışlı olmasıydı.

Joe, genç kadının güzel yüzüne, saçlarına ve muntazaman bedenine baktı. Gabrielle'nin açıkta kalan beli genç adamı baştan çıkartıyordu. Genç kadının tüm bedeni neredeyse bir hareketle kolayca parçalanacak bir elbiseyle kaplıydı. Joe, Gabrielle'nin elbise seçimlerini bilinçli bir şekilde yaptığını düşünmeye başlamıştı.

“Güzel bir ailen var.”

“Hiç nazik değillerdi.” Joe çaresizce başını salladı. “Seni gelecekteki gelinleri olarak kabul ettikleri için beni adeta pazarladılar.”

“Beni mi?”

“Kişisel algılama ama yanında dışı sinek görseller aynı tepkiyi verirlerdi. Neden onca özelliğimi saydılar zannediyorsun?”

“Ah!” Gabrielle’nin yeşil gözleri şaşkınlık ifadesiyle bakalmıştı. “Bahsettikleri sen miydin? Delirme kısmı dışındaki tüm özelliklerin başkasına ait olduğunu düşünmüştüm.”

Joe, Deli’den aldığı paketi eline alıp ayağa kalktı. “Benimle sakın dalga geçme yoksa Doug’a gidip bağırsak temizliği yaptırmak istediğini söylerim.”

Gabrielle’nin dudaklarından çıkan kadınsı kahkahasını ilk kez duyan Joe şaşkın bir şekilde gülümsedi. Bu kadın harikaydı. “Yarın sabah görüşürüz.”

“Ben gene burada olacağım.”

Joe arkasını dönüp arabasını park ettiği otopark alanına doğru yürümeye başladı. Eğer dikkatli olmazsa Gabrielle’ye kendini düşündüğünden daha fazla kaptıracaktı. Zaten istemese de bu dava sonuçlandıktan sonra Gabrielle hayatından çıkıp gidecek ve sadece bir muhbir olarak kalacaktı. Joe bunun dışında gelişen hiçbir olayı şu anda hayatında istemiyordu.

Genç adam mesleğinin verdiği alışkanlıkla kalabalığın içindeki bağımlılara baktı. Tüm o kafası dumanlı adamlar kendilerini kontrol ettiklerini düşünseler bile aslında bağımlı oldukları uyuşturucu maddelerine resmen köle olmuşlardı. Joe narkotikte bir seneden az çalışmış olsa bile hala bir bağımlının gözünden etrafı görmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Bunu yapabilmek için eğitilmiş ve aldığı eğitim bilgilerinin ne zaman son bulacağını merak ediyor, emekli olduktan sonra çevresindeki herkesi potansiyel suçlu olarak gören birçok cinayet masası polisi tanıyordu.

Krem renkli arabası Boise Halk Kütüphanesinin hemen yanına park edilmiş şekilde duruyordu. Joe sinyali verip trafiğe çıkmak için küçük bir minibüsün geçmesini bekledi. Aklında hala Gabrielle’nin kahkahası çınlıyor; birkaç saat önce hissettiği tenin sıcaklığını hatırlıyordu. Zevk ve şehvet bedenini ele geçirmeye kalkışsa da Joe buna izin veremez-

di çünkü Gabrielle tam bir baş belasıydı. Ve Joe'nun şu an istediği son şey hayatında yer alacak bir bela olabilirdi. İşini etkileyecek her şeyden uzak durmalıydı.

Joe olayın üzerinden bir sene geçmesine rağmen, her anını hatırlıyordu. Adalet Bakanlığı'nın sorularını cevaplamanın verdiği panik duygusu... Robby Martin'i tüm cadde boyunca kovalaması... Robby'nin silahından çıkan kurşunun bacağına saplanması... Joe'nun kendi silahına davranıp tüm şarjörü Martin'in üzerine boşaltması... Joe sokağın ortasında yaralı bir şekilde yerde yatarken bu anı beynine kazımişti. Sokağın başından gelen siren sesleri, kırmızı mavi ışıkların yansıması dün gibi aklındaydı. Kendi bacağından akan kanın sıcaklığı baldırının üzerinden akarken, Martin'in cansız bedeni sadece 100 metre ötesinde öylece yatıyordu. Ayağındaki beyaz spor ayakkabıları simsiyah olmuşlardı.

Joe, Martin'in arkasından bağırıp koşarken kafasının içinde duyduğu tik-tak seslerini de hiç unutmuyordu...

Tüm bu yaşananlardan sonra kendisini hastane odasından bulmuştu. Tüm ailesi başında ağlıyor; babası ise yatağının ucunda endişeli gözlerle oğluna bakıyordu. Joe parçalanan kemiğine takılan metal parçasını bir çocuğun oynadığı lego parçalarına benzetmişti.

Belki de Robby'i kovalaması aldığı en yanlış karardı. Belki de gitmesine izin vermeliydi. Onun yaşadığı yeri biliyordu. Daha sonra evine bir operasyon düzenleyip bu olayı sessizce halletmek daha iyi olurdu.

Ama Joe'nun görevi suçluları yakalamaktı. Kimse mahallesinde uyuşturucu satılsın istemezdi sonuçta.

Evet, istemezdi.

Eğer Robby'nin ismi Roberto Rodriguez olsaydı, muhtemelen bu çocuğu kollayan bir ailesi olur; hikâyesi televizyonlarda döner, gazetelerde haberleri çıkardı.

Robby görünüş olarak klasik bir beyaz Amerikalıydı. İn-

sanm aklından çıkmayan beyaz dişleri ve büyük bir gülmemesi vardı. Vurulduğunun ertesi günü Idaho Gazetesi'nde Robby'nin büyük bir resmi çıkmış; uzun saçları ve ifadesiz mavi gözleriyle sabah kahvesini içen insanları selamlıyordu.

Sabah gazetesinde bu haberi okuyanların aklından ilk geçen düşünceler bu yaştaki bir gencin öldürülmesinin gerekli olup olmadığıydı. Ama ne düşünürlerse düşünsünler Robby'nin geçmişi ve polisten kaçması onu suçlu kılıyor; tüm sorunları büyüyen bir şehirde, tüm problemlerin sorunu olarak dışarıdan göç eden insanlar hedef alındığında olaylar farklı bir hal alıyordu.

Tabii bir de polisin gücünün kontrol altına alınmasını ve gençlerin bu kadar kolay öldürülmemesini destekleyen ve sorgulayan insanlarda mevcuttu.

Polis teşkilatının baş şefi televizyonlara çıkıp, herkese Robby'nin suçunu tekrardan hatırlatmış ve genç adamın aynı zamanda uyuşturucu bağımlısı olduğunu belirtmişti. Robby'nin kanında bulunan fazla miktarda marihuana tüm söylenenleri onaylıyordu. Adalet Bakanlığı yapılan soruşturma sonrası Joe'nun suçsuzluğunu kabul etmiş ve olayların gerektiği gibi geliştiğini kaydetmişti.

Adalet kararını verdikten sonra bile insanlar Robby'nin resmini her gördüklerinde huzursuzlanmadan edemiyorlardı.

Joe tedavi döneminde polis teşkilatının psikoloğu ile görüşmüş ama çok az konuşmuştu. Gerçekten ne söylemesini bekliyorlardı ki? Birkaç gün önce bir çocuğu öldürmüştü; genç bir çocuğun hayatını elinden almıştı. Genç adam, Robby daha iyi bir nişancı olsaydı şu an mezarda olanın kendisi olacağını biliyor olsa da bu suçluluk duygusunu ortadan kaldırmıyordu. Joe'nun seçimi şansı yoktu.

Evet. Joe bu gerçeğe sıkı sıkı sarındı. Evet, başka şansı yoktu.

İki ay boyunca istirahat edip, dört ay boyunca da fizik tedaviye maruz kaldıktan sonra Joe nihayet işine geri dönebilmiş olsa da artık aynı departmanda çalışmıyordu. Artık Mülk Hırsızlıkları departmanına transfer edilmişti. Söyledikleri kelime *transferdi*. Onlar ne söylerse söylesin Joe yaptığı şey yüzünden cezalandırıldığı hissediyor ve kendini suçluyordu.

Joe arabasını, Anomaly'nin biraz uzağına park edip bagajından boyalarını ve fırçalarını alıp arabasını kilitledi. Joe tüm bu transfer olayına çok içerlemiş olsa da o gece yaşanan hiçbir şeyden pişman değildi. Evet, üzüntü verici ve talihsiz bir olaydı ancak asla bir hata değildi.

Ama Gabrielle Breedlove tam bir hata olarak kabul edilebilirdi. Joe, o kadını dikkate almamış; küçük görmüş ama bir saç spreyi sayesinde dedektifi kolayca yere yapıştırmıştı.

Genç adam dükkanın içine girip elindekileri bıraktıktan sonra dükkanın bir diğer yanında paketleri açmak için uğraşan Mara Paglino'ya göz attı. Gönderi listesinde belirtilen antika parçalar yoktu.

“Başka neler var o paketin içinde?”

“Gabrielle bazı Baccarat Kristalleri'nden sipariş vermişti.”

Mara'nın kahverengi gözleri derin bir yoğunluk ile Joe'nun üzerinde dolanıyordu. Genç kızın koyu siyah saçları ve kırmızı rujunu tam bir tezatlık örneği idi. Genç adam, Mara ile tanıştığı günden itibaren genç kızın kendisinden hoşlandığını hissetmiş ve bu ayrıntıya pek de takılmamıştı. Sonuçta Joe'nun gözünde yeğeni Tiffany'den iki yaş büyük olan bir kız çocuğundan farksızdı. Joe olgun kadınlardan hoşlanıyordu. Kendisine güvenen, alımlı ve kıvrımlı bedenleri ile erkekleri etkilemeyi bilen kadınlardan.

“Yardım ister misin?”

Joe, çantasından boya fırçasını çıkardı. “Senin Gabrielle'ye yardım etmen gerekmiyor muydu?”

“Öyle olması gerekiyordu ancak Kevin burada kalıp ortalığı toparlamamı istedi. Senin bu dağınıklığın içinde lavabonun yerini değiştirmeni istemedi sanırım.”

Genç adam o kadar kabiliyetli olmadığını kabul etmek zorunda kalıyordu. “Öbür haftaya kadar o işe girişmeyeceğim.” Neyse ki öbür haftaya bir şeyler planlayabilmişti. “Kevin ofiste mi?”

“Daha yemekten dönmedi.”

“Peki, ön taraftaki kim?”

“Kimse. Zilin çaldığını duymadım.”

Joe elindeki fırçayı sıkıca tutup dükkanın ön tarafına doğru yürüdü. Odanın ön tarafında hareketsizce durup bir hareket bekledi. Genç adam bir an iyi ki sokaklarda suçlu kovalamayı bıraktığı için şükretme gereği duydu.

Joe dükkanın zeminine boya damlamasın diye serdiği kağıtlarla işini bitirdikten sonra rafları hızlı bir şekilde içeriye taşıdı. Mara resmen yavru köpek gibi genç adamı takip ediyor ve çıktığı tüm adamları anlatmak gibi bir hata yapıyordu. Dükkana gelen bir müşteri sayesinde Joe’nun peşinden ayrılmış, genç adamın nefes almasına istemeden de olsa izin vermişti.

Kevin yemekten döndüğünde, Joe rafları boyamayı bitirmiş duvarı boyamak için hazırlanıyordu. Kevin, Mara’ya bakıp Gabrielle’ye yardım etmesi için genç kızı dükkandan yollamıştı. Artık iki erkek yalnızdı.

“Mara senden hoşlanıyor.”

“Evet, sanırım.” Joe kolunu sırtına doğru gerdikten sonra acıyla yüzünü buruşturdu. Genç adam kaslı vücudunun formda tutmanın verdiği zorlukları çok iyi biliyordu. Bir de üzerine eklenen kas ağrıları artık yaşlandığının habercisi gibilerdi.

“Gabrielle tüm bu işleri yapman iyi para veriyor mu bari?” Kevin ünlü modacıların elinden çıktığı belli olan bir takımın

içinde bir elinde parti malzemeleri satan bir mağazanın poşetini diğer elinde de aşağı taraftaki iç çamaşırı dükkanının poşetini taşıyordu.

“Yeteri kadar ödüyor diyelim.” Joe iki elini yana doğru salladı. “Para benim için pek de önemli değil açıkçası.”

“O zaman hiçbir zaman para sıkıntısı çekmedin. Emin ol ben çektim dostum ve bu tüm hayatımı etkiledi.”

“Nasıl ?”

“İnsanlar seni üzerindeki tişörtün markası ya da ayaağında-ki ayakkabının kalitesine göre değerlendirmeye başlar. Para, her şeydir. Paran olmadığı takdirde bir hiçsin. Ve tabii kadınlar. Paran yoksa kadında yok.”

Joe tezgahın ucuna oturup kollarını göğsünün altında birleştirdi. “Bu hangi tür kadını etkilemeye çalıştığın ile ilgili...”

“Kesinlikle kaliteli kadınlardan bahsediyorum. Toyota ve Mercedes arasındaki farkı bilen kadınlardan...”

“Ahh.” Joe karşısında duran Kevin’a baktı. “Bu tür kadınlar çok masraflı olabilirler. Bu kadar çok paran var mı?”

“Evet. Hem olmasa bile kolay para kazanmanın yollarını biliyorum.”

Bingo. “Nasıl oluyormuş o?”

Kevin gülümseyerek kafasını iki yana salladı. “Söylesem inanmazsın.”

“Bir dene.”

“Korkarım, hayır.”

“Borsa işleri falan mı?”

“Biz şuna Kevin işleri diyelim en iyisi.”

Joe geri adım atması gerektiğinin farkındaydı. “Bu elindeki paketlerde ne?”

“Kız arkadaşım China için doğum günü partisi hazırlıyorum.”

“Yok artık. İsmi China mı? Ya da takma ismi falan mı? ”

“Sadece isminden hoşlanmıyor. Gabe’e bu partiden bahsettim ama ikinizin başka planları olduğunu söyledi.”

Joe, Gabrielle’ye kaç kere yolundan çekilmesini söylese de genç kadın ısrarla bildiğini okumaya devam ediyordu. Genç kadınla tekrar konuşması gerekliydi. “Belki partiye kısa süreli uğrayabiliriz.”

“Emin misin? Gabe pek evden çıkmak istemiyor gibiydi.”

Normalde, Joe bir bar taburesinde oturup kadınlar hakkında konuşan türden adamlardan değildi. Ama bu durum farklıydı; işinin bir parçasıydı. Genç adam bir sırrı paylaşırcasına Kevin’a doğru eğildi. “Sana bir sır vereceğim. Ne biliyor musun? Gabrielle tam bir seks düşkünü.”

“Ne? Ben onu her zaman bakire Meryem’le bir tutardım.”

“Tam tersi.” Genç adam arkasına yaslanarak Kevin ile senelerdir dostlarmış gibi bir tavır takınmıştı. “Ama senin için onu birkaç saatliğine evden çıkartabilirim. Parti ne zaman?”

“Saat sekizde.” Kevin kafasıyla Joe’yu selamlayıp ofisine doğru çekildi. Gün bitimine kadar her iki genç adam da durmadan çalışıp pek fazla konuşmayı tercih etmediler. Joe dükkanda işlerini bitirip çıktıktan sonra karakola gidip Hillard olayı ile ilgili bilgileri vermek için yola koyuldu. Kevin çıkışta gizemli bir kadınla buluşacağını söyleyip önceden çıkmıştı.

Joe, ayaküstü Luchetti’yi bilgilendirip, Kevin’ın partisinden bahsetti. Daha sonra evde çalışmak üzere bir kağıdı alıp evin yolunu tuttu. Genç adam eve geldiğinde kız kardeşinin buzdolabına koyduğu yemekleri ısıtırken; Sam’i beslemeyi ihmal etmemişti. Ancak sinirli papağan önündeki sebzeleri yemeği reddediyordu.

“Sam, Joe’yu seviyor.”

“Hayır, benim yemeğimi yiyemezsin.”

“Sam, Joe’yu seviyor---brack.”

“Hayır.”

Sam yarı siyah gözlerini kırptırıp, gagasını havaya doğru hareket ettirerek telefonu zilini taklit etmeye başladı.

“Aylardır bu numarayı yemiyorum Sam.” Joe çatalına marnasını dolarken kendisini çocuğu ile dalga geçen bir baba gibi hissediyordu. “Veterinerin daha az yemek yemeni ve daha fazla hareket etmeni söyledi. Yoksa öleceksin.”

Sam, genç adamın omzuna doğru uçup başını boynuna doğru soktu. “*Sevimli kuş.*”

“Sevimlisin ama aynı zamanda da şişmansın adamım.” Joe yemeği boyunca kendini tutup Sam’i beslememeyi başardığını düşünse de sevimli papağan genç adamın en sevdiği Clint Eastwood filminden bir sahneyi canlandırınca Joe kendini daha fazla tutamayıp, onu bir parça cheesecake ile besledi. Ann’in dediği gibi cheesecake bir harikaydı. Muhtemelen genç kadına kahve ısmarlaması gerekecekti.

Joe, Ann’in çocukluğunu hatırlamaya çalıştığında aklına sadece evlerinin verandasındaki salıncakta sallanırken ablasını bekleyen Joe’yu gözlüklerinin arkasından izleyen bir kız çocuğundan başka kimse gelmiyordu. Genç kadın, Joe’dan altı yaş küçüktü, neredeye Gabrielle ile aynı yaşıydı.

Joe, konunun nasıl olur da Gabrielle’ye geldiğini anlayamıyordu. Genç adam burun kemiğini başparmağı ile işaret parmağının arasına alıp düşünmeye çalışsa da; kesinlikle beyninin bir tarafında neden genç kadının bulunduğunu açıklayacak bir neden bulamamıştı.

Güneş vadinin üzerini son ışıklarıyla aydınlatmaya çalışırken, Joe Sam’i kafesine koyup papağanına film keyfi yaşatmaya karar verdi. DVD oynatıcısına koyduğu “*Kirli Harry*” filmi genç adamın vazgeçemediği klasiklerinin arasında ilk sırada yer alıyordu. Joe, bu filmi Sam’in de sevdiğini bildiği için içi rahattı. Sonuçta dedektifin sahip olduğu evcil hayvanın normal olması beklenemezdi.

Genç adam arabasına şehrin öbür ucundaki tuğla eve doğ-

ru yol alıp; evin hemen yanına park etti. Kapının üzerinde yer alan sokak lambası canlı bir şekilde pembe pembe parlıyordu. Joe, bir kaç gün önce geldiğinde bu ışığın yeşil olduğunu hatırlayancı sebebini öğrenmek istemediğini fark etti.

Minik sincaplar yeşilliklerin üzerinde zıplıyor, meşe ağaçlarına tırmanıyorlarken yolun yarısında durup Joe'ya garip garip baktılar. Genç adam kendisini sanki ellerindeki fındıkları çalmak için orada bulunuyormuş gibi hissetti. Joe, sincaplardan her şeyden daha fazla nefret ediyordu.

Joe, Gabrielle kapıyı açana kadar 3 kez vurup bekledi. Sonunda kapının arkasında belirdiğinde üzerinde uzun beyaz bir gömlekten başka hiçbir şey yoktu. Gabrielle'nin yeşil gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Joe! Burada ne yapıyorsun?”

Genç adam cevap vermeden önce Gabrielle'yi baştan aşağıya süzüp, atkuyruğu saçlarından asice çıkmış birkaç tutamı dikkatlice inceledi. Genç kadın kıvrılmış kolları ve dizine kadar inen beyaz gömleğiyle çok seksi görünüyordu. Gömleğin üzerindeki boya lekeleri Gabrielle'nin resim yaptığını açıkça gösterir nitelikteydi. “Seninle konuşmam gerekiyor.” Joe'nun bakışları genç kadının kızarmış yanaklarına doğru kaymıştı.

“Şimdi mi?” Gabrielle, sanki uygunsuz bir şey yaparken yakalanmış gibi arkasına bakıp duruyordu.

“Evet. niye bu kadar panik oldun?”

“Hiçbir şey.” Genç kadın kesinlikle yalan söylüyordu.

“Her neyse. Ben seninle geçen hafta bu araştırmayı etkileyecek hiçbir şey yapma diye konuşmamış mıydım? Sanırım beni anlamamakta ısrar ediyorsun. Şimdi tane tane tekrar anlatacağım. *Kevin'i-korumaktan-vazgeç.*”

“Korumuyorum.” Evin içinden gelen ışık genç kadının beyaz gömleğini adeta transparan hale getirip, tüm bedenini gözler önüne seriyordu.

“Öyle mi? Pekala bizi davet ettiği partiye neden gitmiyoruz acaba? Neyse nedeninin önemi yok zaten. Artık gidiyoruz.”

“Gitmek istemiyorum. Kevin ve ben iş dışında ara sıra görüşsek de birlikte partilere gitmiyoruz. Zaten işte bütün gün beraber bir de dışarıda vakit geçirmek hiçte mantıklı değil.”

“İnan çok üzüldüm.” Joe, hala kapıda Gabrielle’nin onu içeriye davet etmesini bekliyor olsa da genç kadının öyle bir niyeti yok gibi gözüküyordu.

“Kevin’in sosyetik arkadaşları ile pek fazla eğlenebileceğimizi düşünmüyorum.”

“Zaten eğlenmeye gitmiyoruz Gabrielle.”

“Monet için araştırma yapmaya gidiyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Pekala ama öpüşmek yok.”

Joe topuklarının yardımıyla yükselerek, alçaltılmış gözkapaklarının altından Gabrielle’ye baktı. Genç kadının isteği çok mantıklıydı ve Joe’yu beklediğinden daha fazla rahatsız etmişti.

“O öpüşmeyi kişisel almamanı söylemiştim.”

“Almadım ama yinede hoşlanmadım.”

“Hoşlanmadın öyle mi? Öpüşme kısmından mı yoksa kişisel alma kısmından mı? Hangisinden hoşlanmadın?”

“Öpüşme kısmından.”

“Saçmalama neredeyse zevkten bayılıyordun.”

“Yanılıyorsun.”

Genç adam sinir bir şekilde gülümseyerek kafasını iki yana salladı. “Hiç zannetmiyorum.”

Gabrielle iç geçirdi. “İstedğin bu mu gerçekten dedektif?”

“Seni sekizde alırım.” Joe tam gitmek için yeltendiğinde geri dönüp sırtıttı. “Gabrielle?”

“Efendim?”

“Seksi bir şeyler giy.”

Gabrielle kapıyı hızla kapatıp bir süre bekledi. Genç kadın Joe’yu düşünceleriyle evine çağırmış gibi hissediyor ve bundan çok korkuyordu. Elini hızla atan kalbine koyup soluklandı. Bu kadar rastlantı artık çok fazla olmaya başlıyordu.

Genç kadın, Joe standı terk ettiği andan beri genç adamı çizmek için sabırsızlanmaya başlamıştı. Dedektif bu sefer kırmızı enerjisiyle tam olarak orada duruyordu. Hem de cıvılcıplak. Festivalde çok güzel bir güç geçirdikten hemen sonra eve gelip kendisine bir tuval hazırlayıp karşısına geçmişti. Joe’nun karakteristik yüzü ve kaslı vücudu resmin ilk bölümlerini oluşturuyordu. Michelangelo’nun Davud heykeli adeta Joe’nun bedeninde yeniden canlanıyor gibiydi. Genç kadın yavaş yavaş dedektifin en mahrem yerlerini çizmeye başladığında kapının çaldığı duymuş ve karşısında genç adamı bulmuştu.

Gabrielle kesinlikle kadere inanmıyor olsa da Joe’nun kapısının önünde belirmesi genç kadını hem utandırmış hem de şaşırtmıştı. Genç kadın kesin olarak sakinleştiğini kabullendiği an stüdyosuna doğru yürümeye başladı. Joe ile öpüşmeleri konusunda kendi fikrini açıkça belirttiği için memnundu. Bu konuda yalan söylemiyordu. Gabrielle başkalarına ne kadar çabuk yalan söyleyebildiğinin farkına varmış olsa da kendisini kandırmak mümkün değildi.

Evet, Joe’nun ıslak nefesini, erkeksi kokusunu hatırladıkça, aslında o öpücük o kadar da kötü değildi. Hayır hayır... Aslında muhteşemdi...

Gabrielle’ye göre sevgi gösterileri yapmak olağan bir şey olsa da bir festival alanında dedektifi öpmek kesinlikle olağan olamazdı. Joe, genç kadından günahı kadar hoşlanmıyor ve onu sadece işinin bir parçası olduğu için öptüğünü kabul ediyordu. Genç kadın öpüşmelerinden bu kadar etkilenmesini Joe’nun dokunuşlarıyla bozulan vücut ritmi olarak açık-

lamış; ruhunun, vücudunun ve aklının tamamen devre dışı kaldığını kabullenmişti.

Kevin bir daha onları kavga ederken görürse ya da Joe geçmiş yaşamından biriyle karşılaşırca olayları gizlemek için başka bir yol denemeleri gerekliydi. Artık yakın temasa kesinlikle izin yoktu ve asla seksi bir şeyler giymeyecekti...

Genç kadın kapının çaldığını duyduğunda bu sefer Joe ile karşı karşıya gelmeye hazırdı. Bu sefer kendini kontrol edebiliyordu.

Gabrielle, Joe'yu seksi tişörtü ve kot pantolonu ile göreceksin olsa bile kontrolünü kaybetmeyeceğine emindi.

Joe çok yakışıklı görünüyordu. Genç adam tıraş olmuş, saçlarını şekillendirmiş ve üzerine tam oturan siyah bir polo tişört giymişti. Altına giydiği haki renkli pantolon ve şık ayakkabıları dedektifin her zaman ki halinden çok farklıydı ve tabii ki çok güzel kokuyordu.

Genç adamın aksine Gabrielle hazırlanırken hiç özenmemiş; kıyafetini beyaz bir tişört ve ince bir kazaktan oluşturmuştu. Yüzünde günlük bir makyajı tercih ederken saçına da hiç özenmemiş sadece kullandığı gümüş küpe ve yüzüklerle kendisine renk katmıştı. Genç kadın görüntüsünü ayakkabılığınan çıkardığı kanvas spor ayakkabılarıyla tamamladı. Kesinlikle seksi görünmüyordu.

Joe'nun havaya kalkmış kaşı, Gabrielle'nin görüntüsünün ne denli seksi olduğunu kanıtlamıştı.

"Küçük köpeğin Toto nerede söylesene?"

Hayır, Gabrielle o kadar da kötü görünmediğini biliyordu. "Bunu bana annesinin topuklu ayakkabılarını giyen insan mı söylüyor?"

Joe bakışlarını Gabrielle'nin gözlerinin içine döndürdü. "Beş yaşındaydım."

"Evet biliyorum." Genç kadın kapısını kilitlerken keyifle Joe'ya bakıyordu. "Hem ben tam olarak partiye uygun gi-

yindiğini zannediyorum.” Gabrielle anahtarlarını çantasına koyup, dedektife baktı. Joe yerinden kıpırdamadığı için genç kadın dedektifle burun buruna kalmıştı.

“Hiç zannetmiyorum.” Joe, Gabrielle’ye gerçek bir beyefendi gibi davranıp kolunu uzatıp arabasına doğru yürünmeye başladı. Gabrielle bu arabaya en son elleri kelepçeli bindiği için şu an bu durumdan hiçte memnun olamıyordu.

“Kevin’ı artık iyi tanıyorum. Onun konu seks bile olsa sıradan bir şey yapacağına asla inanmam.”

Joe’nun avuç içlerinin sıcaklığı Gabrielle’nin tüm bedenini ele geçirmişti. Genç kadının hiçbir şey olmamış gibi arabaya doğru yürümesi imkansız bir hal alıyordu.

“Bir Bronco kullandığını sanıyordum.”

“Öyleydi ama Kevin’ın benim zengin olduğumu düşünmesini istemedim.” Genç adam uzanıp arabanın kapısını açmak için öne doğru eğildiğinde Gabrielle Joe’nun erkeksi kokusunun cazibesine kapılmayacağına karşı kendisine söz vermeye başlamıştı.

“Neden bunu yapıyorsun ?”

“Neyi?”

“Sanki kötü kokuyormuşum gibi beni yüzünü buruşturuyorsun.” Joe tek kaşını kaldırıp, genç kadına baktı.

“Hayal kurmaya başladın.” Gabrielle hiçbir şey olmamış gibi arabaya bindi. Arabanın içi Joe’nun aksine çok kötü kokuyordu ama en azından koltuklar temizdi.

Kevin’ın evine varmaları on dakikadan fazla sürmemişti. Genç adam arabadan inmeden önce Gabrielle’ye yaptıkları anlaşmayı hatırlattı.

“Bak Kevin masumsa eğer zaten senin yardımına ihtiyacı yoktur. Ama eğer suçluysa onu korumanın da bir faydası yok...”

Serin hava Gabrielle’nin tüm vücudunu istemsizce uyar-mıştı. Gabrielle keşke evde kalsaydım diye düşünüyordu. Ama sonradan seçme şansının olmadığını hatırladı.

Gabrielle bir sürü nedenden ötürü önceleri Kevin'in evinde bulunmuş, ama evi daha önceden bu kadar dikkatli incelememişti. Ev muhteşem bir şehir manzarasına hakim, lüks yapılardan biriydi. İç dekorasyon tam bir modern sanat müzesini andırıyordu.

Gabrielle ve Joe birbirlerine âşık iki sevgili gibi sarılmış gibi bir şekilde içeriye doğru yürümeye başladılar.

"Ya Kevin'in arkadaşlarından biri seni tanır mı?"

"Bir şey uydururuz."

İşte Gabrielle'nin korktuğu şey buydu. "Nasıl yani?"

Joe kapının zilini çalarken genç kadına dik dik baktı.

"Benimle yalnız kalmaktan mı korkuyorsun?"

Evet. "Hayır."

"Endişeli görünüyorsun da."

"Hayır görünmüyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Saçmalama lütfen."

"Ellerini benden uzak tutamamaktan korkuyorsun değil mi?"

Gabrielle Joe'ya tam cevap vermek için ağzını açarken kapının açılması, bu şansını yok etmişti. Dedektif Gabrielle'yi daha da sinir etmek için yüzüne büyük bir gülümseme konurup Gabrielle'ye sarıldı. Gabrielle ince kumaşlı bluzunun üzerinden Joe'nun parmaklarının sıcaklığını kolayca hissedebiliyordu.

"Gelebileceğinizi hiç düşünmüyordum." Kevin geriye doğru çekilip ikilinin içeriye girmesine izin verdi. Genç adam sanki GQ dergisine poz verecekmiş gibi görünüyordu.

"Onu birkaç saatliğine de olsa dışarı çıkarabileceğimi söylemiştim."

Kevin, Gabrielle'nin kıyafetlerine bakıp, şaşırmış bir ifade ile ortağına baktı. "Gabe tarzını değiştirdin sanırım."

"Bence gayet güzel." Genç kadın kendini korumaya almıştı.

“Kansas’ta yaşıyorsan evet.”

Kapıdaki konuşma daha fazla uzamadan Kevin onları içeriye davet etti.

“Dorothy gibi gözükmüyorum değil mi?” Gabrielle üzerindeki kazağına bir bakış attı. “Bir şey söylesene?”

Joe, Gabrielle’yi kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. “Üzülme seni uçan maymunlardan koruyabilirim.”

Genç kadın başını Joe’nun gözlerine bakmak için kaldırıncı kendisini asıl endişelendirenin aslında Joe olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

“Neden çantanı Kevin’a vermedin?”

Kevin arkasını dönüp gülümsedi. “İstedğin odaya bırakabilirsin Gabe.”

“Teşekkürler Kevin ama yanında taşımak istiyorum.”

Joe, Gabrielle’nin elinden çantayı alıp Kevin’a verdi. “Bursit iltihabı olacaksın.”

“Omzumda mı?”

“Hiçbir zaman emin olamazsın.”

Joe, Kevin yürürken hala Gabrielle ile inatlaşıyordu.

Oturma odası, mutfak ve yemek odası şehir manzarasını cömert bir şekilde görüyordu. Misafirlerin bir kısmı bar kısmında takılırken, hoparlörden yükselen Mariah Carey’in kadifemsi sesi ortamın sakinliğini koruyordu. Gabrielle Mariah’ya ya kişisel bir düşmanlık beslemese de bir divanın modernlikten daha fazla yararlanmasının gerekli olduğunu düşünüyordu.

Zebra desenli koltuklara eşlik eden Afrika tarzındaki sanat eserleri tam bir bütünlük abidesiydi. Kevin içeriye girdiğinde arkadaşlarıyla Gabrielle’yi ve Joe’yu tanıştırdığında genç kadın tüm bu insanların bilinçlerinin banka hesaplarıyla orantılı olup olmadıklarını merak etmişti. Bir kahve evi zincirinin sahibi bir çiftle tanışırken Joe elini Gabrielle’nin omzuna atıp tam bir koruyucu sevgili gibi davranıyordu. Kevin’ın ar-

kadaşlarının çoğu Gabrielle'yi şaşırtmaya başlamıştı. Beklediğinden daha mantıklı ve insancıl davranıyorlardı. Kevin en son olarak kız arkadaşı China'yı tanıştırdığında Gabrielle bu kızın adının Sandy olduğunu hatırlıyordu. O zamana kadar ne değişirse değişsin çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

China'nın yanındaki bir diğer arkadaşı Nancy, normalde Gabrielle'nin ilgisini çekmeyecek türde bir kadın olmasına rağmen Joe'ya olan aşırı ilgisi Gabrielle'nin sinirlerinin tepesine çıkmasını sağlamış ve bu ilgi Joe'nun keyiflenmesine neden olmuştu. Genç adam Nancy'yi keyifli bakışlarla süzerken, ağırlığını diğer ayağına verip Gabrielle'nin yanından uzaklaşmaya başladı. Genç kadın bir anda neler olduğunu anlamak için yanına baktığında çoktan Joe'nun yanından uzaklaşıp gitmişti.

Gabrielle bundan memnun olması gerektiğini düşünüyordu. Evet, bundan memnun olmuştu. Belki ilk başta biraz rahatsız olması normal karşılanabilirdi. Sonuçta Joe, onun gerçek erkek arkadaşı değildi ve Gabrielle kesinlikle Joe'dan gerçek anlamda hoşlanmıyordu. Zaten dedektif genç kadının hoşlanacağı türden erkeklerden değildi.

Kevin, Joe'nun da hoşlanacağını düşündüğü bir şey şeyler söylemiş olmalıydı. Dedektif çekici bir şekilde kahkaha atıp başını arkaya yatırmış; beyaz muntazam dişlerini herkese gösteriyordu. Joe'nun gözlerinin çevresinde oluşan kırışıklar ve göğsünden yükselen tok ses Gabrielle'nin midesine adeta oturmuştu.

Genç kadın konuşulanları artık takip edemiyordu. Birileri bir şey söylemiş ve tüm grup buna kahkahalarla gülmüştü. Ama Gabrielle gülünecek bir şey bulamıyor ve göğsüne saplanan ağrıdan rahatsız oluyordu. Hayır... Hayır... Kalbi acı mıyordu...

11

Bu adam kesinlikle orada ne için bulunduğunu unutmuş bir şekilde barda oturuyordu. Gabrielle her ne kadar kendisini sabırlı biri olarak kabul etse de Joe'nun başını Nancy'nin kulağına doğru eğip bir şeyler konuşmasını sakın bir şekilde karşılayabileceğini sanmıyordu. Genç adam tüm bu zaman boyunca Nancy'nin ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinleyip, gülümsemişti.

“Endişelenecek bir şey yok.” Gabrielle Brie peyniri bir tabağa uzanıp kendisini yemeğe adamaya karar vermişti.

“Bence endişelenmelisin Gabe. Nancy diğer kadınların eşlerini ya da sevgililerini çalmaktan çok hoşlanır.”

“Bugün ben yokken neler yaptınız?” Genç kadın kasıtlı bir şekilde konuyu değiştirip tüm dikkatini Kevin'a verdi.

“Bir kaç parça garnet satıldı. Ah birde şu hasır örgü sepet. Sanırım 400 dolarlık bir satış elde etmişizdir. Fena değil. Aylardan haziran olduğunu göz önünde tutarsak bence çok iyi bile sayılır.” Kevin keyifle sırtıyordu. “Sen neler yaptın?”

“Neredeyse tüm yağları sattım. Saat ikiye geldiğinde elimde sadece birkaç parça bronzlaştırıcı yağ kalmıştı. İşim bitince eve gidip biraz dinlenip resim yapmaya vaktim kaldı. Yani gayet iyi geçti.”

Gabrielle dilim bagetlerden birini almak için uzanırken,

bakışları odanın bir diğer köşesine kaydı. Joe ve Nancy birbirlerine bakıp gülümserken, genç kadın sonradan Joe'nun bu kadını görüp görmeyeceğini merak ediyordu. İkisi gerçekten tam bir rüya çift görüntüsü oluşturmışlardı. Nancy'nin seksi dişiliğinin ön planda olmasının yanında kırılgan bir tarafı olması sanki bir erkeğe ihtiyaç duyduğunu gösterir gibiydi. Tam olarak Joe gibi bir adama ihtiyacı vardı.

“Joe ve Nancy hakkında endişelenmediğine emin misin?”

“Evet, eminim.” Gabrielle söylediklerinde dürüst olduğunu göstermek istercesine arkasını dönüp dedektifin Nancy ile neler yaptığını umursamadığını gösterdiğini düşünürken Joe'nun odanın diğer ucundan duyulan kahkahası her şeyi alt üst etmişti.

“Bugün kimi gördüm tahmin et?” Genç kadın dikkatini toplamak için bir şeyler yapmalıydı.

“Ian Raney. Hani şu geçen sene tanıştığım genç adam. Hala bir merkezde Reiki dersleri verdiğini öğrendim. Oda beni gibi festivale katılmış.”

“Tanıştığın şu garip erkeklerden biri olan Ian mı?” Kevin'in onaylamayan bakışları çok açıktı.

“O artık eşcinsel.” Gabrielle, Kevin'in bakışlarını onaylamadığını kaşlarını çatarak belli etmeye çalışıyordu.

“Belki daha öncede eşcinseldi bilemiyorum. Zaten bilmekte istemem.”

“Öyle mi? Peki nasıl öğrendin bunu?”

“Bana kendisi için özel olan bir arkadaşını tanıştırdı. Bu arkadaşın adı Brad idi.” Genç kadın elindeki ekmekçi ağzına atıp büyük bir yudum beyaz şarap içti. “Herhalde Brad'in cinsiyeti konusunda bir şüphen olmamıştır.”

“Yakışıklıydı değil mi?”

“Hem de nasıl... Randevuya çıktığım adamın eşcinsel olduğunu nasıl anlayamam... Hani neredede tüm o işaretler?”

“Pekala hiç seninle yatmak istediğini belirtti mi?”

“Hayır.”

Kevin dostça bir tavırla Gabrielle'ye sarıldı. “İşte buradan anlayabilirdin tatlım.”

Genç kadın, Kevin'in tanıdık mavi gözlerine baktığında azda olsa rahatlamıştı. Kevin ile eskiden farklı bir dostlukları vardı. Joe hayatlarına girmeden önce... “Herkes senin gibi değil Kevin.”

“Hayır, bütün erkekler aynıdır. Sadece bazıları isteklerini açıkça belli eder bazıları etmez. Kaybedip, kaybetmemeyi göze almak ile ilgili Gabe. Ve bilirsin ben hiç kaybetmem.”

Gabrielle keyifle gülüp, şarabından bir yudum daha aldı. Genç kadın Kevin'in da diğer erkekler gibi olduğunu biliyor olsa da kendisine asla öyle davranmayacağını biliyordu. Ortasının birden fazla kişiliğini nasıl olup da sakladığı konusunda hala şüpheleri olsa da; Kevin'in dürüst ve açık sözlülüğü kimi zaman Gabrielle'nin tüm kuşkularını alıp götürmüştü.

“Seninle seks yapma şansımız olmadığı için bana bunları söylüyorsun değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Peki, bir şansımız olduğunu düşünseydin yine de doğruyu söyler miydin?”

“Kesinlikle hayır.”

“Bütün erkekler senin gibi mi?”

“Evet. Bana inanmıyorsan erkek arkadaşına sor.” Kevin, genç kadının omzundan elini yavaşça çekti.

“Bana neyi soracaksınız bakalım?”

Gabrielle arkasını dönüp *erkek arkadaşına* anlamlı bir bakış fırlattı. Genç kadının midesi kabul etmese de öfke ve heyecanın karışımı gibi bir şekilde düğümlenmişti. “Hiçbir şey.”

“Gabriel bütün erkeklerin birlikte oldukları kadınları yatağa atabilmek için yalan söylediğine inanmak istemiyor.”

“Ben *bütün erkeklerin* diye ısrar etmedim ama!”

Joe, Kevin'a bir bakış fırlatıp, Gabrielle'ye döndü. Genç adam yavaşça elini Gabrielle'nin sırtına koymuştu. "Bunları beni kandırmak için soruyorsunuz değil mi? Cevapladığım an bana tekmeyi basmayı düşüneceksin."

Genç kadın, Joe'nun sıcaklığından uzaklaşmak için bir adım gerileyip uzaklaşmayı tercih etmişti. Genç adamın sadece ona dokunarak Gabrielle'yi kolayca etkileyebileceğini düşünmesini istemiyordu.

"Bence sen zaten tekmeyi yemek üzeresin gibi gözüküyor dostum. Bence Gabrielle'ye daha fazla vakit ayırıp Nancy'yi görmezden gelebilirsin." Kevin haklı olarak genç kadının tepkisini kıskançlık olarak yorumlamıştı. Ama tabii ki Gabrielle'nin kimseyi kıskandığı yoktu.

"Gabrielle diğer kadınlar hakkında endişelenmemesi gerektiğini çok iyi biliyor." Joe, Gabrielle'nin elinden şarap bardağını alıp masanın üzerine bıraktı. "Benim ona ne kadar düşkün olduğumu herkes bilir. Bacağının içindeki minik lekenin bile hayranıyım." Genç adam bir anda genç kadının elini dudaklarına götürüp hafif bir öpücük kondurdu. "Hatta benim için saplantılı bile diyebilirsiniz."

Dedektif konuşurken Gabrielle'ye bakmayı ihmal etmiyordu. Genç kadının o sırada düşündüğü tek şey ise bacağının içinde leke olup olmadığıydı.

"Karnını doyurdun mu?" Joe, adeta mırıldanmıştı.

"Ne?" Gabrielle, genç adamın yemek hakkında soru sorduğuna inanamıyordu. "Aç değilim."

"O zaman eve gitmeye hazırsın."

Genç kadın yavaşça başını salladı.

"Hemen kalkıyor musunuz?" Kevin bu kadar erken gitmelerine şaşırılmıştı.

"Bugün birinci ay yıldönümümüüz."

Gabrielle Kevin'ın tüm bu olanlara nasıl bu kadar kolay inandığını anlayamıyordu.

Kevin, Joe ve Gabrielle odadan çıkana kadar arkalarından genç çifti izledi. Genç kadının Joe'nun avuç içinden çektiği eli bir şeylerin ters gittiğini gösterse de; Kevin'ın Joe'nun bu gece hatasını unutturabileceğine dair bir inancı vardı. Tüm erkekler sonuçta aynıydı. Çok büyük hatalar yapsalar bile bir yolunu bulup kadınların aklını çelmeyi çok iyi beceriyorlardı. Ama Kevin öyle değildi. Kevin her şeyi nasıl doğru yapacağını çok iyi bilir ve asla kaybetmezdi.

Genç adam çevresinde olup bitene baktı. Zengin insanlar, güzel yemekler, gülümseyen yüzler. Sahip olduğu evin her bir köşesi muhteşem eserler ve güzel resimlerle dekore edilmişti. Evinin muhteşem manzarası bile konuşulmaya değerdi. Tabii tüm bunlara sahip olmanın bir değeri vardı. Kevin'ın bitmek bilmeyen hırsları, hiçbir şeyin yeterli olmayacağını düşünen açgözlülüğü genç adamın isteklerini daha da arttırıyor ve limitlerini yükseltiyordu.

Güzel evler, hızlı arabalar; seksi kadınlar... Kevin artık görünmez değildi. Ama genç adam bir zaman sonra kendisini tatmin edemeyeceği korkusundan doyuma çoktan başlamıştı.

“Sakin bir yere kıpırdama,” Joe, Kevin'ın ve arkadaşlarının görüş alanından çıktıktan sonra fısıldadı. “Eğer birisi gelirse yüksek sesle konuş ve içeri girmelerini engelle.”

“Sen ne yapacaksın?” Gabrielle, Joe'nun geldikleri ilk odaya bir hırsız gibi girişi izlerken konuştu. Genç adam cevap bile vermeden kapıyı kapatıp, genç kadının koridorda yalnız bırakmıştı.

Gabrielle dışarıda beklerken Joe'nun çabuk olması için dua ediyordu. Genç kadın tam olarak kendisini bir ajan gibi hissetse de bu hiç hoşuna gitmemişti. Elleri titriyor ve midesi bulanıyordu. Sonuçta bir Bond kızı olmak gibi bir hayali yoktu.

Evin arka taraflarında kapanan bir kapı sesi Gabrielle'yi

yerinden sıçratınayı başarmıştı. Genç kadın parmaklarını saçlarının içinden geçirip derin bir nefes aldı. Demir gibi olduğunu söylediği sınırları şu an neredeyse gerginlikten kopmak üzerelerdi. Hayatının en uzun 5 dakikasını yaşıyordu.

Joe kapının arkasından belirdiğinde, yüzündeki garip ifade genç kadının dikkatini çekti. Dedektifin elinde kelepçeler olmadığına göre Joe aradığı şeyi bulamamıştı. Genç kadın rahatlamış gibiydi. Artık bu evden gitmek istiyordu.

Genç adam Gabrielle'ye çantasını uzattıktan sonra koridor boyunca uzanan bir diğer odaya doğru yürümeye başladılar. Genç çift nerede olduklarını anlamaya çalışırken Joe'nun bilindik lanet okuması tüm sessizliği bozdu.

“Lanet olası!”

Gabrielle adeta donup kalmıştı. Joe bir şeyler görmüş olmalıydı. Genç kadın yavaşça odanın içine doğru yürüyüp kapıyı arkasından yavaşça kapadı. Gabrielle'nin görmeyi umduğu şey Monet görmek olsa da karşılaştığı manzara tam bir felaketti. Her yer ayna ile kaplıydı. Ama her yer... Duvarlar, kapının arkası, tavan... Yuvarlak bir yatak odanın tam ortasına yerleştirilmişti. Yatağın dışında hiçbir mobilya yoktu. Gabrielle içeriye girdiğinde kendisini Playboy malikanesinin bir odasına girmiş gibi hissetmişti. Bu da neydi böyle...

“Şuraya bir baksana... Bu herif böyle bir oda ile ne yapıyor.” Joe fısıldayarak konuşuyordu.

Gabrielle kafasını havaya kaldırıp tavana baktı. “Burayı bu hale getirmek için çok uğraşmış olmalı...”

Joe, genç kadına bakıp sırtıttı. “Bende aynı şeyi düşünüyordum.”

Genç kadın, çantasını omzuna asıp, Joe'yu takip etmeye başladı. Bu odadan bir önce çıkmazlarsa delirebilirdi. Nereye baksa Joe'yu görüyor ve geriliyordu. Genç adamın karanlık bakışları ve varlığını her yerde hissetmek düşündüğünden daha rahatsız edici bir hal almıştı. Joe; muntazam burnu, kes-

kin ifâdeli çenesi; ensesindeki kıvrıcık siyah saçları ve muntazam vücuduyla tam olarak her yerdeydi. Gabrielle kendi görüntüsüne odaklanıp; Joe'nun etkisinden kurtulmak için çabalıyordu.

Aslında şu anda Joe'dan daha önemli başla bir konu daha vardı. Gabrielle, Kevin'in her zaman sapkın bir yanının olduğunu düşünse de olayın bu kadar ciddi boyutlarda olduğunu tahmin bile etmiyordu. Bir odayı aynalarla kaplamak yasadışı bir olay yasılmasa bile normal bir davranış olarak kabul edilemezdi. Ama ne olursa olsun Gabrielle kimseyi bu yüzden yargılamamalıydı.

Genç kadın saçını kulağının arkasına atarken bir anda kendisine eleştirisel bir gözle bakmaya başlamıştı. Kendisinin kesinlikle Nancy ile bir alakası yoktu. Gabrielle hayatının hiçbir döneminde ne minyon bir yapıya sahip olmuş ne de sarışınlığı denemişti... Joe'nun kendisi hakkında gerçekten ne düşündüğünü çok merak ediyordu.

Genç kadın bir anda o aynalı odanın içinde birisiyle sevişmenin nasıl olacağını düşünmeden edemedi. Tamamen çırpılçiplak bir şekilde... Gabrielle, Kevin'in nasıl bir ruh haline sahip olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Odanın içinden geçip banyoya doğru ilerlediler. Banyonun tam ortasında yer alan satranç setinin her bir taşı farklı şekilde oyulmuş ve orijinal bir hale getirilmişlerdi. Gabrielle hiç birini incelemek istemiyordu. Banyo ağırlıklı olarak yine aynalarla döşenmiş; duş kısmı ve çini işlemeciliğinin uygulandığı jakuzi dışında sade olarak adlandırılabilirdi. Genç kadın aynaların dışında diğer detaylardan hoşlandığını kabul etmek zorundaydı.

Gabrielle, jakuzinin yanına oturup saatine baktı. Kevin'a yakalandıklarında ne diyeceğini düşünürken aynı zamanda eteğini kaldırıp gerçekten bacağına bir leke olup olmadığına bakmaya çalıştı. Genç kadın kafasını eğip baktığında Joe'nun

bahsettiği o lekeyle karşı karşıya kalmıştı. Bu lekenin burada olduğunu kendisi bile bilemezken nasıl olurda genç dedektif bunun farkına varmıştı.

“Ne yapıyorsun sen?”

Gabrielle, kapıda duran genç adama bakıp eteğini yavaşça aşağıya indirdi. Joe’nun kaşları garip bir ifade eşliğinde havaya kalkmışlardı.

“Bacağımdaki lekeye bakıyorum. Sen bunu nereden biliyorsun?”

Joe sessiz bir şekilde kahkahaya atıp, Gabrielle’nin yanına oturdu. “Senin hakkında her şeyi biliyorum.” Genç adam hala bir şeyler arıyor gibi etrafı inceliyordu.

Genç kadın bacağındaki lekenin polis kayıtlarında olup olmadığını sormak için ağzını açmayı bir anlığına düşünse de dışarıdan gelen kapı sesi Gabrielle’nin susmasına neden oldu. Kevin’in sesi kapının ardından yankılanıyordu.

“Ne istiyorsun?”

Gabrielle nefesini tutup, aynadan Joe’ya baktı. Dedektif yavaşça parmağını dudaklarına götürüp genç kadına susması için işaret etti.

“Sana bir şey göstermek istiyorum.” Kevin’a cevap veren ses China’nın sesi değildi. Bu Nancy’ydi.

“Bu da nedir?” Kevin konuşmadan önce bir sessizlik oldu. “Çok güzelmiş.”

“China bana bu odadan bahsetmişti. Tüm bu aynalardan...”

“Ve sen de kendin mi görmek istedin...”

“Evet...”

Joe, Gabrielle’nin elinden tutup genç kadını paravan kapısını arkasına doğru çekti.

“Emin misin? China görebilir...”

“Umurumda değil...”

Kıyafetlerin haliya düşme sesi aynalı odanın içinde yankılanmıştı. “O zaman gel ve Bay Mutlu’ya merhaba de.”

Dedektif, Gabrielle ile birlikte olabilecek en hızlı şekilde banyonun balkona açılan diğer çıkış kapısından sıvışıp kendilerini dışarı attılar. Dışarıdaki serin hava genç kadının ürpermesine neden olmuştu. Güneşin aydınlığı yerini karanlığa bırakmaya yüz tutmuşken, şehrin ışıkları yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Başka bir zaman olsa Gabrielle bu manzaranın keyfini çıkartmak için elinden geleni yapsa da şu an hiçte uygun bir zaman değildi. Genç kadının kalbinin sesini kulaklarının içinde duyuyor; ellerinin titremesi neredeyse balkonun demirlerinin sallanmasına neden oluyordu. Biraz önce duyduklarını unutmak için her şeyini verebilirdi. Kevin kız arkadaşını en yakın arkadaşıyla aldatıyor ve penisine Bay Mutlu diyordu.

“Sence Kevin bizi duymuş mudur?” Gabrielle fısıltı halinde konuşmuştu.

Joe, balkonun demirlerine doğru ilerleyip genç kadının yanına geldi. “Hayır, bizi duyamayacak kadar meşguldü.” Genç adam demirlerin köşesine doğru gidip aşağıya baktı. “Buradan atlayabiliriz.”

“Atlamak mı?” Gabrielle aşağıya bakıp yutkundu. Balkonun yer ile mesafesi yadsmamayacak kadar fazlaydı. “Bu anlaşmayı yaparken balkondan atlayıp boynumu kırabileceğimi söylediğimi hatırlamıyorum.”

“Boynunu falan kırmayacaksın. Yükseklik en fazla 1-2 metredir. Bu demirleri merdiven gibi kullanıp aşağıya kolayca inebiliriz. Zaten demirlerin bittiği yerden aşağıya kolayca zıplayabilirsin.”

Joe’ya göre balkondan atlamak çok kolay bir iş gibi gözüküyor olabilirdi ama Gabrielle daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. “O demirlere basarken ayağım kayabilir ve düşebilirim.” Genç kadın dönüp, Joe’nun karanlıktaki profiline baktı. “Başka bir yol olmalı.”

“Tabii. İçeriye girip, Kevin’in işini bölebiliriz. Bence iş-

ler çok ilgi çekici bir hal almaya başlamıştır. Sen ne dersin?” Joe’nun bakışları sabrının son sınırında olduğunu gösterir gibiydi.

“Belki biraz bekleyip, evin içinden geçebiliriz.”

“Peki, Kevin bizi gördüğünde saatlerdir neredde olduğumuzu sorduğunda ne demeyi düşünüyorsun? Muhtemelen banyoda seviştiğimizi zannedecektir.”

“Belki de o şekilde düşünmez.” Gabrielle kendi söylediğine bile inanmıyordu.

“Evet, aynen o şekilde düşünecektir. Eğer planımız bu yönde ilerleyecekse boynunda büyük bir morluk oluşturup saçlarını dağıtmalıyım. Ancak o zaman seks yaptığımıza inanır.” Joe tekrar aşağıya baktı. “Tercih senin. Ama eğer atlamayı planlıyorsak karanlık bastırmadan işe koyulmalıyız.” Joe dönüp Gabrielle’ye bakarken eğleniyormuş gibi bir hali vardı. “Hazır mısın?” Genç kadın tercih şansı varmış gibi davranılmasından nefret ediyordu.

“Hayır.”

“Korkmuyorsun değil mi?”

“Tabii ki korkuyorum. Düşünebilen her insan bu durumdan korkar.”

Joe kafasını iki yana sallayıp, bir bacağını demirin üzerinden geçirdi. “Yüksekten korktuğunu söyleme bana!” Genç adam artık tamamen demirliğin arka kısmında duruyordu.

“Hayır, ben sadece buradan düşüp ölmekten korkuyorum.”

“Muhtemelen buradan düşüp ölmezsin.” Joe aşağıya bakıp Gabrielle’ye gülümsedi. “En fazla bacağın kırılır.”

“Bu daha iyi hissetmeme neden olmuyor, Joe!”

Genç adamın gülümsemesi daha genişledi. “Şaka yapıyorum Gabrielle!”

Gabrielle aşağıya bakıp yutkundu. “Şaka yapacak en uygun zamanın bu olduğunu hiç düşünmüyorum.”

“Belki de haklısın.” Joe yavaşça genç kadının çenesini tutup kendisine bakması için zorladı. “Gabrielle sana zarar gelmesine asla izin vermem. Hiç bir şey olmayacak söz veriyorum.”

Her ikisi de verilen sözlerin mucizeler barındırdığını bilse de Joe’nun yoğun bakışları altında Gabrielle büyülenmiş gibi genç adama inanıyordu. Joe onu koruyabilirdi.

“Güven bana.”

Ona güvenmek mi? Gabrielle bir balkonun tepesinde aşağıya atlamamanın tek mantıklı yok olduğunu düşünen bu adama güvenmenin neresinin doğru olduğunu bilemiyordu. “Pekala.”

“İşte benim kızım.” Joe’nun gülümsemesi gurur doluydu. Genç adam ilk hareketi yapıp kendisini emin adımlarla aşağıya doğru itirdi. Gecenin karanlığında duyulan tek ses demirlerden gelen tıkırtılardı.

Gabrielle aşağıya bakıp Joe’nun iyi olup olmadığına baktı. Joe, genç kadına doğru kısık sesle seslendi. “Hadi Gabrielle.”

Genç kadın derin bir nefes alıp, bunu yapabileceğini kendi kendine ikna etmeye çalıştı. Sonuçta bir iki metrelik bir yükseklikten demirlere tırmanıp inmek çok büyük bir olay değildi. Gabrielle çantasını çapraz olarak asmaya karar verip, demirleri sıkıca tuttu. Bir adım ve bir adım daha. İşte artık demirlerin arkasında boşlukla yalnızdı. Gecenin serinliği eteğinin altından tüm bedenine ulaşmış ve ürpertmişti.

“Sakinim.” Genç kadın dengesini korumak için kendini sakinleştiriyordu.

“İşte bu Gabrielle.” Joe, genç kadının her adımı dikkatle izlemek için aşağıda bekledi.

Gabrielle aşağıya bakmadan adım atması gerektiğini bilse de merakına yenik düşüp, aşağıya bakmak gibi bir hata yapmıştı.

“Hadi Gabrielle. Hadi bebeğim.”

“Joe?”

“İlenen aşağıda seni bekliyorum.”

Genç kadın gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Korkuyorum. Bunu yapamayacağımı sanırım.”

“Tabii ki yapacaksın. Sen beni parkın ortasında yere sermiş bir kadınsın Gabe. Her şeyi yapabilirsin.”

Gabrielle gözlerini açıp Joe’ya bakmak için aşağıya doğru eğilse de karanlıkta genç adamın yüzünü net bir şekilde görememişti.

“Bir adım at ve demire sıkıca tutun.”

Genç kadın ayağını aşağıya doğru ittirip, yerini sabitleyin-
ce yavaşça hareket etmeye başladı. Gabrielle hayatı boyunca böyle bir korkuyu hiç hissetmemiş olduğunu fark etmişti. “Bunu yapabilirim...” Genç kadın kendi kendine fısıldadı. “Sakinim...”

“Avuç içlerin terlemeden önce hareket et.”

Kahretsin. Buda nereden çıkmıştı. “Seni göremiyorum. Sen beni görebiliyor musun?”

Joe’nun yüzündeki gülümseme kurnaz bir hal almıştı. “İnanılmaz güzel bir manzaram var bebeğim. Beyaz iç çamaşırlarını görebiliyorum.”

Gabrielle böyle bir durumdayken dedektifin iç çamaşırlarını görmesini şu an problem haline getirmek istemiyordu. Genç kadın aşağıya doğru bir adım attı.

“Hadi tatlım.”

“Peki ya düşersen?”

“Seni yakalarım. Söz veriyorum. Sadece adım at ve kendini aşağıya bırak. Daha da karanlık olmadan şuradan kurtulmamız gerekiyor.”

Gabrielle yavaşça ayağını demire yaslamak için aşağıya doğru adım atarken ayağına bir şeyin çarptığını hissedince irkildi.

“Siktir!”

“() da neydi öyle?” Joe’nun güçlü elleri genç kadının bileklerini yakalayıp, dengede durması için yardım etmeye çalıştı.

“Kafama bastım.”

“Ah çok özür dilerim.”

“Seni tutuyorum, hadi.”

“Emin misin?”

“Hadi Gabrielle.”

“Emin misin?”

“Çabuk ol lütfen.”

Genç kadın derin bir nefes alıp kendisini verandanın içine doğru attı. Daha doğrusu durum biraz daha karışıktı. Gabrielle, Joe’nun güçlü kolları sayesinde yere çakılmaktan kurtulmuş güvenli bir şekilde ayakları yere basmıştı.

“Başardım.”

“Biliyorum.”

“Eteğim kalçamın üzerinde duruyor.”

Joe beyaz dişlerini gösterip gülümsedi. “Biliyorum.” Genç adam, Gabrielle’yi bahçeye doğru yavaş indirip sıkıca kollarının arasında tuttu. “Biliyor musun sadece güzel değil aynı zamanda cesursun da... Bu bir kadında sevdiğim özelliktir.”

Gabrielle hayatında hiçbir zaman böyle garip bir iltifatla karşılaşmadığını biliyor olsa da çok mutlu olmuştu. Çoğu saçma ve boş olan sözler yerine böyle anlamlı sözcükler duymak her zaman gerçekleşmiyordu.

“Korkmana rağmen bunu başardın.” Joe’nun ellerinin sıcaklığı Gabrielle’nin iç çamaşırının üzerinden bile genç kadını etkileyebiliyordu. “Bir daha seni öpmememi söylediğin geceyi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Dudaktan öpüşmeyi mi kastetmiştin?”

“Tabii ki.”

Joe yavaşça başını Gabrielle’nin boğazına doğru eğip genç

kadının en hassas noktasına öpücük kondurdu. " () zaman ben de değişik noktaları denerim."

Genç kadın cevap vermek için ağzını açsa da ne diyeceğini bilemiyordu. Ne diyebilirdi ki?

" O noktaları şimdi mi yoksa sonra mı bulmamı istersin?"

"Ah... Bence sonra bulman daha mantıklı olabilir..."

Gabrielle gömleğinin açılan düğmelerini düzeltmeye çalışsa da, Joe'nun tutuşu gömleğin gergin durmasına neden oluyordu.

Joe'nun sesi derin ve tutkuluydu. "Emin misin?"

Gabrielle emin değildi. Dağ manzarası olan bir terasında ortasında, elbisesi kalçalarına kadar kıvrılmış bir şekilde dururken, genç kadın başka bir yerde olmak istediğine bir türlü emin olamıyordu. "Evet."

Joe nazik bir biçimde Gabrielle'nin üzerini düzelttikten sonra gülümseyerek konuşmaya devam etti. "İstedğin zaman söylemen yeter."

"Söyleyeceğim." Genç kadın, Joe'nun sıcaklığından uzaklaşıp genç adama baktı. "Başın acıyor mu?"

"Ölmeyeceğimi biliyorum." Joe verandanın içine doğru atlayıp Gabrielle'nin yanına indi.

Arabanın içine hakim olan serin hava, genç kadının üşümesine neden olmuştu. Gabrielle bir an önce evine gidip sıcak bir banyo yapmanın hayalini kuruyordu. Ama ne yazık ki kader genç kadını Joe'nun salonunda bulunan bir koltuğa sürüklemişti. Sarı ve siyah renklerin hakim olduğu gözlerin sahibi bir papağanda kaderin ikinci hediyesi olarak adlandırılabilirdi. Genç adam salonun ortasında arkasına Gabrielle'ye dönmüş bir şekilde ofisteki telefona yerleştirdiği dinleyici ile ilgili bir telefon görüşmesi yapıyordu.

"Kendine şu soruyu sormalısın... Şanslı hissediyor muyum? Hissediyor musun ahbap?"

Gabrielle şaşkın bir şekilde Sam'e bakıp tüm dikkatini papağana verdi. "Pardon?"

Sam hiçbir şey söylemeden koltuğun diğer koluna doğru uçup kanatlarını çırdı. Papağının iki yana gidip gelen baş hareketlerine bakılırsa hala Gabrielle'yi inceliyordu.

"Ah kraker mi istiyorsun?"

"Hadi devam et, günümü güzelleştir."

Gabrielle, Joe'nun papağının filmlerden replikleri ezberlemesini komik bulmuştu. Sam oradan oraya uçarken, genç kadın rahatını bozmadan oturmaya devam etti. "Aferin sana, güzel kuş." Gabrielle, Joe'nun nereye gittiğini bakarken, Sam'i övmeyi ihmal etmemişti.

Genç adam ise hala telefonla konuşuyor ve bir yandan diğer yana yürüyüp durarak genç kadının sinirini bozuyordu. Joe'nun telefonu tutmayan eliyle omzuna yaptığı masaj Gabrielle'nin dikkatinden kaçmamıştı. Genç kadın duvardan inerken Joe'nun sakatlanıp sakatlamadığını merak etmeye başladı. Gabrielle tam bu konu hakkında endişelenmeye başlayacakken Sam'in çığlığı tüm dikkatini yeniden dağıtmıştı.

"Senin sıran."

"Joe," Genç kadın Sam'in siyah gagasına şüpheyle bakmaya başladı. Papağan kendi kafasını yavaşça Gabrielle'nin kafasına doğru yaklaştırmaya başlamıştı.

Genç kadın daha önce hiçbir kuşla bu kadar temas halinde bulunmadığından, ne diyeceğini ya da ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Tek bildiği Sam'i sinirlendirmemesi gerektiği idi. Alfred Hitchcock'un klasliğini defalarca izlemiş ve tüm o görüntüleri beynine kazımişti. "Güzel papağan." Gabrielle, Joe'ya doğru bağırp yardım istedi. "Yardım et bana."

Joe sonunda işinden başını kaldırıp arkasını döndüğünde olanların farkına varabilmişti. Genç adam konuşmasını birkaç kaç saniye daha sürdürüp, salona döndü. "Sam ne halt yediğini zannediyorsun sen?" Joe telefonu masanın üzerine yavaşça bırakmıştı. "Aşağıya in."

Sam, Joe'nun sözünü dinlemediğini gösterircesine başıyla Gabrielle'nin çenesine dokunup yerini sağlamlaştırıyordu.

“Hemen aşağıya Sam!” Joe kendi omzuna vurup tekrar papağanına seslendi. “Buraya gel hadi.”

Sam hala inatla yerinden kıpırdamıyordu. “Güzel papağan.”

“Pekala,” Joe bir elini kalçasına koyup Gabrielle’ye baktı. “Senden hoşlandı.”

Genç kadın pek ikna olmamıştı. “Nasıl anladın?”

Genç adam, Gabrielle’nin yanına doğru yürüdü. “Seni öptü.” Joe elini Sam’e doğru uzatıp koluna çıkması için bekliyordu. “Bugün flört etmek için uygun bir ruh hali içinde.” Genç adamın eli Sam’i almak için beklerken Gabrielle’nin göğsüne değmişti. “Sanırım kendisine kız arkadaşı bulduğunu düşünüyor.”

“Ben mi?”

“Aynen.” Joe’nun bakışları genç kadının dudaklarına kaysa da genç adam kendini toparlamıştı. “Hadi Sam. İyi bir kuş ol.” Sam sonunda pes edip, Joe’nun koluna kondu.

“Senin sıran.”

“Benim mi? Ah hayır ben hiçbir kıza böyle sinsi şekilde sırnaşıp öpmem dostum. Ben düşüncelerimi açıkça belli ederim... Aynı bu gece yaptığım gibi.” Genç adam gülümseyerek Sam’i kafesine doğru götürdü.

Gabrielle, Joe’nun Sam’i kafese koymadan önce tüylerini özenle taramasını şaşkınlıkla izliyordu. Demek ki bu kötü polis o kadar da kötü değildi. “Gerçekten beni potansiyel bir kız arkadaş olarak mı görüyor?”

“Muhtemelen. Onun daha önce gazeteleri parçaladığını ya da doldurulmuş hayvanları parçaladığını gördüm ama kimseyi öperken görmemiştim. Genelde eve getirdiğim kadınları kıskanıp onları göndermek için uğraşır.”

“Sanırım ben en şanslılarıyım.” Gabrielle içten içe bu eve kaç kadın girdiğini merak ediyordu. Ama neden merak duygusuna kapıldığını irdelemeye cesareti yoktu.

“Evet, seni çok beğendi.” Joe Sam’i kafese koyup Gabrielle’ye döndü. “Onu suçlayamamı.”

Bu Joe’dan duyduğu en iyi iltifat olmasa da genç kadının kalbinin sıkışmasına neden oluyordu. “Yağcılık yapmakta üstüne yok, Shanahan.”

Genç adam bilmiş bir şekilde gülümserken kapıya doğru ilerledi. Gabrielle eve gitme vaktinin geldiğini biliyordu. “Eve giderken bir şey atıştırmak ister misin?”

Genç kadın duraksayıp, Joe’ya baktı. “Aç mısın?”

“Hayır, ama senin olabileceğini düşünmüştüm.”

“Hayır, Kevin’in partisinde yeterince yedim.”

“Ah,” Joe omzunun üzerinde Gabrielle’ye bakıp arkasını döndü. “Pekala.”

Genç kadın arabanın içinde eve doğru giderken aklı hala Joe’nun eve getirdiği kadınlardaydı. Nasıl tipler olduğunu düşündükçe aklına Nancy geliyordu. Evet, kesinlikle ona benzeyen tiplerle çıkıyor olmalıydı.

Gabrielle, Joe’ya bakmak için döndüğünde genç adamın düşüncelere dalmış olduğunu fark etti. Genç kadın evine 3 blok kala konuşmak için ağzını açtı. “Kevin’in partisi ilginçti.” Muhtemelen Joe’nun ilgisini çeken detaylar çok fazlaydı.

Ama genç adam tek bir cümle dışında hiçbir söylemeyi tercih etmedi. “Kevin sadece bir maşa.”

Gabrielle ortamı yumuşatmaktan bıkmıştı. Yol boyunca konuşmadan devam ettiler. Gabrielle’yi kapıya kadar geçirip, anahtarları elinden alıp kapıyı açtığı zamanlarda bile Joe konuşmamış sadece hareket etmişti. Kapının üzerinde yer alan pembe ışık bile genç adamın profilini yumuşatmaya yetmiyordu. Joe kapıyı açarken aniden geri çekilip omzunu tuttu.

“Bana yardım ederken kendini sakatlamış olabilir misin?”

“Hayır. Geçen gün dükkanda taşıdığını raflar yüzünden. Önemli bir şey değil.”

Gabrielle, Joe’nun stres dolu gözlerinin içine baktı. Muh-

temelen stres ve sinir dolu bir güne uyanmanın ne demek olduğunu en iyi dedektif bilebilirdi.

“İstersen sana masaj yapabilirim.” Genç kadının Joe’ya yardım etme isteği ağzından cümle halinde düşünmeden çıkıp gitmişti.

“Masaj yapmayı biliyor musun?”

“Tabii ki.” Joe’nun üzerinde sadece bir havlu ile karşısında dikilmesi hayali bile Gabrielle’nin midesinin düğümlenmesine neden oluyordu. “Bir profesyonel sayılırım.”

“Yani bu vejetaryen olman gibi bir durum mu?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Gabrielle üniversitede okurken masaj eğitimlerine katılmış ancak bir sertifika almadan kursu bırakmıştı. Sertifikasının olmaması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Joe’nun kahkahası gecenin sessizliğini delip Gabrielle’nin kalbinin en derinine kadar işledi. “Tabii ki.” Genç adam utanmadan yaptığını kabul ediyordu.

Genç kadın en azından Joe’nun dürüst olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak olaya pozitif yönde yaklaşmayı uygun bulmuştu. “20 dakika sonra kendini daha iyi hissedeceğine eminim.”

“Bahse var mısın?”

“5 dolarına varım.”

“5 dolar mı? Şunu 10 yapalım. Hadi!”

12

Joe. Gabrielle'nin ona verdiği küçük havluyu alıp koltuğa fırlattı. Bu havluyu beline sarmak yerine rahat bir boxer'ın içinde olmayı tercih ederdi. Sonuçta Joe bir erkekti ve erkekler, içinde rahat ettikleri kıyafetlerden vazgeçmekte çok zorlanırlardı.

Genç adam ağırlığını bir ayağına verip Gabrielle'yi beklemeye başladı. Kahretsin! Şu an burada Gabrielle'nin salonunun ortasında ne işi olduğunu kendisi bile bilmiyordu. Evine gidip güzel bir uyku çekmesi gerekirken burada beline bir havlu sarıp genç kadının ona masaj yapmasını bekliyordu. Ayrıca genç adam yarın sabah merkeze gidip Kevin'in evinde gördüğü çalıntı tarihi eserler için bir toplantı yapacak; arama emrinin çıkartılması için yeminli ifade vermesi gerekcekti. Joe'nun ifadede kullanacağı dilin net ve öz olması gerekiyordu. Yapacağı en ufak bir hata tüm operasyonu mahvedebilirdi. Bu işin dışında evde çamaşır yıkaması, Ann'i araması gerekiyordu. Genç adam yarın sabah söz verdiği kalve randevusu için zaman yaratabileceğini hiç sanmıyordu.

Tüm bu işleri bir kenara bırakıp, Gabrielle'nin kendi elleriyle hazırladığı masaj yağlarını izlemek hiç de akıl kârı değildi. Joe her şeyi unutup, genç kadının çirkin bir elbisenin altına gizlenen vücudunun kıvrımlarını izlemenin tadına

varıyordu. Genç kadın izlendiğinin farkına varmadan birkaç esansı alıp masaj yağının içine karıştırıyor, Joe'ya iyi gelebilecek başka şeyleri düşünüyordu. O sırada genç adam Kevin'in evinde gördükleri satranç takımının geçen ay River Run'daki bir evden çalındığı gerçeğini Gabrielle'ye söyleyip söylememekte karar verememişti.

Joe, balkondan aşağıya indikleri andan itibaren bu gerçeği söylemek için çok uğraşsa da bunu yapamamış; onun yerine kendisine masaj yapılmasını kabul etmişti.

Kaptan hiçbir bilginin Gabrielle ile paylaşılmasını istemiyordu ancak Joe genç kadının bunu hak ettiğini düşünmüştü. Genç adam, bir zamanlar Kaptan'ın dediğinin doğru olduğunu düşünür ve bilgilerin gizli tutulması gerektiğine inanırdı. Ancak bu gece Gabrielle'ye kapının önünde durmasını emrettiğinde genç kadının sessizce itaat etmesi ya da balkondan inerken Joe'ya güvenip bu maceraya atılması... Bir şey bu gece değişmiş ve Joe'nun fikirlerini alt üst etmişti.

“Masaj masasını getireceğim. Daha rahat edersin.”

“Ben sandalyenin üzerinde otursam daha iyi olacak. Hatta yemek masasının sandalyelerini kullanabiliriz.” Rahatsız ve sert bir sandalye Joe'ya, Gabrielle'nin sadece bir muhbir olduğunu çok net hatırlatabilir ve genç adamın kendisini kaybetmesine engel olabilirdi.

“Emin misin?”

“Evet, evet.” Joe bu gece neyin değiştiğini bilmese de, midesinde hissettiği ağırlığın iyiye işaret olmadığını anlayabilecek kadar deneyim sahibiydi. Genç kadının beyaz iç çamaşırı gözünün önüne geldikçe, Joe'nun kalbi hızla atmaya başlamıştı. Gabrielle demirliklerden inerken düşmesini engellemek için onu sıkıca sardığı ve uzun bir süre bırakmadığı o anlarda genç kadın, bir muhbirden çok, Joe'nun canı pahasına korumak istediği birine dönüşmüştü.

Bunların dışında, genç adam, Gabrielle'yi boynundan

öpiip kollarında tuttuktan sonra bile göğsündeki o keskin acıyı bir türlü geçirememişti. Belki de Gabrielle'ye bir şeyin olabileceği korkusu Joe'yu düşündüğünden daha derin bir şekilde etkilemişti. Ne olursa olsun genç adam böyle duygulara alışık olmadığını biliyordu. Joe kafasını sallayıp ilgisini Gabrielle'ye vermeye çalıştı.

Genç kadının doğruları bilmesini gerektiğini düşünse bile, Joe ona hiçbir şey söylememeye karar verdi. Gabrielle bunları öğrenirse Kevin'ı korumak için yanlış bir şey yapabilir ve her şeyi mahvedebilirdi.

Joe, kafasındakileri bir kenara bırakıp genç kadının ellerini bedeninde hissetmenin vereceği duyguya kendi hazırlamaya başladı. Gabrielle, genç adama bakıp kaşlarını çatmıştı. "Tişörtünü çıkart Joe." Genç kadının sesi bile Joe'yu farklı şekilde etkiliyordu. Genç adam şu dakikadan itibaren geri dönüşün olmadığını farkına varmıştı. Sonuçta otuz beş yaşında yetişkin bir adamdı ve kendisini kontrol edebilirdi. Hem bir masaj ne kadar dayanılmaz olabilirdi ki? Joe aylar boyunca maruz kaldığı fizik tedavi günlerine katlandığını hatırladıkça biraz olsun rahatladı. Terapistinin ellili yaşlarını yaşayan bir kadın olduğu detayını pek göz önünde bulundurmuyordu tabii ki.

Ama yine de Joe buna katlanabilirdi. Sonuçta Gabrielle bir muhbir olarak hayatına girmişti ve hep öyle kalacaktı.

"Hadi çıkartsana Joe..."

"Pantolonum üzerinde kalacak ama."

Gabrielle kafasını iki yana sallayıp yüzünü buruşturdu. "Bence onu da çıkarmalısın. Yağ damlarsa pantolonun mahvolabilir."

"Ben yine de çıkarmasan daha iyi olur."

"Seni dikizlemeyeceğim, korkma." Gabrielle, Joe'nun çok komik davrandığını düşünüyordu. Genç kadın elini kaldırıp Joe ile dalga geçmeye devam etti. "Söz veriyorum."

“Bu havlu çok küçük.”

“Oh.” Gabrielle hızlı bir şekilde içeriye gidip büyük boy bir havlu ile geri döndü. “Bu nasıl?”

“Muhteşem.”

Genç kadın, Joe pantolonunu çıkarıp havluya sarıırken, söz verdiği gibi dikkatini başka şeylere verip, genç adama bakmamaya çalıştı. Ama yine de genç adamın yavaş hareketlerle soyunması adeta bir striptiz şovunu hatırlatırken bu pek kolay olmuyordu.

Gabrielle sesli bir şekilde bıraktığı nefesini ne zamandır içinde tuttuğunu tahmin bile edememişti. Joe’ya, onu izlerken yakalandığını anlamıştı. Ne yapacağını bilemeden bakmayı sürdürdü. Bu sırada Joe gömleğini koltuğun üzerine bırakmış ve havluyu da hızlıca beline bağlamıştı.

Gabrielle gözlerini sonunda Joe’dan ayırdığında dikkatini ısınan badem içerikli masaj yağına verip hazırlanmaya başladı. Genç kadının ağzının için hem kurumuş hem de duyduğu hazlardan dolayı ıslanmıştı. Gabrielle, Joe’ya yakalanmayacağını düşündüğü kısacık bir anda genç adamın göğsüne bakıp göğsünü kaplayan kıvrık siyah tüylerin kasıklarına kadar uzanan yolunu ilgiyle baştan aşağıya süzdü. Genç adamın göğüs uçları resminde yaptığından daha koyu renkliydi.

Gabrielle, yaptığı esansın içine birkaç damla daha kattıktan sonra, masayı yavaşça kendine doğru çekti. Joe yemek masasının sandalyelerinden birini alıp sırtını Gabrielle’ye dönerek ters olarak oturmuş, genç kadına kolaylık sağlamıştı. Joe’nun sırt kaslarının sertliği ve güçlü görüntüsü genç kadının solukluğunu kesiyordu. Genç adamın beline yapıştırdığı nikotin bandı ise havlunun sayesinde kamufle olsa da, Gabrielle’nin gözünden kaçmamıştı.

“Ateşe bu kadar yakın oturmak bizi terletmez mi?”

“Cildin ısınıp gevşemezse yağın içindeki esansların hiçbir yararı olmaz.” Genç kadın bir eliyle Joe’nun alnını tutup

diğer eliyle de boynunu hafifçe aşağıya eğdi. “Kafanı biraz aşağıya doğru eğersen daha iyi olur.” Gabrielle’ün elleri genç adamın gergin kaslarının üzerinde dolaşmaya başlamıştı. “Şimdi kafandaki her şeyi boşaltıp bana odaklan. Derin bir nefes alıp benden işaret alana kadar sakın bırakma.” Genç kadın baş parmağıyla Joe’nun omurgasının üzerinde baskı yaparak genç adamın bedenini gevşetip masaja hazır bile hale geliyordu. Gabrielle baskısını azaltıp konuşmaya başladı.

“Kafandaki gerginliği boşalt... Bırak gitsin...”

“Ahh... Gabrielle...?”

“Evet, Joe.”

“Kafamda gerginlik falan yok.”

Gabrielle’ye göre masaj yağının içindeki lavantanın, odanın içine yaydığı rahatlık hissiyatı bile Joe’nun bedenini gevşetmeye yetmezdi. Genç kadın, dedektif ne derse desin bu gerginliği yok etmeye kararlıydı. “Joe bunu kabul et. Tüm benliğin kötü bir gerginliğe hapsolmuş.” Gabrielle uzun parmaklarıyla yavaş yavaş Joe’nun ipeksi saçlarının arasına dalıp dairesel hareketlerle genç adamı rahatlatmaya başlamıştı. “Nasıl hissediyorsun?”

Genç adamın cevabı sadece bir homurtudan ibaret olabilmişti.

“İşte ben de bu cevabı bekliyordum.” Gabrielle masajın bu adımını biraz daha uzun tuttu. Parmaklarının arasındaki saçların verdiği güzel hissi göz ardı etmeye çalışıyordu. Genç kadının midesinde oluşan bir başka düğüm olayların farklı yöne gittiğini gösterse de, Gabrielle kendine hakim olabileceğini düşünüyordu.

Genç kadın masaj yağının bulunduğu kaptan birkaç damlayı daha eline damlatıp, ellerini ovuşturmaya başlamıştı. “İçini temizleyecek bir nefes daha al ve onu içinde tut.” Gabrielle artık Joe’nun omuzlarına doğru aşağıya inmeye başlamıştı. Genç adamın boynu, omuzları ve kolları tamamen

sertleşmişti. Gergin vücuduyla Gabrielle'nin tam karşısında duruyordu. "Kafanda oluşan rahatlığın tüm bedenine ulaşmasını sağla Joe." Gabrielle kendi söylediğine kendisi bile inanmıyor olsa da, elinden başka bir şey gelmiyordu. "İçindeki kötü enerjinin tamamen gittiğini hisset... Gidiyorlar..."

"Gabrielle beni korkutuyorsun."

"Şşşşt..." Genç kadın bu dev cüsseli adamı korkutabileceğine elbette inanmıyordu. Ellerini bir kez daha yağın içine daldırıp Joe'nun bedenini rahatlamaya devam ederek, oluşan o büyüüyü bozmak istemedi. Joe'nun kaslı sırtı ellerinin altında gezinirken genç kadın, onun bedeninin her bir köşesini öğrenmenin keyfini içten içe yaşamaya başlamıştı. "Acıyan yer burası mı?" Gabrielle'nin eli Joe'nun sağ omzundaydı.

"Biraz daha aşağısı."

Genç kadın ağrıyan bölgeye siyah biber esansını yoğun bir şekilde sürüp dairesel hareketlerine yeniden başlamıştı. Ateşin ısı Joe'nun sırtını ısıtırken; genç adamın bedeninde gölgeler oluşmasına neden olmuştu. Gabrielle tüm bu görüntülerin karşısında yaptığı işi kişiselleştirmemeye çalışsa da, bunu başarabileceğinden artık pek emin olamıyordu. Profesyonel bir masöz olmayabilirdi ama iyileştirme amaçlı masaj ile zevk için yapılanın arasındaki farkı çok iyi biliyordu.

"Gabrielle?"

"Evet."

"Parkta olanlar için üzgünüm."

"Beni tutukladığın için mi?"

"Hayır. Aslında itiraf etmek gerekirse tüm o karmaşa çok hoşuma gitmişti."

"Peki, o zaman hangi konuda üzgünsün Joe?"

"Seni korkuttuğum için."

"Tek üzgün olduğun konu bu mu gerçekten?"

"Evet, kesinlikle."

Gabrielle, Joe'nun genelde hiçbir şey için özür dilemedi-

ğini düşündü. Dolayısıyla bu yaptığıının ne kadar büyük bir şey olduğunun farkına varmıştı. Keyifle gülümsedi.

“Kabul etmem gerekirse hiçbir görevimde bu kadar büyük bir hata yapmamıştım. Tabii birini saymazsak...”

“Muhtelemen benden başka kimse sana doğruyu söyleme cesaretinde bulunamamıştır.” Genç kadın masaja devam ederken amaçsızca gülümsemeye de devam ettiğinin farkında bile değildi.

“Çok tehditkâr bir havan var. Bunu değiştirmek için uğraşman gerekiyor.”

“Bunu yapacağıma emin olabilirsin.”

Genç kadın masajına devam ederken bir itirafta bulunması gerektiğinin farkındaydı.

“Ben de bacağını incittiğim için üzgünüm.”

Joe aniden omzunun üzerinden Gabrielle’ye baktı. Genç adamın siyah gözleri ateşin yansımasıyla çok değişik bir hal almıştı. “Ne zaman oldu bu?”

“O gün parkta seni yere düşürdüğüm gün. Arabada bacağını ovuşturduğunu görmüştüm.”

“O eski bir sakatlık. Senin suçun yok.”

“Ah...”

“Hayal kırıklığına uğramış gibisin...”

“Hayır tabii ki...”

Gabrielle’nin parmakları yavaşça genç adamın göğsüne doğru ilerlemeye başlamıştı. “Tabii ki hayal kırıklığına uğramadım; sadece bana o kadar kötü davranıyordun ki ben de senin canını yakmış olabileceğimi düşündüm.”

Joe bakışlarını ateşe doğru çevirirken gülümsedi. “Evet canımı yaktın. Ne zaman parkın yanından geçsem seni ve saç spreyini hatırlamadan edemiyorum. Muhtemelen o anıyı uzun süre boyunca unutamayacağım.”

“Bu dava bittiğinde ben de tarihe karışacağım dedektif.” Gabrielle, genç adamın kaburga kemiklerinin üzerinde dolaşıyordu. “Muhtemelen sen de unutacaksın.”

“İşte bu asla olmayacak.” Joe’nun sesi çok derinden geliyordu. “Seni asla unutamam Gabrielle Breedlove.”

Genç adamın sarf ettiği sözler Gabrielle’yi düşündüğünden daha mutlu etmişti. Tüm o kelimeler genç kadının kalbine dokunmuş ve tüm bedenini tatlı bir huzura sürüklemişti. Genç kadın artık Joe’nun beline doğru iniyor, mutlulukla ellerinin maharetini konuşturmaya başlıyordu. “Şimdi tüm dikkatini omuzlarına ver. Derin bir nefes al. Ve tut.” Gabrielle, Joe’nun bir anda gerginleştiğini hissedince dediklerini dinlemediğini anlamıştı. “Nefesini tutmuyorsun değil mi?”

“Hayır.”

“Eğer rahatlamak istiyorsan nefesini tutmalısın Joe.”

“Bu imkânsız.”

“Neden?”

“Nedeni yok.”

“Bir kadeh şarap yardımcı olur mu?”

“Ben şarap içmem.” Joe konuşmadan önce bir anlığına duraksadı. “Beni şu anda rahatlatacak tek bir şey var.”

“Neymiş?”

“Soğuk bir duş.”

“Bu bana pek mantıklı gelmedi...”

Joe, Gabrielle’nin şaşkınlığına gülümseyerek cevap verdi. Ama bu gülümsemenin masum olmadığı çok belliydi. “Aslında başka bir rahatlama yolu daha biliyorum.”

“Ne?” Gabrielle bu sorunun cevabını bildiği halde sormadan edememişti.

Genç adam sessiz ve yoğun bir ses tonuyla konuştu. “Bu hayalim senin ve benim çıplak bir şekilde yer aldığımız bir hayal... Yani gerçekleşmeyecek bir şey.”

Tabii ki Gabrielle de gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Joe ve o birbirine tamamen zıt karakterlerdi. Genç adam onun inandıklarıyla dalga geçiyor; Gabrielle de Joe’nun hayat tarzını hiç onaylamıyordu. Dedektif resmen bir mağara adamıy-

di. Gabrielle ise Joe'ya göre bir cadı ya da büyücü olabilirdi. Gabrielle, bir ay öncesine kadar peşindeki bir sapık olduğunu düşündüğü bu adamı nasıl olup da arzulayabildiğini kendisi bile anlayamayacak bir duruma düşmüştü. Ama ne olursa olsun genç kadın soru sormaktan kendini alamadı. "Neden?"

"Çünkü sen benim muhbirimsin."

Bu hiç de Gabrielle'nin beklediği bir cevap olmamıştı. Sonuçta genç kadının imzaladığı sadece bir kâğıt parçasından ibaretti ve bir kâğıt parçasının arzuları engellemesi pek de mümkün olmamalıydı. İkisinin bu kadar farklı olması, yatağa birlikte girmek gibi bir hatanın yapılmasına engel olacak tek şey olabilirdi.

Ama ne olursa olsun, bulundukları ortamın büyüünden kaynaklanan şey her ne ise, Gabrielle'ye, bu ilişkinin o kadar da imkansız olmadığını hissettirmeye başlamıştı. Genç kadının dokunuşları daha yavaş ve duygu dolu olmaya başlamıştı; ve dengesini kaybettiğini kabullenmişti. "Dikkatini bedenine ver. Derin derin nefes al..."

Gabrielle gözlerini kapatmış, Joe'nun kaslı bedeninin tadını çıkartırcasına masajına devam ediyordu. Genç adamın bedeni yeniden gerilmiş, kaskatı olmuştu. Gabrielle, bu bedenin tadına bakmak için şehvetle yanıp tutuşmaya başlamıştı. "Şimdi tüm dikkatini kasıklarına ver."

"Çok geç." Joe aniden ayağa kalkıp Gabrielle'ye döndü. "Zaten tüm dikkatim oraya toplandı."

Genç kadın, dedektifin tutku dolu gözlerine ve sert hatlı yüzüne baktı. Joe'nun yüzü sıcaktan terlemişti. Birkaç damla ter çenesinden damlıyor ve boğazına doğru yol alıyordu. Gabrielle hiçbir şey düşünmeden ellerini genç adamın göğsüne yerleştirdi.

Genç kadın bakışlarını yavaşça Joe'nun kasıklarına çevirdiğinde genç adamın ne demek istediğini anlamıştı. Gabrielle parmaklarını genç adamın beline doğru indirip parmaklarıyla

yavaşça dairesel hareketler çizmeye başladı. Genç kadın aynı zamanda kuruyan dudaklarını yalayıp sesli bir şekilde yutkundu. Joe'nun bacağındaki yaranın farkına işte o anda varmıştı.

“Otur lütfen Joe.” Gabrielle hafifçe genç adamı oturtması için ittirdi. Joe hızlı bir şekilde sandalyeye oturduğu sırada belindeki havlu hafifçe aşağıya inmiş ve boxer'ının bir kısmının görünmesine neden olmuştu. “Buradan mı vurulmuştun?” Genç kadın, Joe'nun önünde diz çöktü.

“Evet.”

Gabrielle iyileştirici etkisi olduğunu düşündüğü yağdan eline sürüp yarayı okşamaya başlamıştı. “Hâlâ acıyor mu?”

“Hayır. Yani en azından eskisi kadar acımiyor.” Genç adamın sesi çok sertti.

Gabrielle, Joe'nun çekmiş olabileceği acıları düşündüğünde kalbi ikiye ayrılacakmış gibi acımişti. “Bunu sana kim yaptı?”

Genç adam önünde diz çökmüş kadma bakarken o kadar uzun süre sustu ki, Gabrielle bir an hiç konuşmayacağını düşündü. “Robby Martin adlı bir muhbir. Muhtemelen duymuşsundur bir zaman tüm gazetelerde sırf bu haber yer almıştı.”

Gabrielle duyduğu ismin tanıdık gelmesine şaşırmanmıştı. Gazetelerde o sarışın çocuğun fotoğrafını o kadar fazla görmüştü ki, unutmaması pek mümkün değildi. Ama okuduğu haberde vurulan bir polisten bahsedildiğini hiç hatırlamıyordu. “O çocuğu vuran polis sen miydin?”

Joe cevap vermeden önce yine susmuştu. “Evet...”

Genç kadın yaranın üzerinde hassas bir şekilde dairesel hareketlerine devam ediyordu. Gabrielle bu olay hakkındaki tüm detayları hatırlamıştı. O da şehirdeki herkes gibi bu olayı yargılamış, arkadaşlarıyla tartışmış ve uzun süre unutamamıştı. Yaşadıkları şehirde, sadece ot içtiği için vurulan bir çocuğun hikâyesi unutulacak cinsten değildi. “Üzgünüm.”

“Neden? Neden üzgün olasın ki?”

“Böyle bir şeyi yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“İşimi yapıyordum.” Joe her bir kelimenin üzerine basa basa konuşmuştu.

“Biliyorum.” Gabrielle işine konsantre bir şekilde devam ediyordu. “Vurulduğun için çok üzgünüm.”

“O tetiği çektiğime inanmıyor musun?”

Genç kadın kafasını iki yana salladı. “Senin bir başkasının hayatını bilerek ve isteyerek elinden alacağına hiçbir şekilde inanmıyorum.”

“Neden? Ben belki de gazetelerin yazdığı gibi duygusuz bir katil olamaz mıyım? Bunu nereden bilebilirsin?”

Gabrielle kalbinin en derinlerinde bildiği bu gerçeği sesli bir şekilde Joe’ya söyledi. “Çünkü senin ruhunu biliyorum Joe Shanahan.”

Joe, genç kadının yeşil gözlerine baktığında Gabrielle’nin gerçekten de ruhunun derinliklerini görebildiğine neredeyse inanacaktı.

Genç kadın kuruyan dudaklarını ıslatmak için dilini ağzının kenarına dokundururken Joe, Gabrielle’nin her hareketini izliyordu. İşte tam o sırada genç kadının yaptığı hareket Joe’nun kalbinin durmasına neden olmuştu. Gabrielle eğilip Joe’nun bacağındaki yarayı öptü.

“Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum.”

Genç adam boğazına düğümlenen nefesini kontrol altına almaya çalışırken Gabrielle’den öpücüğünü yukarı taraflara çıkarmasını isterse genç kadının gözünde yine de iyi bir adam olup olmayacağını bilmiyordu. Joe kafasını aşağıya eğip tıpkı rüyalarında olduğu gibi Gabrielle’yi izlerken genç kadın başını yukarıya kaldırınca tüm büyüyü bozmuştu. Gabrielle’nin bakışları çok derindi. Sanki Joe’nun ruhunun en karanlık köşelerini görebiliyormuş gibi bakıyordu.

Joe öfkeli bir şekilde ayağa kalkıp arkasını döndü. “Hiç-

bir şey bildiğin yok.” Genç adam ateşe doğru gidip, şömüne rafına dayandı. “Belki ben kapıları tekmeleyen öfkeli bir adamımdır. Bunu bilemezsin.”

“Ah buna hiç şüphem yok. Senin fiziksel gücünü kullanmaya yatkın olduğunu biliyorum. Benim merak ettiğim, seçme şansının olup olmadığı...”

Joe omuzunun üzerinden Gabrielle’ye bakıp tekrardan bakışlarını ateşe çevirdi. “Tabii ki seçme şansım vardı. Bir uyuşturucu satıcısını gecenin o karanlığında kovalamak zorunda değildim. Ama görevimi en doğru şekilde yapmak zorundaydım. Yapmak zorunda olduğum her şeye kendimi adarım ve sonuna kadar giderim. Aynı durum Robby davasında da vardı. O çocuğu yakalamam gerekiyordu.” Joe, Gabrielle’nin şaşırmasını, yüzündeki bu ifadeyi silmesini dilerdi. “Onu yakalamak zorundaydım.” Genç kadının ifadesi değişmemişti. Joe’yu anladığını belirten bakışları hâlâ oradaydı işte.

“Robby’nin silahından çıkan kurşunu gördüğümde ben çoktan silahıma davranıp tüm kurşunlarımı onun üzerine boşaltmıştım. Yere düşmeden önce ölmüştü. Böyle bir anı yaşadktan sonra unutamazsın Gabrielle. Bazen kendimi bok gibi hissediyorum. Bazen en doğru olanı yaptığımı düşünüyorum...” Joe arkasını dönüp Gabrielle’ye baktı. “Kontrol-den çıkmıştım.”

“Senin kontrolden çıkmış olabileceğine hiç inanamıyorum.”

Gabrielle yanıliyordu. Joe bu zamana kadar kimseye anlatamadığı şeyleri genç kadına anlattığı için kendisine çok şaşırmıştı. Gabrielle orada öylece durmuş ve sessizce dinlemiş, tamamen Joe’ya inandığını gösterebilmiş, bu sayede genç adam bu bakışların etkisinde kalarak, içindeki her şeyi anlatmıştı. Son yarım saattir rahatsız bir sandalyede oturup Gabrielle’nin göğüslerine dokunmanın nasıl bir his olacağını düşünürken geldikleri durum çok komikti.

Joe bir anda genç kadını kendisine doğru çekip dudaklarını eğildi. Gabrielle'nin tamdık tadı genç adamın hafızasına işlemiş gibiydi. Joe sanki yıllardır bu tadı tanıyordu. Genç kadın, dedektifin ani öpücüğünü gayet sakin karşılamış ve zevkle kabul etmişti. Gabrielle ellerini Joe'nun boynuna dolayıp genç adamı kendisine doğru çekti. Joe'nun ereksiyonunu genç adama hem acı veriyor hem de zevk içinde kıvrandı-
rıyordu. Joe için artık bir öpücükten daha fazlası gerekiyordu.

Genç adam yavaşça Gabrielle'nin üzerine giydiği önlüğü omuzlarından aşağıya doğru indirip fırlattı. Önlüğünün altındaki gömleği sabırsızca çıkardıktan sonra Gabrielle'nin muhteşem göğüslerini avuçlarının içine almıştı. Joe'nun parmakları genç kadının göğüs uçlarında dolaşırken Gabrielle genç adamın adını sayıklamaya başlamıştı. Gabrielle'nin gözlerindeki açlık, Joe'nun kasıklarına vuran acı... Her şey ama her şey çok tutkuluydu.

Genç adam derin bir nefes alırken, Gabrielle'nin güzel yüzünü inceliyordu. Genç kadının güzelliği sadece fiziksel değil aynı zamanda ruhaniydi. Joe, avuçlarının içindeki göğüslerin yumuşaklığına doyarken tutkuyla konuştu. "Şimdi senin sıran."

Gabrielle, Joe'nun neler yapabileceğini düşünürken genç adamın kendi omuzlarından indirdiği bluzu kolayca çıkar-
masına yardım etti. Artık üzerinde sutyeni dışında hiçbir şey kalmamıştı. Beyaz dantelle süslenmiş iç çamaşırı genç kadının sertleşmiş göğüs uçlarını gözler önüne seriyordu. Joe zaman kaybetmeden elini yağ kasesinin içine daldırıp Gabrielle'nin boynuna ve göğüslerinin arasındaki boşluğu dokundu. Genç kadının inanılmaz yumuşak teni, Joe'nun ellerinin altında adeta yeniden can buluyordu. Genç adam son hamlesini yapıp, Gabrielle'nin sutyeninin kopçasını ustalıkla yerinden çıkardıktan sonra yağ kasesine uzandı. Joe yavaşça kaseyi genç kadının bedeninden aşağıya boşaltmaya

başlamış, Gabrielle'nin tüm bedeninin güzel kokulu esansla kaplanmasını izlemeye koyulmuştu.

Joe, genç kadına muhteşem bir vücudu olduğunu söylemek için ağzını açtığı anda yapabildiği tek şey tutkuyla homurdanmak olmuş, Gabrielle'nin vücuduna dokunmaya devam etmişti. Genç kadın zevkin doruklarına doğru adeta uçarak gidiyordu. Joe'yu kendisine doğru çekip, genç adamın dilini şehvetle ağzının içine çekti. Genç adam Gabrielle'yi istiyordu. Hayatında hiçbir zaman bir kadının, nefesini kestiğini hatırlamıyordu.

Joe yavaşça Gabrielle'yi kendinden uzaklaştırıp genç kadının muntazam bedeninin ateşten yansıyan ışıkla nasıl göründüğüne baktı. Ona hemen o anda sahip olmak için her şeyini verebilirdi. Gabrielle'nin bacaklarının arasına yumulup onun tadına varmak; göğüs uçlarına dudaklarıyla dokunmak ve genç kadının bedeninin her bir zerresini zevkle doldurmak istiyordu. Gabrielle'nin de aynı tutkuyla kendisine baktığını biliyor olsa da, Joe durmak zorunda olduğunu bilincindeydi.

Gabrielle ile sevişmesi imkansızdı. Genç kadının onun muhbiri olması meselesi belki de en önemsiz ayrıntı olarak orada dursa da, Joe'nun yanında taşımadığı prezervatif kade- rin bir işareti olmalıydı. "Yanımda prezervatif yok."

"Sekiz yıldır doğum kontrol hapları kullanıyorum dedektif..." Gabrielle, Joe'nun elini alıp göğsüne bastırdı. "Ve sana güveniyorum..."

Genç adam, Gabrielle'nin kendisine bu kadar güvenmesini istemiyordu. Boğazındaki ağrı ona gerçekleri hatırlatmak için hâlâ orada bekliyordu. Joe yüzünü Gabrielle'nin saçlarına gömüp, derin bir nefes aldı. Bu kadını hayatında hiçbir kadını istemediği gibi istiyordu ama bu hikâyenin sonunun mutlu bitmeyeceğine emindi.

"Gabrielle, tatlım Elvis ile iletişim kurabilir misin?"

"İlmm..." Gabrielle duyduklarını anlayamayacak kadar meşguldü. "Ne dedin?"

“Elvis ile iletişim kurabilir misin?”

“Hayır.” Genç kadın fısıldayarak Joe’nun üzerine eğildi. Göğüsleri, Joe’nun göğüslerine dayanılmaz bir baskı yapmaya başlamıştı.

“Tanrım...” Joe adeta hırıliyordu. “Deneyemez misin?”

“Şimdi mi?”

“Evet.”

Gabrielle, Joe’daki bu ani değişimin nedenini anlamak için geriye doğru çekilerek genç adamın yüzüne baktı. “Ben medyum değilim ki...”

“Yani ölümler ile iletişim kuramazsın. Öyle mi?”

“Hayır.”

“Kahretsin.”

Genç kadın yavaşça kendine gelmeye başlamıştı. Sakince doğruldu. “Ama balinalar ile iletişim kuran bir kuzenim var.”

Joe’nun dudakları duyduklarının komikliği karşısında kıvrılmışlardı. Balinalarla iletişim kuran bir kuzen, kesinlikle genç adamın dikkatini Gabrielle’nin göğüslerinden uzaklaştırabilirdi. “Gerçekten mi?”

“Evet. En azından o öyle düşünüyor.”

“Bana balinalardan bahsetsene.” Joe, Gabrielle’nin yere düşen gömleğini hızlı bir şekilde yerden alıp genç kadının omuzlarına koydu.

“Ne?”

“Evet. Acaba neler düşünüyorlardır?” Genç adam elinden geldiğince Gabrielle’nin güzel bedenini giysilerle kapatmaya çalışıyordu.

“Bilemiyorum... Diğer balıkları falan düşünüyorlardır...”

Joe hâlâ Gabrielle’nin derinliklerinde kaybolmayı düşündüğü halde kendisini zorlayıp koltuğun üzerinde duran giysilerini giyinmeye başlamıştı.

“Gidiyor musun?”

Genç adam, Gabrielle’nin şaşkın yüzüne bakarken ken-

dini suçlu hissetti. “Sabah erkenden merkeze gitmem gerekiyor.”

Gabrielle, Joe’nun giyinmesini izlerken genç adamın gerçekten gittiğine inanamıyordu. Ağzının içinde hâlâ Joe’nun tadı vardı.

“Dün dükkânın içindeki depoyu boyadığımı söylemiş miydin?” Joe, genç kadının karşısında çıplak durduğunu inkâr edercesine konuyu saptırmaya başlamıştı. “Eğer tüm bu araştırma süreci iki haftadan fazla sürerse başka şeyler düşünmemiz gerekebilir. Kevin bir şeylerden bahsetti ancak marangozluk konusunda hiçbir deneyimim yok.”

Gabrielle karşısında duran genç adama şaşkınla bakıyordu. Birkaç saniye önce tutkuyla öpüştüğü adam gitmiş, yerini soğuk bir polis memuru almış gibiydi. “Pekâlâ.”

Joe araba anahtarlarını eline alıp kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. “Pazartesiye kadar seninle görüşmem pek mümkün olmayabilir. Telefon numaram sende var değil mi?”

“Evet.” Genç adam açık bir şekilde yarın Gabrielle’yi aramayacağını söylemişti. Belki de en iyisi buydu. Birkaç saat öncesine kadar bu adamdan hoşlanıp hoşlanmadığını düşünürken kendisini yarın aramayacağını söylemesi genç kadını neden bu kadar etkilemişti hiç bilemiyordu. Gabrielle, Joe’nun evden çıkıp kapıyı kapatmasını sessizce izledikten sonra önünde duran sandalyeye yığıldı.

Odanın içinde yanan hiçbir mum şu anda genç kadını sakinleştiremezdi. Gabrielle’nin tüm duyguları Joe üzerine yoğunlaşmış, başka hiçbir şey düşünemez olmuştu. Genç adam etrafındayken tüm dengesi bozuluyor olsa dahi, Joe’ya bu kadar yakın olmak Gabrielle’nin ruhunun yarım kalan parçasını tamamlamak gibiydi. Tamamlanmış hissetmek; Joe ile aralarında ruhani bir bağın varlığını gösterir gibiydi.

Birbirlerini bu kadar kısa süredir tanıyor olsalar bile Gab-

rielle yıllardır birliktelermiş gibi Joe'nun göğüslerini elleme-
sine ve bedenini yağ içinde bırakmasına izin vermişti. Genç
kadının akli fikri tamamıyla Joe ile doluyken, genç adam,
Gabrielle'nin ruhunun ve bedeninin yeniden hayat bulma-
sını sağlıyordu. Gabrielle hayatı boyunca hiç kimseyi bu ka-
dar çok istememişti. Kalbi ve beyni nedensiz yere bu adama
bağlanmıştı. Gabrielle bunun ne anlama geldiğini tahmin
etmek istemiyor olsa da, aslında bunun ne demek olduğunu
biliyordu.

Yin ve yang.

Aydınlık ve karanlık. Pozitif ve negatif. İki zıt kavramın
bir araya gelerek anlamlı bir bütün oluşturmaları. Mükemmel
denge.

Evet. Gabrielle, Dedektif Joe Shanahan'a âşık oluyordu.

13

Joe'nun masasındaki dansçı kız figürü, sabah güneşinin üzerine vurmasıyla sanki bir dini figür gibi gözüküyordu. Genç adam ifadesinin altına imza atarken, Kevin'in evinin arama izni onayını merak ve heyecanla bekleyeceğine emindi. Belgeleri Kaptan'a teslim ettikten sonra masasına dönüp kalemiyle oynamaya başlamıştı. Genç adamın sinirleri çok gergin olduğundan kalem elinden fırlamış ve dansçı kız figürüne çarpıp kalçalarının oynamasına neden olmuştu.

"İyi görünüyor." Kaptan formu masasının üzerine doğru fırlattı.

Joe rahatlamış bir şekilde gerinip kafasını sandalyesine yasladı. Yaklaşık üç saattir bu odanın içinde Monet davası hakkında konuşmuşlar; Kevin'in evi hakkında bilgi edinmişlerdi. Joe, evdeki her bir ayrıntıyı anlatmış, aynalı odadan bile bahsetmişti. Genç adama kalsa Kevin'i hemen tutuklamalılardı ama ekip bu karara pek sıcak bakınamıştı. "Evet ama kararın hemen onay alamaması çok kötü."

"Senin problemim işte bu Shanahan. Çok sabırsızsın." Kaptan saatine bakıp Joe'nun masasına doğru yürüdü. "Her şeyin bir saat içinde olup bitmesini istiyorsun. Şu televizyon programlarındaki polisler gibisin."

Sabırsızlık, Joe'nun kafasına taktığı bir şey değildi. Evet

belki biraz sabırsızdı ama genç adam bu davanın hemen çözülüp tarihe karışmasını dört gözle bekliyordu.

Kaptan ceketini giyip kravatını düzelitti. “Çok iyi bir iş çıkardın. Carter’ın ev telefonlarının dinlenmesi ve arama emri için mahkemenin kararını beklemek zorundayız. Onu yakalayacağız.” Luchetti nerede ve ne zaman olursa olsun pazar günlerinin tamamını işine ayırmaktan hiç hoşlanmazdı. Joe, Kaptan’ın en çok Tanrı’dan mı yoksa karısı Sonja’dan mı korktuğunu bilemiyordu.

Genç adam gözlerini kapatıp biraz kafasını dinlemeye çalıştı. Dün gece eve gittiğinde hemen hemen buna benzeyen tüm davaları incelemiş ve bir aksilik çıkmasını engellemek için çok uğraşmıştı. Joe’ya kalırsa bu kadar uğraşmaya bile gerek yoktu ancak Walker ve Luchetti her şeyin yasal yollarla yapılmasını istiyorlardı.

Joe dün gece Kevin’in evinde Monet’nin izine rastlamadığı için arama emri çok mantıklı bir yol olmasa da gerekli gibi gözüküyordu. Genç adamın Kevin’in evine yaptığı ziyaret sayesinde gördüğü antika eserler davaya yeni bir boyut kazandırmış olsa da, bunların hiçbiri tutuklama emri için yeterli değildi. Joe ne olursa olsun bu adamı tutuklayacağı günü iple çekmeye başlamıştı.

“Selam Shannie.” Departmandaki tek zenci dedektif olan Winston Densley odaya girip Joe’nun yanına bir sandalye çekip oturdu. Densley ayrıca Joe’nun kuyruğuna takılan üç dedektiften biriydi. “Carter’ın odasındaki aynalardan bahset-sene biraz.”

Joe istemsizce kıkırdayıp kollarını göğsünün altında birleştirdi. “Odanın her yeri ama her yeri ayna ile kaplıydı. Yaptığın her hareketin her anını kolayca izleyebilirsin.”

“Çok hastalıklı bir durum değil mi?”

“Aynen.” Joe bu durum için her ne kadar böyle düşünse de, Gabrielle’nin bir Victoria’s Secret iç çamaşırı takımı

içinde böyle bir odada nasıl görüldüğünü izlemek içim hiçbir itirazda bulunmazdı. Büyük ihtimalle Gabrielle aynaların temizliği hakkında endişelenirken, Joe'nun tek düşündüğü Gabrielle'nin çıplak bedeninin aynalara yansımalarını izlemek olurdu. Şimdi artık genç kadının göğüslerinin hayal ettiğinden daha büyük olduğunu ve avuç içlerine tam anlamıyla uyduğunu biliyordu. Joe'nun dün gece öğrendiği daha bir sürü şey vardı. Gabrielle'nin ismini nasıl sayıkladığı, tutkulu bakışları... Genç kadının saçının kokusu, ağzının içine hakim olan şekerimsi tadı... Bunların her biri Joe'nun nefes almasını zorlaştıran türden şeylerdi.

Genç adam keşke bunları öğrenmeseydim diye düşünüyordu. "Bu davayı bir an önce kapatmak istiyorum."

"Dava olağan seyrinde ilerliyor, ne bu acele?"

Gerçekten Joe'nun bu acelesinin nedeni neydi? Gabrielle ile sevişmeyi düşünmesi dışında her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Bu hatayı bir daha yapmayacağına emin olsa bile vücudunun kendisine itaat etmemesinden korkuyordu. Dün gece neredeyse kariyerini mahvedecek bir hata yapıyordu. Gabrielle balinalarla konuşan kuzeninden bahsetmeseydi, muhtemelen sonları salonun ortasındaki halının üzerinde olurdu.

"Sadece sıkıldım. Hepsi bu."

"Hâlâ narkotik polisi gibi düşünüyorsun." Winston sandalyesinden kalkmadan odanın diğer ucuna doğru ilerliyordu. "Bazen işin en eğlenceli tarafı beklemektir."

Joe hiçbir zaman böyle düşünmezdi. Bu davayı yüzüne gözüne bulaştırmadan bitirip kapatmak istiyordu. Gabrielle için yeni bir görevlendirme isteyebileceği mantıklı bir sebebi de yoktu. "Muhbirimden DNA testi için bulgu alıyordum." Kesinlikle mantıklı bir sebep olamazdı. Joe'nun bu durumdan kurtulmak için bir kaçış yolu bulması gerekiyordu.

Genç adam raporunu masasının üzerine bırakıp odasını-

dan çıktı. Eğer biraz daha acele ederse Ann Cameron'ı yemeğe çıkarmak için yetişebilirdi. Ann, kesinlikle Joe'nun evlenmek istediği türde bir kadındı. Çekici, iyi bir aşçı, en önemlisi de normaldi. Karışıklıktan uzak, iyi bir Hristiyandı. Kesinlikle Gabrielle'den çok farklıydı.

Yarım saat sonra Joe, Ann'in kafesinde bulunan bir masada lezzetli bir yemeğin keyfini çıkarırken içinde bir yerlerde huzursuzluk baş göstermişti. Genç adam sanki kız arkadaşını -Gabrielle'i- Ann ile aldatıyor gibi hissediyor ve bu hissi bir türlü geçiremiyordu. Bu çok mantıksız olmasına rağmen düşünceler Joe'nun beynini kemirip duruyorlardı.

Ann ise her şeyden habersiz, işi hakkında durmadan konuşuyor, keyifle Joe'ya bakıyordu. Bu işte rahatsız edici bir şeylerin olduğu gerçeği ise hâlâ orada duruyordu.

"3 litre su içmeden ve 3 kilometre yürümeden bir günümü asla bitirmem." Ann'in gözlerindeki parıltı Joe'nun kafasını karıştırmıştı. Su içmenin ve yürümenin nesi insanı bu kadar heyecanlandırabilirdi ki... "Her akşam köpeğini yürüyüşe çıkardığını hatırlıyorum. Adı neydi?"

"Scratch." Joe, bir çocuğun sahip olabileceği en iyi köpeğe sahip olduğunu hatırlayınca gülümsedi. Şimdi ise Gabrielle'ye kur yapan bir kuşa sahipti.

"Benim de bir pomeranian cinsi köpeğim var. Adı Snicker Doodle. Çok tatlı."

Aman Tanrım. Joe önündeki tabağı ittirip soğuk çayından büyük bir yudum aldı. Evet, küçük bir köpek ile başa çıkabilirdi. Sonuçta Ann iyi bir aşçı ve güzel bir kadındı. İyi bir kız arkadaş adayı olabilirdi.

Genç adam, Sam'in Ann'den hoşlanıp hoşlanmayacağını düşünürken, Ann'i evine davet etmediği gerçeğini hatırlamıştı. Joe içindeki suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp Ann'e odaklanmaya çalışıyordu. Hayır. Suçluluk duyacak hiçbir şey yoktu. Kesinlikle.

Gabrielle tüm gününü özel karışımlar hazırlamak için programlamış olsa da kendisini resim yapmaya adanmıştı. Çizdiği portreyi duvara dayayıp yeni bir tuvali hazırlamaya başladı. Genç kadın, annesi telefonla iki kere seanslarını böldüğü için sonunda kabloyu çekip çıkardı. Gece yarısı olduğunda resim neredeyse tamamlanmıştı. Elleri ve ayakları olmayan bir Joe... Diğer eserlerinde olduğu gibi genç adamın aurası resmin tam ortasında bulunsa da, bu sefer Joe'nun vücudunun detayları daha net bir şekilde çizilmişti. Gabrielle çizimlerinde abartıya kaçtığını düşünmüyordu. Dün gece hissettiği sertlik bu kadar büyük boyutta olmalıydı.

Gabrielle dün gece meydana gelen olayları düşündüğünde istemsizce kızardığını hissetti. O masum masajı erotik bir hale getiren kadın kendisi olamazdı. Belli ki evrenin dengesi bozulmaya başlamış ve Gabrielle'nin dengesine aynı ters etkiyi yapmıştı. Evrenin dengesinin bozulması demek tam bir kaostu.

Genç kadın derin bir nefes alarak fırçasını kırmızı boyaya batırdı. Tüm bu bahanelerin doğru olup olmadığına emin olamıyordu. Hatta dün ürettiği yin ve yang teorisi şimdi çok saçma gelmeye başlamıştı bile. Joe kesinlikle onun ruhunun diğer yarısı olamazdı.

Genç dedektif, Gabrielle'nin hayatına sadece Monet'nin davası için girmişti ve dava bitince hiç yokmuş gibi çıkıp gidecekti. Joe'nun düşünceleri, hayat şartları tamamen başka bir evrene ait olmalıydı. Ama dün gece yaşananlar tüm bunların dışında gelişmiş, Joe hayatının en önemli olayını Gabrielle ile paylaşmıştı. O anların en gizli düşüncelerini genç kadın ile paylaştığı anda, Joe ile aralarında farklı bir bağ oluşmuştu.

Ama ne olursa olsun Joe'nun, Gabrielle'yi çırılçıplak bir şekilde bırakıp gitmesi anlaşılmaz bir durumdur. Üzerine bir

de Elvis ile bağlantı kurabilmesini istemesi, gecenin bombası halini almıştı. Acaba deli olan kimdi?

Genç kadın boyalı fırçalarını temizledikten sonra, üzerini değiştirip rahatlamak için kendisini koltuğa bıraktı. Saat on iki buçuğa geldiğinde Kevin internetten aldığı birkaç antika film posterı hakkında fikrini almak için Gabrielle'nin evine gelmişti ve evde bulunduğu tüm süre boyunca genç kadının mutfağında oturmuşlardı. Gabrielle, Kevin'ın o gece balkondan aşağıya atlamaları konusunda bir şeyler söylemesini beklese de, genç adam Bay Mutlu ile o kadar meşguldu ki, hiçbir şeyin farkına varamamış olabilirdi. Ancak Gabrielle kendisini o kadar suçlu hissediyordu ki Kevin bir sorun olup olmadığını sormadan duramamıştı.

Genç adam gittikten sonra Gabrielle yağ şişelerini bir kutunun içine koyup mutfak tezgâhına yerleştirdi. Artık güzellik ürünlerine ilgi duymaya başlamıştı. Sivilcelere, kırışıklıklara ve cilt lekelerine iyi gelen bileşimler yapmak için yeni tarifler denemenin keyfine varacaktı. Tam internetten araştırdığı tarifleri okumak için kâğıtlara eğilmişken kapının çalındığını hissetti.

Francis kapıda üzerine giydiği kot gömleği ve kotu ile her zamanki gibi seksi bir şekilde dikiliyordu. Gabrielle arkadaşını gördüğüne çok sevinmişti. Yaptığı tarifleri üzerinde deneyebileceği birini bulmak altın değerinde gibiydi. Genç kadın hemen Francis'in saçlarını bir havlunun içinde toplayıp onu sandalyeye oturttu.

"Cildinin çok gerildiğini hissettiğinde hemen bana söyle olur mu?" Gabrielle karışımı Francis'in yüzüne sürerken arkadaşını uyarmadan edememişti.

"Likör gibi kokuyor." Francis şikâyet etmeye başlamıştı.

"Çünkü içine rezene yağı koydum. O kokuyordur." Genç kadın tüm karışımı dikkatli bir şekilde Francis'in suratına

sürmeye başladı. Gabrielle, Francis ile Joe hakkında konuşmak istese de, tam anlamıyla emin olamıyordu. Francis'in erkeklerle olan deneyiminin daha fazla olduğu bilindik bir gerçektir. Belki de Gabrielle'ye yardım edebilirdi. "Sana bir şey sorabilir miyim? Hoşlanmadığını düşündüğün ama aynı zamanda düşünmekten kendini alamadığın biri oldu mu hiç?"

"Evet."

"Kim?"

"Steve Irwin."

"Kim o?"

"Timsah Avcısı."

Gabrielle, Francis'in gözlerinin içine şaşkınlıkla bakakalmıştı. "Timsah Avcısı'nın mı hayalini kuruyorsun?"

"Evet, belki iri ve kaba bir görünüşü olabilir ama safari şortlarının içinde çok seksi görünüyor. Onunla yatağın içinde oynadığınızı düşündükçe..."

"O adam evli."

"Yani? Fantezilerden bahsediyoruz sonuçta." Francis bir anlığına sustuktan sonra Gabrielle'ye baktı. "Yoksa sende dektif hakkında mı fanteziler kuruyorsun?"

Gabrielle elindeki karışımı Francis'in burnunun kıvrımlarına dikkatlice sürmeye başlamıştı. "Bu kadar belli oluyor mu?"

"Hayır ama eğer sen kurmuyorsan ben zevkle o genç adam hakkında fantezi kurabilirim."

"Joe benim erkek arkadaşım olmadığı için istediğini yapabilirsin. Ancak onu çekici bulduğumu söylemeden edemeyeceğim."

"Ah Tanrı'nın mucizesi."

"Evet, çok seksi ama benim tarzım değil. Sonuçta Kevin'in hırsız olarak suçlandığı bir dava yüzünden benim hayatıma

ardı. Muhtemelen benim de bu işin içinde olduğumu düşünüyordur. Hem biliyor musun, benim Elvis ile iletişim kurup kuramadığımı merak ediyor.”

Francis sesli bir kahkaha atmıştı. “Kurabiliyor musun?”

“Lütfen komik olma. Ben medyum değilim.”

“Komik bir durum yok kı. Sonuçta farklı dinlere ve enerjilere ilgi duyan birisin. Bu soruyu çok da farklı algılamamalısn.”

Gabrielle, Francis ile işini bitirdikten sonra kendi saçlarını toplayıp, karışımı sürmesi için Francis’e uzattı. “Ama o sırada öpüştüğümüzü söylesem...”

“Öpüşmek mi?”

“Evet...” Gabrielle, Francis’in gözleri ve dudakları hariç beyaz karışımla kaplı yüzüne bakıyordu.

“Ee o zaman çok garip bir durum olarak adlandırılabilir.” Gabrielle yüzüne sürülen karışımın tadını çıkarmak için gözlerini kapatıp rahatlamaya çalıştı. “Acaba senin Elvis olmanı istiyor olabilir mi? Hani fantezi olarak..?”

“Öyle olsa da ne fark eder ki? Sonuçta işler o kadar ateşli bir şekilde ilerlerken bunu sorması garip değil mi?”

“İkisi arasında çok büyük fark var. Eğer senin Elvis ile konuşup konuşmadığını merak ediyorsa o başka... Ama rock n roll’un kralı olmanı istiyorsa, kendine başka bir adam bulsan iyi edersin.”

Gabrielle içini çekip gözlerini devirdi. “O benim adamım değil.” Francis’in elindeki kaseyi gösterip işaret etti. “Hadi şimdi senin sıran.” Genç kadın bilerek konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

“Sen konuyu değiştirmeden dün gece neler olduğunu bir anlatsana...”

Gabrielle bu konuyu neden Francis’e danıştığını anlamıyordu. Neyse ki konuyu değiştirebilmiş ve normal kız muhabbetlerine geri dönebilmişlerdi. Genç kadın akşam yemeği

için Francis gittikten sonra kendisine sebzelı pizza pişirmiş ve televizyonun başına kurulmuş. kanallarda "Timsah Avcısı"nı aramaya koyulmuştu. Gabrielle, Francis'in bu adamda ne bulduğunu bir türlü anlayamadığını düşünürken kapının çalan zili tüm keyfini kaçırmıştı. Genç kadının yemek tabağını masanın üzerine bırakıp kapıyı açması ile birlikte Joe'nun bir fırtına gibi içeriye girmesi bir oldu. Genç adamın kendine has sandal ağacı kokusu Gabrielle'nin ciğerlerine dolarken, Joe'nun üzerindeki basketbol şortu ve spor tişörtü genç adama farklı bir hava katmıştı. Gabrielle, dedeküfin üzerindeki-leri görünce parkta karşılaştıkları o günü hatırlamıştı.

"Tamam, pekâlâ. Nerede o?" Genç adam salonun ortasında duruyordu.

Gabrielle sokak kapısını yavaşça kapatıp arkasına dayanıp genç adamı izlemeye başlamıştı. Joe'nun kaslı vücudunun keyfini, bir dakikalığına da olsa çıkarmak istiyordu.

"Hadi Gabrielle. Nerede o dedim!"

"Başkalarının evine izinsiz girmeden önce yazılı bir kâğıda falan ihtiyacınız olmuyor mu sizin?"

"Benimle laf oyunu oynama." Joe ellerini kalçasına koyup başını yana eğdi. "Nerede?"

"Pekâlâ." Genç adam elindeki anahtarları masanın üzerine fırlatıp koltuğun altına doğru eğildi.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Seni bir günlüğüne yalnız bırakıyorum ve arkamdan iş çeviriyorsun." Joe evin her yerine bakmaya başlamıştı. Genç adam koridora doğru ilerlerken konuşmaya devam ediyordu. "Senin akıllı olduğunu ve aptalca şeyler yapmayacağını düşünmüştüm."

"Ne?" Gabrielle şaşkınlıkla Joe'nun ayak seslerini takip ediyordu. Yatak odasına girdiğinde genç adam çoktan dolaplarını ve çekmecelerini açmıştı. "Bana ne aradığımı söylersen sana yardımcı olabilirim."

Joe ise Gabrielle'ye cevap vereceğine dolapları darmadağın bir hale getirerek aramasını sürdürüyordu. "Onu korumaman gerektiğini söylemiştim."

Genç adam yatağın altına bakmak için eğildiğinde genç kadın için muhteşem bir sırt manzarası sağlamıştı. Joe doğrulduğunda elinde büyük bir kutu tutuyordu.

"Hey, onu yerine koy. Bu kişisel bir eşya."

"Bunu daha önceden düşünecektin. Benim göremeyeceğim kişisel bir eşyan olamaz. Bu olayın içine o kadar çok battın ki seni kurtaracak bir avukat olup olmadığını bilemiyorum." Joe kutuyu çevirip yatağın üzerine boşattığı sırada havaya saçılan jartiyerler, bustiyerler ve sutyenler etrafa dağılmışlardı. Joe'nun şaşkın ifadesi Gabrielle'nin kahkaha atmasına neden olacak cinstendi.

"Bunlar da ne böyle?" Genç adam ağ arasında büyük bir delik olan iç çamaşırını elinde tutmuş Gabrielle'ye doğru sallıyordu. "Bir hayat kadınının sahip olacağı türden bir şey bu."

Genç kadın Joe'nun elindeki iç çamaşırını hızlıca ve sinirle çekip aldı. "Bunların çoğunu bana Francis veriyor. İç çamaşırı dükkanı sahibi olduğu için... Çoğunu kullanmıyorum bile."

Genç adam bu seferde siyah kurdelaları olan kırmızı bir korseyi eline almıştı. Joe'nun bakışlarında en sevdiği şekeri önüne fırlatılan bir çocuğun pırıltıları vardı. "Bunu sevdim."

"Tabii ki seversin." Gabrielle kollarını göğsünün altından birleştirip genç adama sabırsız bir bakış fırlattı.

"Bence bunu giymelisin."

"Joe, neden buradasın?"

Joe isteksizce korseyi yatağın üzerine bırakıp Gabrielle'ye baktı. "Kevin'ın sana Fedex kanalıyla bir şey yolladığını öğrendim."

"Ne? Tüm bu karmaşanın sebebi bu muydu? Buraya sadece aldığı birkaç antika posterini göstermek için gelmişti."

“Yani evine geldi.”

“Evet. Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Kahretsin.” Joe elindeki kutuyu yatağa fırlatıp koridora doğru yürümeye başlamıştı. “Neden içeriye girmesine izin verdin ki?”

Gabrielle hiçbir açıklama yapamadan Joe’yu takip ediyor; genç adamın ensesindeki kıvrık saçlarının yumuşaklığını tekrar parmaklarının arasında hissetmenin nasıl bir duygu olacağını düşünüyordu. “Onun benim ortağım olduğunu unutuyorsun sanırım. Neden Kevin’i evime almayayım ki?”

“Gee. Bilemiyorum. Belki de tarihi eser hırsızı olduğu için olabilir mi?”

Gabrielle, Joe’nun dediklerini çok azını duyabilmiş; panik genç kadının her yerini sarmıştı. Joe, önünde bulunduğu odaya girmemeliydi. Resim yaptığı oda Gabrielle’nin tek özel alanıydı. Genç kadın Joe’nun koluna uzanıp onun önüne doğru geçti. “Burası benim özel odam.” Gabrielle’nin kalbi duracak gibi atıyordu. “İçeriye giremezsin.”

“Neden?”

“Çünkü...”

“İyi bir mazeret bul önce.”

“Çünkü ben öyle istiyorum.”

Joe, genç kadının elini, kolunun üzerinden çekip odanın içine daldı.

“Joe, hayır!”

Odanın kapısı sesli bir şekilde açılıp duvara çarptı. Gabrielle içinden stüdyonun bilinmeyen güçler tarafından yerle bir edilmiş olmasını diliyorken Joe’nun tanıdık lanet okumasını işitti.

“Melekler adına! Bu da ne?”

Genç kadının duaları kabul olmamıştı.

Genç adam gerçek insanlar boyutlarındaki resminin önünde durup bakakalmıştı. Gabrielle içinden gelen kaçıp

gitme isteğini zar zor bastırıp Joe'nun yüzüne baktı. Güneş ışıklarının ilahi bir singeyi aydınlatırmışçasına resmi aydınlatması işin tuzu biberi olmuştu. Genç kadın, dedektifin kendisini tanımaması için dua ediyordu.

“Bu şey...” Joe resmi göstererek konuşmuştu. “Ben miyim?”

Evet tüm umutlar da tükenmişti. Gabrielle yakalanmıştı. El ve ayak çizimlerinde kötü olduğu için tamamlayamadığı resme bakarken, Joe'nun penisini muntazam bir şekilde çizdiği gerçeğini genç adamın da anlayacağını biliyordu. Ancak Gabrielle pes etmeyen bir tavırla kendisini korumaya başladı. “Bence çok güzel.” Genç kadının aklına başka yapacak bir şey gelmemişti.

Joe omzunun üzerinden Gabrielle'ye baktı. Genç adamın gözleri parlıyordu. “Bu arada çıplağım.”

“Ben nü resim diye adlandırıyorum.”

“Aynı lanet şey işte.” Joe tekrar resme bakmak için arkasını döndüğünde Gabrielle, genç adamın arkasına doğru yürüdü.

“Ayaklarım ve ellerim nerede?”

Genç kadın başını eğmiş düşünceli bir şekilde resme bakıyordu. “Onları çizecek zamanım olmadı.”

“Aletimi çizecek zamanı buldun ama ellerime ve ayaklarıma zamanın kalmadı öyle mi?”

Gabrielle ne diyebilirdi ki? “Bence gözlerini çok güzel çizmişim.”

“Ve hayalarımı da.”

Genç kadın bir an önce Joe'nun dikkatini resmin üst bölümlerine çıkarmak için uğraşsa da başarısız olacağını hissetmişti. “Ağzının her bir kıvrımını belirttim.”

“Bunlar benim dudaklarım mı? Çok dolgun gözüküyorlar.” Gabrielle, Joe'nun artık genital kısımları eleştirmeyi bıraktığına çok sevindi. “Peki bu garip kırmızılık da ne?”

“Auran.”

“İlhi.” Joe dikkatini duvarın dibine koyulan diğer resimlere verdi “Çok meşgul olmalısın.”

Gabrielle dudaklarını ne diyeceğini bilemez bir şekilde ısıırıyordu. Joe’yu şeytan gibi tasvir ettiği resimde en azından genç adamı giyinik çizmişti.

“Diğerinde de ellerim ve ayaklarım yok mu?”

“Hayır.”

“Burada şeytan olarak mı çizdin beni?”

“Öyle diyebiliriz.”

“Yanımdaki köpek de neyin nesi?”

“O bir kuzu.”

“Ohh... Resmen bir köpeğe benziyor.”

Gabrielle resmettiği kuzunun köpeğe benzer bir yanının olduğunu düşünmese de, Joe ile tartışmayacaktı. Genç kadının sanat anlayışı herkesten çok farklıydı; tarz sahibi bir sanatçı olmanın verdiği haklı gururu yaşıyordu.

“Bu kim?” Genç adam şimdi de Gabrielle’in, Davud’un vücudunun üzerine Joe’nun yüzünü resmettiği resme bakıyordu.

“Bilmiyor musun?”

“Bu ben değilim.”

“Vücut olarak Michelangelo’nun ünlü eseri Davud’u kullandım. Senin göğsünde tüyler olduğunu bile bilmiyordum.”

“Komik bir resim mi çizmeye çalıştın?” Joe resme anlamsızca bakmayı sürdürmüştü. “Ben hiçbir zaman böyle durmam ki. Çok acayip bir duruşu yok mu?”

Genç kadın, Joe’nun acayip kelimesini iyi anlamda kullandığını umuyor olsa da, aslında öyle olmadığını biliyordu. “Burada Goliath ile yapacağı savaşa hazırlanıyor.”

“Kahretsin.” Genç adam küfrederken, Davud’un kasıklarına doğru alaycı bir bakış fırlatmıştı. “İki yaşında bile bu kadar küçük bir aletim yoktu.”

“Cinsel organlara bir takıntın var sanırım.”

“Takıntılı olan ben değilim, bayan.” Joe parmağını Gabrielle’ye doğru uzattı. “Çıplak olarak beni çizen kim acaba?”

“Ben bir sanatçıyım.”

“Evet, tabii, ben de astronotum.”

Genç kadın Joe’nun eleştirilerine bir yere kadar dayana-
bilse de, genç adam sınırı aşıyordu. “Artık gidebilir misin?”

Joe kollarını göğsünün altında birleştirip Gabrielle’yi izle-
meye başladı. “Beni koyuyor musun?”

“Evet.”

Genç adamın dudakları keyifle kıvrılmıştı. “Beni bu ev-
den kovabilecek kadar güçlü müsün?”

“Evet.”

Joe kahkahalarla gülüyordu. “Saç spreyin olmadan?”

Evet artık Gabrielle sinirlerine hakim olamayacağı nok-
taya gelmişti. Joe’nun göğsüne doğru elleriyle baskı yapıp
genç adamı itirmeye çalışsa da, Joe yerinden kıpırdamıyor-
du. “Evime gelip hiçbir şey olmamış gibi özel hayatıma ka-
rışamazsın.” Joe, Gabrielle’nin ellerini sıkıca tutup kendisine
bakması için zorladı. “Sen benim gerçek erkek arkadaşım de-
ğilsin. Senin gibi biriyle asla çıkmam zaten.”

Joe’nun yüzünden silinen gülümsemesi Gabrielle’nin
dikkatini çekmişti. Sanki bu koca adamı rencide edebilirmiş-
çesine keyiflenmişti. Ama genç adamın duygularının oldu-
ğunu düşünmek büyük bir hataydı. “Nedenmiş o?”

“Çünkü tüm bedenim negatif enerji ile çevrili.” Genç ka-
dın, Joe’dan ellerini kurtarmaya çalışıyordu. “Ve senden hoş-
lanmıyorum.”

Genç adam, Gabrielle’nin gitmesine izin vermişti. “Dün
gece benden yeterince hoşlanıyordun.”

“Dün gece her şey dolunayın etkisiyle oldu.”

“Peki ya tüm o resimler?”

“Nesi varmış onların?”

“Hoşlanmadığın bir adamın aletini çizmezsin Gabrielle.”

“Benim senin a...” Gabrielle o lafı söyleyemiyordu.

“İstersen Bay Mutlu da diyebilirsin. Ya da penis de kabul edilebilir.”

“Erkek anatomisi. Benim çizdiği şey tam olarak buydu.”

“Bak yine aynısını yapıyorsun.” Joe elleriyle genç kadının yüzünü avuçlarının içine aldı. “Kendin için kötü enerji ürettiyorsun.”

“Yalan söylemiyorum.” Gabrielle yalan söylüyordu. Nefesi boğazından düğümlendi. O anda Joe’nun onu öpeceğinden korkmuştu; ama genç adam sadece kahkaha atmıştı. Joe, genç kadını rahat bırakıp masanın üzerindeki anahtarlarını eline aldı.

“Ben profesyonel bir sanatçıyım.” Joe’nun kapıya doğru gidişini izlerken hâlâ onu ikna etmeye çalışıyordu.

“Öyle diyorsan.”

“Öyleyim.”

“O zaman sana inanmaktan sonra başka çarem yok. Bir dahaki sefere sanatsal çalışmalar yapmak istersen beni araman yeterli. Seve seve canlı modellik yapabilirim.”

14

Gabrielle gece yarısı yatağına yatmak için gittiğinde örtünün üzerindeki iç çamaşırlarını tamamen unuttuğunu fark etti. Genç kadın gözlerini kapatıp, Joe'nun odasının içinde durduğu anı tamamen aklından çıkarmak istiyordu. Genç adam Gabrielle'yi hiç kimsenin sinirlendirmediği kadar sinirlendirmiş; onunla dalga geçmiş ama yine de Gabrielle'nin tamamen kendisinden nefret etmesine sebep olmuştu. Genç kadın ondan kurtulmak istiyor ama kendisini Joe'ya bağlanmış gibi hissediyordu.

Gabrielle bu evrende en iyi kendisini tanıdığını zanneder; kendisi için neyin iyi olup olmadığını çok iyi bildiğini söylerdi. Zaman zaman yanlış kararlar verse de, her şeyin bir sebebi olduğuna inanır ve yoluna devam ederdi. Aldığı eğitimler, yaratıcılık için katıldığı kurslar, hepsi ama hepsi genç kadına yeni ufuklar açıyor; yeni düşüncelere yelken açmasını sağlıyordu.

Tüm bu farklı eğitimler Gabrielle'ye her anlamda yardımcı olmuştu. Tüm bu farklı parçaları bir araya getirdiğinde ortaya çıkan bütün, görülmeye değerdi. Genç kadın riskler alıyor ve başarının keyfini çıkarıyordu. Gabrielle tam anlamıyla açık görüşlülüğün vücut bulmuş hali gibiydi. Ancak Joe ile ilgili hiçbir düşünceye açık olamıyordu. İkisinin arasında oluşabilecek hiçbir ilişki yürümezdi. Çok farklı ve zıt

karakterlere sahiptiler. Tam anlamıyla Yin ve Yang'ın evrendeki temsilcileriydi.

Sonuçta Joe bir süre sonra hayatından çıkıp gidecek ve bir daha geri dönmeyecekti. Bu düşüncenin Gabrielle'yi mutlu etmesi gerekirken; genç kadının içinde garip bir his oluşturmuştu.

Ertesi sabah Gabrielle, uzun sabah yürüyüşünden sonra duş alıp kalpli iç çamaşırlarını giyip aynaya baktı. Bu takım Francis'in hediyelerinin en masum olanıydı. Genç kadın üzerine hafif bir şeyler geçirip saçlarını taradıktan sonra iş için hazırды. Yüzüne yaptığı hafif makyajı ve kulağına taktığı küpeleriyle kendini çok hoş hissediyordu.

Pazartesi günleri Kevin'in izin günleri olduğu için Mara gelene kadar Joe ile yalnız kalacaktı. Genç adam ile yalnız kalmanın verdiği düşünce Gabrielle'nin midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden olmuştu. Belki genç adam tüm öğleden sonrasını Kevin'in odasının içinde araştırma yaparak geçirebilir ya da dükkanın içinde yapılabilecek herhangi bir tadilat işi hakkında konuşabilirlerdi. Gabrielle, Joe'nun sıkı kalçalarının üzerine alet kemerini takıp takmayacağını düşünmeden edememişti.

Genç kadın evinin kapısının zili çalındığında, üzerine önlüğünü giymeye çalışarak kapıya doğru yürümeye başladı. Joe bugün her zamanki kotunun ve tişörtlerinin dışında lacivert bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, aynı tonlarda bir kravat takmıştı. Genç adamın taktığı aynalı gözlükleri yüzünden Gabrielle, Joe'nun ne düşündüğünü anlamıyordu. Joe'nun elindeki Eight adlı kafenin poşeti, genç kadının dikkatinden kaçmamıştı. "Sana kahvaltı getirdim."

"Neden? Dün gece benimle çok fazla dalga geçtiğin için kendini kötü mü hissettin?"

"Ben seninle dalga geçmedim." Joe ifadesiz bir şekilde genç kadına bakıyordu. "İçeri girebilir miyim?"

“Önceden davet beklemeden giriyordun.” Gabrielle, genç adamın geçebilmesi için yana doğru çekilip kapıyı kapattı. “Sormak gibi bir alışkanlığın yoktu.”

“Kapın kilitli olmasaydı zili bile çalmazdım.” Genç adam poşetin içinden çıkardığı iki adet muffini ve kahveyi masanın üzerine yavaşça sıraladı. “Umarım krem peynirli muffin seviyorsundur.” Genç adam gözlüğünü çıkartıp ceketinin cebine koymuştu. Joe’nun yorgun ifadesi gözlerinden çok net okunabiliyordu. “Al bakalım.”

Gabrielle kahve sevmiyor olsa bile bir şey demeden kahveyi Joe’nun elinden aldı. Genç adamın uzattığı muffini de itiraz etmeden almıştı. Genç kadın kapıyı açtığı andan itibaren Joe’nun üzerindeki gerginliğin farkında olduğu için sessizce genç adamın konuşmasını beklemeyi düşünse de dayanamamıştı. “Neyin var?”

“İlk önce yemeğini ye. Sonra konuşuruz.”

“Bunu duyduktan sonra nasıl yemek yememi bekliyorsun?”

Genç adam, Gabrielle’nin yüzünü inceleyip onun gözlerinin içine baktı. “Geçen akşam Portland’dan bir galericinin Kevin ile bağlantıya geçmiş. Adı William Stewart Shalcroft.”

“William’ı tanıyorum. Kevin ile ortak işler yapıyorlardı.”

“Hâlâ yapıyorlar. William Delta’ya aktarmasız bir uçakla akşamüstü varmış olacak. Kevin ile havalimanının lounge kısmında bir buluşma ayarladılar. Muhtelemen Hillard için nakit para transferi yapmak üzere buluşuyorlar. Daha sonra Shalcroft bir araba kiralayıp Portland’e geri dönecek. Yakalanmamak için para transferini elden yapıyorlar. Para transferi gerçekleşir gerçekleşmez ikisini de tutuklayacağız.”

“Benimle dalga geçiyorsun değil mi?”

“Keşke öyle olsaydı ama hayır. Kevin hırsızlığın olduğu günden beri resmi kendi evinde saklıyor.”

Gabrielle her şeyi çok net duymuştu. Ama hiçbirisi genç

kadına anlamlı gelmiyordu. Kevin'ı bu kadar uzun senedir tanıdığını zannedip yanlışmış olamazdı. "Bir yanlışlık olmalı."

"Yanlışlık falan yok."

Joe'nun kendinden emin bakışları genç kadının yutkunmasına neden olmuştu. "Yüzde yüz emin misiniz?"

"Kevin'm evindeki telefon hattını dinlediğimiz için tüm buluşmanın detaylarını onun kendi ağzından duyduk."

Gabrielle, Joe'ya bakakalmıştı. "Yani her şey doğru..."

"Korkarım evet."

Genç kadın, genç dedektife onu tanıdığı andan itibaren ilk kez sorgulamadan inanıyordu. "Kevin, Hillard'ın Monet'ini çaldı..."

"Aslında çalması için biriyle anlaştı."

"Kiminle?"

"Daha bilmiyoruz."

Gabrielle şüpheyile Joe'ya bakıyordu. "Peki bu hırsızlığı yapan kişi davanın tek suçlusu olamaz mı?"

"Hayır. Monet gibi bir sanat parçasını çalmak için önceden detaylı bir plan yapılmalıdır. Planın başında genelde zengin koleksiyoncular ve sanat danışmanları yer alır. Muhtemelen bu hırsızlığı altı aydan fazladır planlıyor olmalıydılar. Zaten bu hırsızlığın Kevin'm ve Shalcroft'un ilk deneyimi olmadığı çok açık. Uzun süredir ortak işler peşindelermiş."

Joe'nun söylediği her şey doğru olabilirdi ama genç kadın tüm bunları Kevin ile bağdaştıramıyordu. "Kevin böyle bir belaya nasıl bulaşmış olabilir?"

"Para için. Sadece para için."

Gabrielle masanın üzerinde duran muffine ve kahveye baktı. Genç kadın sadece bir anlığına da olsa, bu şeylerin buraya nasıl geldiğini unutmuştu. "Bunları alabilirsin." Gabrielle masanın üzerindeki kiler Joe'ya uzattı. "Artık aç değilim." Joe, genç kadın dokunmak için uzansa da Gabrielle çoktan ayağa kalkıp salondaki koltuğunun üzerine çökmüştü.

Bir dakika önce hayatındaki her şey yerli yerinde duruyordu. Mutfaktaki saatin tiktakları, buzdolabının gürültülü motoru... Bahçede havlayan köpekler... Sıradan bir günde neler oluyorsa aynılarını meydana geliyordu. Ama şimdi Gabrielle'nin hayatı ters yüz olmuştu.

"Sana yardım ettim çünkü sana inanmıyordum. Kevin'in suçlu olma ihtimalini düşünmüyordum bile... Yanıldığını, tüm bunları uydurduğunu düşünüyor ve sonunda hatanı anlayacağın günü bekliyordum." Genç kadının sesi çatlamıştı. Gabrielle, Joe'nun karşısında ağlamak ya da parçalara ayrılmak istemiyor olsa da, artık dizginlerin elinde olmadığını hissedebiliyordu. Gözlerine dolan yaşlar yavaşça yüzünden aşağıya doğru süzülürken konuşmaya devam etti. "Ben parkta tutukladığın ve Kevin'i yanlış değerlendirdiğin için özür dileyeceğin günü beklerken... Tüm bunları duymak..."

"Üzgünüm." Joe, Gabrielle'nin yanına oturup güçlü kollarıyla genç kadını göğsüne doğru çekti. "Böyle bir şey senin başına geldiği için çok üzgünüm. Sen böyle olayların içinde yer almayı hiç hak etmiyorsun."

"Ben mükemmel değilim ama böyle bir kaderi hak edecek ne yapmış olabileceğimi çok merak ediyorum." Genç kadın kafasını iki yana sallarken, gözyaşları çenesinden aşağıya damlıyordu. "Nasıl bu kadar kör olabildim? Tüm o işaretleri hep farklı yorumlamışım demek ki... Bu kadar aptal olmayı nasıl becerebildim... İnsan ortağının hırsız olduğunu nasıl anlamaz aklım almıyor..."

Joe, nazikçe genç kadının elini sıvazladı. "Çünkü sen toplumun yüzde seksenin yaptığı gibi tanıştığın insanları potansiyel suçlu olarak görmüyorsun. Yani sende bir problem yok Gabrielle. Problem Kevin'da."

"Ama sen öyle yapmıyorsun."

"Çünkü ben bir polisim. Geriye kalan yüzde yirminin içinde yer alıp toplumun kötü insanlardan temizlenmesi için

uğraşıyorum.” Joe başparmağıyla Gabrielle’nin gözyaşlarını silinceye başlamıştı. “Biliyorum duydukların seni şu anda çok üzüyor ama bir zaman sonra iyi olacaksın. Zeki avukatın dükkanını elinde tutmana yardımcı olacaktır.”

“İş dünyasının bu olayı hemen unutacağını zannetmiyorum.” Gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı. “Bu haberler basından yer aldığı andan itibaren her şey daha da beter bir hal alacak. Bunu kaldırabileceğimi zannetmiyorum.” Gabrielle elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi. “Anomaly mahvoldu...”

“Belki de olmamıştır.” Joe’nun kendinden emin sesi Gabrielle’nin bile buna inanmasını sağlıyordu.

Ama her ikisi de genç kadının iş hayatının artık eskisi gibi olmayacağını bilincindeydiler. Hillard davası her zaman Gabrielle’nin önüne çıkacak ve insanların şüphe duymasına neden olacaktı. Kevin’i bu kadar tanıdığını düşünürken aslında hiç tanımamış olması çok korkunçtu. “Tutuklanıp merkeze geldiğim gün polis Kevin’m antika kaçakçılığı yaptığını zaten biliyor muydu?”

“Evet.”

Gabrielle aniden başını kaldırıp Joe’nun yüzüne baktı. “Bu işin içinde olduğumu düşünmüyorsun değil mi?”

“Hayır.” Genç adam yavaşça genç kadının yüzünü okşuyordu. “Bunu zaten biliyordum.”

“Nasıl?”

“Çünkü seni tanıyorum Gabrielle.”

Evet, aynen Gabrielle’nin Joe’yu tanıdığı gibi onu tanıyordu. Genç kadının bakışları Joe’nun gözlerine kilitlenmişti. “Nasıl bu kadar aptal olabildim Joe?”

“Sadece seni kandırmadı ki.”

“Biliyorum ama Kevin ile her günüm birlikte geçerken tüm bu olanları görememem çok mantıksız. Onun negatif enerjisini nasıl hissedemedim anlamıyorum...”

Joe, genç kadını sıkıca sarıp sakinleşmesi için ona zaman vermişti. "Tamam sakinleş. Zaman zaman insanlar hakkında yanlış şeyler düşünmen çok doğal. İnsanların enerjileri yansıtıcı olabiliyorlarmış demek ki..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Nazik olmaya çalışıyordum."

Gabrielle boğazına düğümlenen hıçkırığı artık içinde tutamıyordu. İlk önce Kevin, şimdi de Joe... Genç kadın tanıdığını sandığı insanların aslında başka türlü olduklarını anlamaya başlamıştı. "Bu yaptığım tam bir ahırmaklık. Francis her zaman insanlara çok fazla güvendiğimi söyler dururdu. İşte başım belaya girdi..." Gabrielle gözlerinde biriken gözyaşlarının akmasını engellemek için başını iki yana salladı. Joe'nun yüzü ile aralarındaki mesafe o kadar azdı ki genç adamın tıraş sonrası losyonunun kokusunu hâlâ alabiliyordu. "Bazı insanlar karşılarında bulunan insana göre farklı enerjiler oluşturabildiklerini söylerler. Yani her seferinde farklı bir kişiliğe bürünmek gibi..."

"Bunların hepsi bana saçmalık gibi geliyor. Bunları bir kenara bırak lütfen."

"Şimdi de nazik davrandığına inanıyor musun dedektif?"

Joe'nun yüzünü büyük bir gülümseme kaplamıştı. "Eğer nazik olup olmadığımı anlayamadıysan, biraz daha çalışmam gerekiyor demektir."

Gabrielle çok iyi bildiği karşısındaki yakışıklı yüzü bir kez daha incelemeye başladı. Joe'nun kaşları genelde genç kadına bakarken havaya kalkıyor ve gözlerine endişeli bir tavır hakim oluyordu. Karakteristik burnu ve düzgün yapılı dudakları genç adama ayrı bir hava katmıştı. Pürüzsüz teni bir erkekten beklenenden daha sağlıklı görünüyordu.

"En son sevgilim bir enerji uzmanıydı. O da benim gibi vejeteryan olmaya karar verdi ve kararını sürdürmeye hâlâ devam ediyor."

“Alı çok etkilendim.”

“Evet sıkıcı biri olduğunu kabul etmeliyim.”

“Gördün mü, çünkü sen kusurlarınla bile mükemmel gözükebilen bir kadınsın. Senin değerini bilen bir erkeğe ihtiyacın var. Ben lisede kilise okuluna gittiğim için hata yapan insanlara karşı özel bir sempati besliyorum. Merhamet benim ruhumda var. Örneğin dördüncü sınıfa geçtiğimizde bana göğüslerini gösterme hatasına düşmüş Karla Solazabal’ı hâlâ unutamıyor ve sevgiyle anıyorum.”

Ve Gabrielle de bu adamı, onu neşelendirmeye çalıştığı için seviyordu. “Peki şimdi ne olacak?”

Joe’nun bakışları değişmişti. “Kevin tutuklandıktan sonra ifadesine başvuru-”

“Hayır.” Genç kadın Joe’nun sözünü kesti. “Hâlâ muhbirlik görevimin sürdüğünü söylemiyorsun değil mi?”

“Merak etme. Artık bizimle yaptığın anlaşmanın hiçbir geçerliliği kalmadı. Bu olayların içinde olmadığın kanıtlandığından ifadene başvurulmayacaktır.”

Joe’nun cevapları Gabrielle’nin rahatlamasına neden olsa da, aynı zamanda genç adama onu bir daha görüp göremeyeceğini ya da sevgili rolü yapıp yapmayacaklarını sormaktan çekinmişti. Cevabından emin olmadığı soruları sormak gibi bir özelliği hiç olmamıştı. “Ne zaman gitmek zorundasın?”

“Biraz daha kalabilirim...”

Gabrielle elini yavaşça Joe’nun boynuna doğru kaydırmaya başladı. Genç kadın ne dün hakkında konuşmak ne de gelecek hakkında düşünmek istiyordu. Parmaklarını genç adamın saçlarının içinden geçirip, Joe’nun gözlerinin içine baktı. Genç adamın gözlerinden okunan ihtiras, ateşli bir öpücükle sonuçlanmıştı.

“Karla’ya ne oldu?” Gabrielle konuşmadan duramıyordu.

Joe, genç kadının yüzünü avuçlarının arasına alıp; gözlerinin içine baktı. “O devlet için çalışan bir meclis üyesi.”

Genç adam cevabının yeterli olduğunu düşünerek tekrar-
dan Gabrielle'ye adeta ağustos sıcakını hatırlatan bir öpücük
verdi. Genç kadın adeta tepeden tırnağa yenilenmiş, ısınmış
ve mutluluk dolmuştu. Joe'nun ağzının içindeki tat nane ve
kahve karışımından oluşuyor ve Gabrielle'nin genç adamı ış-
tahla öpmesine neden oluyordu.

Genç kadın, Joe'nun daha rahat hareket etmesi için başını
yana eğdiğinde; Joe onu koltuğa yavaşça yatırdı. Joe'nun tut-
kulu öpücükleri ve sakın dokunuşları, genç kadının tüm be-
denini harekete geçirmişti. Gabrielle yavaşça uzanıp Joe'nun
kravatını çözerken genç adamın itiraz etmemesini diledi.
Herhangi bir itiraz nidası duymadığında çok sevindi. Genç
kadın daha da ileri giderek Joe'nun dilini ağzının içine çeke-
ren cemerken; genç adamın gömleğinin düğmelerini açmaya
koyulmuştu. Gabrielle düğmelerin sonuna gelip, gömleğin
uçlarını pantolonun içinden çekip çıkardığında; ortaya çıkan
kaslı karın bölgesi genç kadını deliye çevirmişti. Gabrielle
dokunmak için elini uzattığında Joe'nun nefes alışverişleri
hızlanmaya başladı. Genç kadın elleriyle Joe'nun bedeninin
her bir detayına dokunuyor; genç adamı adeta yeniden keş-
fediyordu.

Joe aynı dün geceki gibi davranıyor; Gabrielle'yi arzu-
luyormuş gibi görünüyor. Ama genç kadın bu anın çok
uzun süreceğinden kuşkuluydu.

“Dün gece sana masaj yaptığımı hatırlıyorsun değil mi?”

Genç adam ayağa kalkıp ceketini yere fırlattı. “Bana masaj
yapıldığında genelde unutmam.”

“Dün gece seninle birlikte olmak istedim... Senin de aynı
şeyleri düşündüğünden emindim... Ama çekip gittin.”

“Şimdi hiçbir yere gitmeyeceğime emin olabilirsin.” Joe
silahını yerde duran ceketinin yanına dikkatlice yerleştirir-
ken Gabrielle'nin gözlerinin içine bakıyordu.

“Peki neden?”

“Çünkü bununla savaşımdan sıkıldım. Seni istiyorum. Eve gidip soğuk duşun altına girip seni düşünmemem gerektiğini kendime söylemekten bıktım. On yaşıdaymışım gibi seni çıplak düşünüp...Her neyse... Yüzümü göğüslerinin arasında hayal etmekten... Seninle vahşi bir seks yaşamak istiyorum. Artık bunu düşünmeden yapmak istiyorum.” Joe gömleğinin kol düğmelerini açmak için bileklerini kıvrırmıştı. “Şu doğum kontrol hakkında söylediklerin doğrudu değil mi?”

“Evet.”

Genç adam gömleğini de yere fırlatıp Gabrielle'ye döndü. “O zaman seninle artık sevişebilirim.” Joe zaman kaybetmeden genç kadını kollarının arasına alıp tutkuyla öpmeye başlamıştı. Genç kadını koltuğun üzerine sırtı üstü yatırıp; diziyile Gabrielle'nin bacaklarını iki yana açtıktan sonra, geri çekilip onu izlemeye başladı. Gabrielle'nin kemeri açılmıştı; bacakları ve göğsü erotik bir şekilde giysilerinin arasından gözükürken genç adam daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Joe hızlı bir şekilde kemerini ve pantolonunu çıkartıp genç kadının üzerine uzandı.

“Seni havuzun içinde meditasyon yaparken bulduğum günü hatırlıyor musun?”

“Hı hm...”

“İşte tam olarak o günden beri bunu yapmak istemiştım.” Genç adam, Gabrielle'yi omuzlarından sıkıca tutup kendine doğru çekip genç kadının göğüslerinin arasında kaybolmuştu. Aynı anda Gabrielle de bir bacağıyla Joe'nun beline sıkıca sarılmış, genç adamı kendine doğru çekiyordu. Joe boğazından çıkan bir hırıltıyla ereksiyon halindeki penisini Gabrielle'nin kasıklarına bastırdı. Genç kadının bilincindeki her şey Joe'ya ve bacaklarının arasındaki kadınlığına odaklanmıştı. Genç adamın küçük öpücükleri Gabrielle'nin daha da fazlasını istemesine neden oluyordu. Joe, genç kadının ince

kumaşlı sutyeninin üzerinden göğüslerini emmeye başladığında Gabrielle artık sınırlarını zorluyor gibiydi. Genç kadın sabırsızca tırnaklarını Joe'nun omuzlarına geçirirken Joe kendisini geriye doğru çekti.

"Sakin ol bebeğim. Yavaş yavaş ilerleyeceğiz. En güzel bölümüne geçmeden her şeyin çabucak olup bitmesini istemezsin değil mi?"

"En güzel bölümü geçtiğimizi düşünmüştüm."

Joe'nun kahkahası tüm evi doldurmuştu. "Hayır daha yeni başlıyor."

"Nasıl yani?"

"Sana göstereceğim ama burada olmaz." Joe ayağa kalkıp, Gabrielle'nin koltuktan kalkmasına yardımcı oldu. "Bu işi yaparken yatakta olmayı tercih ederim." Genç kadın yatak odasına giden yolda kendine hakim olamıyor, Joe'yu öpücüklerle boğuyordu. Joe'nun kendine has kokusunu içine çekerken, ellerini yavaşça onun pantolonunun içine soktu. Gabrielle bu işin sonunun yatak odasına gitmeden farklı bir şekilde sonuçlanacağını düşünürken ayaklarının yerden kesilip masanın üzerine oturtulmasından sonra ne kadar haklı olduğunu görmüştü. Genç kadın içindeki heyecandan dolayı eliyle telefona çarpıp yere düşürdüğünde bile hiç umursamamış ve Joe'yu öpmeye devam etmişti.

"Seni ilk gördüğümde üzerinde yeşil mini şortun vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel bacaklara ve kalçalara sahip olduğunu düşünmüştüm. Aslında en güzel kadın olduğunu demem daha doğru olurdu." Joe, kendisi için bir sandalye alıp Gabrielle'nin karşısında oturdu. Genç kadının bir bacağını omuzuna doğru koyduktan sonra minik öpücüklerle Gabrielle'yi çıldırtmaya başlamıştı.

"Benim bir hırsız olduğumu düşünüyordun."

"Bu seni çıplak görme isteğini azaltmıyordu tatlım." Joe'nun dudakları şimdi de genç kadının dizlerinin iç kısmı-

larında dolanıyordu. “Ne kadar şanslı bir piç olduğum gerçeğini de tabii ki.”

Gabrielle, Joe’nun saçlarına, oradan da gülümseyen yüzüne bakarken içi garip bir sıcaklıkla doluyordu. Genç adamın gözlerinde tutkunun izleri çok açık bir şekilde okunuyorken, Gabrielle Joe’nun bir sonraki hamlesini merak edemedi duramadı. Joe bedenini sıcak sulardan soğuk sulara sürüklercesine öpüyor, dokunuyor; parmaklarıyla kadınlığının üzerinde dairesel hareketlerle gidip geliyordu.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Çok iyi, Joe.”

Genç adam sandalyesini daha da yakına çekerek Gabrielle’ye yaklaşmıştı. “Beni çılgına çeviriyorsun.” Joe, bir eliyle genç kadını belinden yakalayıp kendine doğru çekti. Gabrielle’nin göbeğindeki piercing’in altındaki noktayı yalamak için yanıp tutuşuyordu. Genç kadın kafasını arkaya doğru atıp, gözlerini kapayarak bu anın tadını çıkarmaya başlamıştı. Joe, iki parmağını Gabrielle’nin kadınlığının içine soktuğunda, genç kadın bacaklarını kapatmak istese de Joe buna izin vermiyordu. Gabrielle, Joe’yu içinde hissetmek için yanıp tutuşurken; genç adamın kendi ismini sayıkladığını duymuştu. Gabrielle gözlerini açtığında Joe ile yüzyüze olduklarını gördü.

“Gabrielle...” Genç adam şehvetle, Gabrielle’nin dudaklarına sarıldı. Gabrielle, Joe’nun boynuna kollarını dolayıp onu kendine doğru bastırıyordu. Genç adam kendisini geriye doğru çekip Gabrielle’nin yeşil gözlerine baktığında, ait olduğu yerde olduğunu biliyordu. Hem kendisi hem de Gabrielle artık bunu daha fazla saklayamazlardı.

Genç kadının sutyeninin yere düşmesinden çıkan ses odanın içinde hafif tiz bir sesin yankılanmasını sağlamıştı. Gabrielle çıplak göğüslerini Joe’nun göğsüne bastırarak genç adamın teninin sıcaklığını hissediyordu. Genç kadın

dedektife dokunmayı, onun çıplak tenini teninde hissetmenin verdiği duyguyu seviyordu. Gabrielle'in parmakları Joe'nun pantolonunun düğmelerini kolayca açıp, üzerinde JOE BOXER yazan iççamaşısıyla kalmasına sebep olmuştu. Joe ayakkabılarını ve çoraplarını hızlıca çıkarıp kendisini tamamen Gabrielle'ye adamaya hazır bir şekilde ayakta duruyordu. Gabrielle'in elinden tuttu ve yatak odasına doğru yürümeye başladılar.

Gabrielle yatak odasına girdiklerinde Joe'nun bacağındaki yaraya dokunup fısıldadı. "Sana masaj yapabilirim."

Joe, genç kadının elini tutup bacaklarının arasına, ereksiyon halindeki penisine götürdü. "Buna masaj yapabilirsin."

"Pekâlâ, sonuçta ben bir profesyonelim." Gabrielle dizlerinin üzerine çöküp, Joe'nun penisini avuçlarının içine aldı. Genç kadın ilk öldürücü vuruşu genç adamın penisini ağzına alarak yapmaya başlamış; aynı zamanda diğer eliyle de Joe'nun boxer'ını indirmişti. Gabrielle uzun süredir ilk kez Joe'nun bedenini izlemenin verdiği hazzı kavuşmuştu. Kalbini eriten bu adamın güzel bedeninin keyfini çıkarmak istiyordu.

Gabrielle ayağa kalkıp Joe'ya yaklaştığında göğüs uçları genç adamın göğsüne değiyor; genç adamın sert ereksiyonu ise onun karnına baskı yapıyordu. Gabrielle, Joe'nun boyununun iç kısımlarına, omuzlarına ve boğazına öpücükler kondururken, beline bulaşan sperm sıvısı genç kadının gülümsemesine neden olmuştu. "Ben ne zaman en iyi kısma geçeceğim?"

Joe mırıldanarak genç kadına cevap vermişti. "En kısa sürede bebeğim."

Gabrielle ikinci kez Joe'yu boşalttıktan sonra, genç adam artık sıranın Gabrielle'ye geldiğini biliyordu. Genç kadını yatağına yatırdıktan sonra yatağın ortasına doğru yavaşça sürünmeye başlamıştı. "Şu pantolonundan kurtulalım artık."

Gabrielle üzerindikilerden kurtulmak için uğraşırken Joe, genç kadından yardımını esirgemedi ve zevkle bu işe ortak oluyordu. Genç kadın sonunda cırılçıplak kalmış ve Joe için hazır hale gelmişti. Joe, Gabrielle'nin ayaklarını omuzlarına koyup genç kadının bacaklarının arasındaki kadınlığının tadına varmadan önce bir süreliğine Gabrielle'nin gözlerinin içine baktı.

Joe bir anlık dalgınlığından sonra genç kadının belini sıkıca ellerinin arasına alıp gülümsedi. "En iyi bölümü için hazır olduğuna emin misin?"

"Evet..." Genç kadının fısıltı halinde olan sesi Gabrielle'nin kendinden geçtiğinin en belirgin kanıtıydı. Joe, genç kadından aldığı cevabın şehveti üzerine erkekliğini Gabrielle'nin içine doğru ittirdi. Genç kadının gözleri duyduğu zevk sonucu kocaman açılmış; ciğerlerine dolan hava bir çığlık ile tekrardan can bulmuştu.

"Aman Tanrım," Joe, Gabrielle'nin yüzünü avuçlarının içine alıp genç kadının gözlerinin içine baktı. Büyük bir açlıkla genç kadını öperken aynı zamanda Gabrielle'nin içinde daha derinlere ulaşıyordu. Gabrielle dayanılmaz zevkin verdiği heyecanla tırnaklarını Joe'nun omzuna geçirmişti. Genç adamın öpücüklerine karşılık verirken aynı zamanda zevk çığlıkları atıyor, her adımda doruğa ulaşacağı anı hayal ediyordu.

Gabrielle'nin gerginleşen parmakları, Joe'nun yaptığı baskıyla daha da kenetlenmişti. Genç kadın "Joe" diye fısıldarken, aslında genç adamı ne kadar çok sevdiğini anlatmaya çalışsa da ağzından başka hiçbir kelime çıkamıyordu. Gabrielle hayatında hiç bu kadar iyi ve inanılmaz hissetmemiş ve bunu Joe'nun da bilmesini istemişti. Genç adam onun Yang'iydi.

Joe hızını arttırdıkça, genç kadının kalp atışları da hızlanıyor; tüm bedeni aynı anda doruğa ulaşacağı noktaya odaklanıyordu. Gabrielle ağzını açtığı her seferinde ortaya çıkan tek şey zevk çığlığından başka bir şey değildi.

“Hadi güzelim, bana gel.” Joe’nun sesi kırçılı bir şekilde çıkmıştı. Genç adam ileri geri hareket ettikçe bedenleri birbirine değiyor; sanki ateş çıkacakmış gibi tenleri şehvetle bir araya geliyordu. Genç adam son bir hamleyle Gabrielle’nin en derinlerine ulaşp doruğa çıktıklarında her ikisinin de tüm enerjileri tükenmişti.

Joe’nun dudaklarının kenarları kıvrılmıştı.

“Muhteşemdi...” Gabrielle de aynı gülümseye sahipti.

“Hayır,” Genç adam sonunda konuşabilmişti. Genç kadının yanağına hafif bir öpücük kondurdu. “Muhteşem olan sendin.” Gabrielle, Joe’nun beline dolanmış olan bacağını yavaşça geriye doğru çektiğinde; genç adam kolundan tutup onu durdurdu. “Bir yere mi gitmen gerekiyor?”

“Hayır.”

“O zaman neden olduğun yerde durmuyorsun?”

“Burada mı? Çıplak bir şekilde?”

“Hı hı...” Joe, parmaklarıyla Gabrielle’nin saçlarını okşuyordu. “Ben en iyi kısmından biraz daha istiyorum. Senin durumun nedir?”

Evet, Gabrielle daha fazlasını istiyordu. Ama Joe ve Joe ile yaşayacağı zamanlar haricinde evin dışındaki dünya ile yüzleşmek istemediği için bu bahanenin arkasına sığınmaya çalışıyordu. Genç kadın bacağını tekrardan Joe’nun beline atıp yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı. İşler bir anda daha ateşli bir hal almaya başlamıştı. Sonucun nasıl bir yerde biteceğini anlamadan, kıyafetlerinin arasında yuvarlanıp duruyorlardı.

“Ellerini kafanın arkasına koy.” Gabrielle, Joe’nun üzerine çıkmış bekliyordu.

Genç adam kuşkuyla genç kadına baksa da dediğini yapmıştı. “Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Aklını oynatacağım...”

“Çok iddialı gördüm sizi.”

Gabrielle sadece gülümseyerek cevap vermişti. Geçmişte altı ay boyunca kucak dansı dersleri almıştı ve bir erkeğin aklını nasıl uçuracağını çok iyi biliyordu. Genç kadın yavaşça ayağa kalkıp, Joe'nun kucagında yerini aldı. Joe'nun en derinlerine dokunduğunu hissetmek Gabrielle'nin midesinde kelebeklerin uçuşmasını sağlıyordu.

“Beni hissediyor musun?”

“Am—an T—an—rımmm!”

Genç kadının gülümsemesi yüzünde git gide genişlerken, Joe'nun aklını başından alacağına emindi.

“Bir kız gibi kokmadığıma eminsin değil mi?” Joe boxer'ını giyerken aynı soruyu üçüncü kez soruyordu.

Gabrielle genç adamın boynuna sokulup kendine has kokusunu koklarken, üç saat seviştikten sonra Joe'yu küvete sokup, özel karışımları ile yıkadığı anlar aklına geliyordu. Joe, Gabrielle önünde eğilip özel bölgelerine masaj yaparken kız gibi kokmaktan pek rahatsız görünmese de, şimdi bu olayı mesele haline getirmişe benziyordu.

“Hayır hiç zannetmiyorum.”

Gabrielle kollarını göğsünün altında birleştirmiş, Joe'yu izliyordu. Salonun ışığından yansıyan ışıltılar genç adamın ıslak saçlarını aydınlatırken Gabrielle gülümsedi.

“Bugün hiçbir telefona bakma.” Joe ceketini ve gömleğini yerden alırken konuşmaya devam ediyordu. “En azından üçe kadar hiçbir telefonu açma. Kevin seninle iletişime geçmek isteyebilir. Sana onunla konuşmamı tavsiye ederim.” Genç adam aceleyle gömleğini giyyordu. “Ve sağlıklı bir şeyler yediğinden emin ol. Hastalanmanı istemem.”

Yemek tavsiyeleri ve Joe? Gabrielle salonunun ortasında giysilerini giymeye çalışan bu erkeğe baktıkça onu sevmenin kalbini ne kadar acıttığını hissediyordu. Bunun nasıl

olduğunu bilmese de, bir şekilde olmuş ve dedektife âşık olmuştu. Joe aslında Gabrielle'nin âşık olacağı tarzda bir adam olmasa da, genç kadın, hayatının aşkının tam karşısında olduğunu biliyordu. Dün gece yaşananlar seksten daha öte şeylerdi. Onlar negatif ve pozitif gibi iki zıt kutbun birleşimiydiler adeta.

Gabrielle kendisi hakkında bu kadar emin olabilirken aklına takılan tek şey Joe'nun da bunun farkında olup olmadığıydı.

Joe devre dışı bıraktığı çağrı cihazını tekrardan devreye sokmaya çalışırken hâlâ konuşuyordu. "Belki de birkaç gün annenle kalman senin için daha iyi olabilir. Kahretsin. Telefon nerede?"

Gabrielle, ayacağının dibinde duran telefonu sessizce işaret etti. Genç adam ceketini üzerine geçirirken hızlı bir şekilde telefonu alıp yemek odasına geçmişti. Aynı anda telefonla birilerini ararken bir yandan da çağrı cihazını devreye sokmaya çalışıyordu.

"Shanahan," Genç adam silahını kılıfına sokarken sert bir ses tonuyla konuşuyordu. "Çağrı cihazım arabada kalmış. Ne diyebilirim ki? Telefonu bulmam uzun sürdü." Joe gömleğini pantolonunun içine sokarken telefonda pek hoş şeyler duymadığı yüzünden belliydi.

"Bana şaka yaptığını söyle. Daha öğlen bile olmadı." Genç adam telefonu omzuna sıkıştırmıştı. "Ne zaman oldu bu? Yoldayımı geliyorum..."

"Kahretsin!"

"Ne oldu Joe?"

Joe, sandalyeye oturup çoraplarını giyerken Gabrielle'ye baktı. "Bunun bana olduğuna inanamıyorum. Her şey o kadar iyi giderken."

"Ne oldu?"

Genç adam elleriyle yüzünü kapatırken çok endişeli ol-

duğunu belli ediyordu. “Kahretsin... Carter ve Shalcroft buluşma saatini değiştirmişler. On beş dakika önce tutuklanıp merkeze götürülmüşler. Merkezdekiler benimle irtibata geçmek istemişler ama çağrı cihazını kapalıydı.”

“Ah...”

Genç adam silahının kılıfında olduğuna emin olup kapıyı açtı. “Seninle konuşana kadar kimseyle konuşma.” Joe omzunun üzerinden son uyarılarını da yaptıktan sonra ne bir öpücük ne bir veda sözcüğü olmadan çekip gitti.

15

Joc, Gabrielle'nin evinin önündeki yoldan sert bir U dönüşüyle anayola doğru çıkmıştı. Genç adam öfkeyle kolundaki nikotin bandını alıp yola fırlattı. Güneş gözlüğünü takarken bir yandan da Marlboro paketini sabırsızlıkla arıyordu. Paketi bulduğunda içinden bir tane alıp Zippo'suyla yakıp derin bir nefes çekti. Genç adam o kadar öfke doluydu ki, kilitlenmiş çenesinin dişlerine verdiği zararı dişçisine nasıl açıklayacağını hiç bilemiyordu. Joe'nun şu an tek yapmak istediği şey kendi kışına tekmeyi basmaktı.

Genç adam muhbiri ile seks yaptığı için meslek hayatının en büyük tutuklama olayını kaçırmıştı. Seks yaptıkları o anda Gabrielle'nin kim olduğu pek de umurumdan olmasa da; Joe çağrı aletini kapatabilecek kadar kendinden geçmişti. İnsanlar soru soracak olsalar da; genç adamın verecek hiçbir cevabı yoktu.

Ne diyebilirdi ki... "Pekâlâ, Kaptan saat üçe kadar hiçbir şekilde tutuklama olayının olmayacağını söylemişsiniz. Ben de bu yüzden muhbirimle birlikte seks yapmayı uygun gördüm." Pek de uygun bir cevap değildi. Joc kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. "Bu zamana kadar gördüğüm en güzel vücuda sahip olduğu için onunla tekrar tekrar seks yaptım. Ve Kaptan emin olun Gabrielle Breedlove'ın sizi yı-

kamasına izin vermediğiniz sürece gerçek duş keyfini hiç bilememiş olacaksınız.” Joe bunları Kaptan’a itiraf ederse muhtemelen iş hayatı güvenlik görevlisi olarak devam ederdi.

Joe sigarasını adeta yiyecek gibi tüketirken arabasının içi duman altı olmuştu. Gabrielle ile ilişkisini kimsenin anlamaması gerekiyordu. Genç adam şu anda buna hazır olmasa da; genç kadının bunu ortaya çıkarma ihtimalini düşündükçe ter döküyordu. İşte o zaman mahvolurdu. Dava görülmeye başladığında; Kevin’in Gabrielle’den bir şey öğrenmesi sonucunda sorabileceği soruları düşündükçe paniği daha da artıyordu. “Dedektif Shanahan, muhbirinizle seks yaptığınız iddiaları hakkında ne diyeceksiniz? Yoksa kıskançlığınızda davanın seyrinde bir etkide bulunmuş mudur?”

Joe, arabasını polis merkezinin önüne çektiğinde evden çıkmalı on beş dakika olmuştu. Genç adam ellerini pantolonunun ceplerine sokarken, sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu.

“Hangi cehennemdeydin ?” Luchetti, Joe’yu görür görmez saldırıya geçmişti. Ancak yaşlı adamın sesinde öfkeden daha çok sabırsız bir azar işitiliyordu. Kaptan adeta on yaş daha genç gözüküyor; hayatında ilk kez Joe ile gülümseyerek konuşuyordu.

“Nerede olduğumu biliyorsun.” Joe ve diğer dedektifler dün gecedan beri bu sabahki yapılacak operasyonu planlamışlarken; tüm o planların içinde Joe’nun da olması gerekirken genç adam Gabrielle ile seks yapmayı tercih etmişti. “Bayan Breedlove’un evindeydim. Carter’in tutuklandığını haber verdim. Bu arada o nerede?”

“Carter ve Shalcroft sorgu odasındalar. İkisi de konuşmuyorlar.” Luchetti ve Joe sorgu odalarına doğru giderken konuşmaya devam ediyorlardı. Geçen haftalarda umutsuzluğun hakim olduğu tüm bu koridorlar şimdi daha aydınlık

ve neşe doluydu. Tüm ekip yeniden nefes almaya başlamıştı. Ama Joe, bu anın keyfini bir türlü çıkaramıyordu. Kıçına yiyeceği tekmenin korkusu hâlâ ensesindeydi.

“Çiçek kokusunu sen de alabiliyor musun?” Luchetti yüzünde garip bir ifadeyle Joe’ya dönmüştü.

“Hiçbir şeyin kokusunu almıyorum ben saçmalama.”

Kaptan ilgisizce omzunu sallarken sorularına devam etti. “Sana ulaşamadık.”

“Evet çağrı aletini sanırım arabada unutmuşum.” Bu yalan sayılmazdı. Çağrı aleti yanında değil yerde duran pantolonunun cebindeydi. “Nasıl unuttuğumu hatırlamıyorum.”

“Dokuz yıllık bir dedektifin nasıl olur da ulaşamaz olduğunu ben de anlamıyorum. Carter’ın buluşma saatini değiştirdiğini öğrenince bir devriye ekibini sana haber versin diye bulunabileceğin yerlere gönderdik.”

“Evde değildim.”

“Gabrielle’nin evine de bir ekip yollandı ama orada da değilmişsin. Kimse kapıyı açmamış.”

Kahretsin. O anda kimsenin kapıyı çaldığını duymamıştı. “Kahvaltı yapmak için dışarıya çıktığımız zaman gelmiş olmalılar.” Joe zaman kaybetmeden detaylara girmişti. “Bayan Breedlove’ın arabasıyla.”

Luchetti sorgu odasına girmeden şaşkınlıkla genç adam bakmıştı. “Sen ona Carter’ın tutuklandığını söyledin ve o da yemek yemek istedi öyle mi?”

Joe taktik değiştirmesi gerektiğinin farkındaydı. İçinde tuttuğu öfkesinin bir kısmını Kaptan’a göstererek üzerine gelmesini engellemeye çalışıyordu. “Benim üzerime neden geldiğini anlayabilir miyim? Bizim departmanın en büyük davalarından birinin tutuklama aşamasını kaçırdığım için kendime ne kadar öfkeli olduğumu görmüyor musun? Peki neden geç kaldım biliyor musun? Çünkü muhbirime bebek bakıcılığı yapıyordum!” Genç adam öfkesini dışarıya çıkart-

tıkça rahatladığını hissetmişti. “Bu dava için çok çalıştım. Carter’ın peşinde her bokun içine battım ve o piçi kendi ellerimle yakalamayı benden başka kimse bu kadar çok isteye-
mezdi. Ben orada olmayı hak ediyordum. Yani benim ken-
dimi bok gibi hissetmemi istiyorsan emin ol zaten bok gibi
hissediyorum!”

Luchetti topuklarının üzerinde yükselip tekrardan yere
indi. “Pekâlâ Shanahan. Bu olayı daha sonra irdeleyeceğim.”

Joe bu sonranın hiç gelmemesi için dua ediyordu. Daha
bu olayı kendine bile açıklayamazken Gabrielle ile arasında
olan şeyi açıklamasının imkanı yoktu.”

“Çiçek kokusunu almadığına emin misin?” Luchetti ha-
vayı koklamaya başlamıştı. “Karımın leylak kokusuna benzer
bir koku alıyorum.”

“Lanet olası hiçbir kokuyu almıyorum, Kaptan.” Joe ken-
disinin tam bir kız gibi koktuğuna emindi. “Carter nerede?”

“Üç numaralı odada ama konuşmuyor.”

Joe, sorgu odasına girdiğinde Kevin’i elinde tuttuğu kah-
ve bardağına dalgın dalgın bakarken yakalamıştı. Genç adam
Joe’yu gördüğünde sinsî bir gülümsemeye kafasını kaldırıp
baktı. “Polislerin sivil bir dedektifin Anomaly’de çalıştığını
söylediklerinde onun sen olduğunu hemen anladım. İlk gün-
den beri senin tam bir kaybeden olduğunu hissetmiştim.”

Joe bir omzunu kapıya yaslayıp Kevin’i izlemeye koyuldu.
“Belki de ama Bay Hillard’ın Monet’i ile yakalanacak kadar
kaybeden olduğumu düşünmüyorum. Ah tabii bir de antika
kaçakçılığı yapacak kadar ya da ne bileyim 15 yıldan 30 yıla
kadar hapis cezasına çarptırılacak kadar kaybeden biri değî-
lim. Kaybeden asıl sendin Carter.”

Kevin’in yüzündeki renk bir anda ortadan kaybolmuştu.
“Avukatım beni bu beladan kurtaracak.”

“Hiç zannetmiyorum.” Joe yavaş yavaş masaya yaklaşıyor-
du. “Bu dünyada yaşayan hiçbir avukat bunu başaramaz.”

Masanın başında oturan bir başka polis önündeki evrakları inceleyen, Joe burada işinin bittiğini biliyordu. “Shalcroft senden daha uzlaşmacı davranıyor.” Walker konuşmaya başladığında, Joe meslektaşının nasıl kolay yalan söyleyebildiğini fark etti. Aynı zamanda Kevin’ın da çok akıllı bir adam olduğunun farkındaydı. Kendini korumak adına herkesi ele verebilirdi.

“Çok geç olmadan uzlaşmaya varmanı sana tavsiye ederim.” Joe da olaya dahil olmuştu.

Kevin sandalyesinde geriye doğru yaslanıp başını bir yana eğip Joe’ya baktı. “Konuşmayacağım. Canınız cehenneme.”

“Pekâlâ, sen hapishanenin içinde çürürken ben barbekü partisinde biramı yudumluyor olacağım.”

“Gabrielle ile birlikte mi? O senin kim olduğunu biliyor mu? Onu da mı kullandın yoksa?”

Suçluluk duygusu Joe’nun midesinin tam orta yerinde duruyordu. Suçluluk duygusunun yanına eklenen korumacı hissiyat genç adamı delirtebilirdi. “Benimle Gabrielle hakkında konuşmaya nasıl cesaret edebilirsin? Onu senelerdir kandıran ben miyim?” Joe’nun hissettiği suçluluk duygusu iyice kabarmıştı. Kevin’a saldırmak az da olsa genç adamı rahatlatıyordu.

Kevin rahat bir tavırla bekledi. “İyi olacaktır.”

“Sabah onunla konuştuğumda pek de iyi gözükmiyordu.”

Kevin’ın gözlerindeki şaşkınlık belirtisi Joe’yu keyiflendirmişti. “Ona ne söyledin? Ne biliyor?”

“Onun ne bildiği seni asla ilgilendirmez. Bilmen gereken tek şey Anomaly’de işimi yaptığım.”

“Evet tabii.” Kevin sinsice gülümsüyordu. “Dilini onun boğazına sokarken işini yaptığını şimdi daha iyi anlıyorum.”

Walter duydukları karşısında Joe’nun suratına bakıp neler olduğunu anlamaya çalışırken genç adam zoraki bir gülüm-

semeyi yüzüne kondurmak zorunda kalmıştı. “Bazı günler diğerlerine göre daha iyi geçiyordu.” Joe omuzlarını silkip Kevin’in saçmaladığını gösterircesine bir harekette bulundu. “Şu an benim üzerime saldırdığını biliyorum. Ama sana bazı tavsiyelerim olacak. İster dinlersin ister dinlemezsın senin bileceğin iş. Senin başkalarını ele veren bir tip olmadığını anlayabiliyorum ancak şu anda kaptanı olduğun gemi batmak üzere dostum... O yüzden bir an önce yardım botuna atlamayı tavsiye ederim.” Joe, Kevin’a son bir bakış fırlattıktan sonra kapıdan çıkıp gitti.

Genç adamın diğer polislerden aldığı bilgilere göre Shalcroft da uzlaşmaya varmıyordu. Joe onun bulunduğu sorgu odasına girdiğinde de sanat uzmanını pencereden dışarıyı seyrederken bulmuştu. Genç adam uzun bir süre zanlıyı incelemiş ve bir hareketlenme olmasını beklese de, hiçbir şey olmamıştı. Joe en zevkli anı kaçırmış ve bu heriflere konuşmama haklarının olduğunu söylemeye yetişememişti. Şimdi burada oturup bir heyecan beklemesi yersizdi.

Davanın olumlu sonuçlanması ve zanlıların yakalanması tüm merkezin enerjisini yükseltmiş herkesin keyifle çalışmasına neden olmuştu. Herkes Joe’ya Kevin’in ve Shalcroft’un tutuklanma hikayesini soruyor ve ilgiyle dinliyorlardı. En azından bu süreç içerisinde genç adama Gabrielle’yi düşünecek zaman kalmamıştı.

“Birileri buraya çiçek falan mı getirdi ?” Winston odaya girdiğinde soruları da kendisiyle birlikte gelmişti.

“Evet çiçek kokusunu ben de alıyorum.” Acemi dedektif Parker da olaya dahil olmuştu.

“Ben hiçbir koku almıyorum.” Joe yanındaki dedektiflere bağırıp kendisini işine vermişti. Tüm öğleden sonrayı üzerindeki çiçek kokusuyla geçirmiş; saat beş olduğunda evraklarını toplayıp evin yolunu tutmuştu.

Sam, ön kapıda Joe’yu bekliyordu. “Merhaba Joe.” Genç

adam eve girdiğinde Sam onu çoktan selamlıyordu.

“Merhaba ahbap,” Joe elindeki anahtarları masanın üzerine fırlatıp, papağanını kafesinden çıkardı. “Televizyonda neler izledin bakalım?”

“JER-----RY Jer-----RY?” Sam özgür kaldığı anda televizyon ünitesinin üzerindeki raflara uçmuştu. Genç adam papağanının neredeyse altı aydır Springer izlemesine izin vermiyor; dizideki argo kelimelerden Sam’i uzak tutmaya çalışıyordu.

“Senin annen şişman bir kaltak.”

“Tanrım...” Genç adam sesli bir şekilde iç geçirip, kendisini koltuğa fırlattı. Sam’in her şeyi hatırlaması artık pek de komik gelmemeye başlamıştı.

“Senin sıran.” Papağan rafın üzerinden bağırmaya devam ediyordu.

Joe kafasını koltuğun arkasına dayayıp gözlerini kapadı. Genç adamın hayatı neredeyse cehenneme dönecekti. Kariyeri, tüm uğraşları bir anlık şehvet düşkünlüğü yüzünden mahvolabilir; her şey en başına dönebilirdi. Kontrolden çıkmış bir hayata sahip olmak hiç de Joe’nun tarzı değildi.

Tüm bunların uzağında Joe, Gabrielle’yi ilk tutukladığı günü hatırlamış; genç kadına ne kadar üzüldüğünü, bu işin içine zorla çekildiğini düşündüğünü aklına getirmişti. Genç kadının ismi bölgenin en büyük hırsızlık olayına karışmış olsa da şans eseri paçayı kurtarmıştı. Gabrielle’nin, akıllı avukatı sayesinde hiçbir şeyi kaybetmeyeceğine en azından şimdilik emindi.

Genç adam bütün bunları düşünürken akli bir anda Gabrielle’nin yumuşak tenine ve ağzının içine hakim olan şekerli tadın hazzına kendini kaptırdığı anlar gözünün önüne geliyor ve genç kadının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

Gabrielle’nin üzerinde kıyafetleri olsun olmasın çok güzel görüldüğünü dün gece bir kez daha anlamıştı. Genç ka-

dın adeta Joe'nun dünyasını sallamış; aklını başından almıştı. Eğer şartlar daha farklı olsaydı şu anda Gabrielle'yi evinden alıp kendi evine getirir ve sonsuza dek genç kadını evinde saklardı.

Ondan hoşlanıyordu. Tamam, belki hoşlanmaktan öte duygular hissediyordu. Ama bir kadından hoşlanmak tam anlamıyla âşık olmak demek değildi. Gabrielle ile bir ilişki kurmanın zorluğu dışında genç kadın kesinlikle onun evlenmek istediği türden bir kadın değildi. Joe, onu üzme istemese de, Gabrielle'den uzak durmak zorundaydı.

Genç adam derin bir nefes alıp, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Belki de ortada endişe etmesi gereken bir konu bile yoktu. Genç kadının beklentisi olmayabilirdi. Sonuçta artık Gabrielle büyük bir kadındı. Muhtemelen o da yaptıklarının hata olduğunu düşünüyor, Joe'yu bir daha görmek istemiyor olabilirdi. Saatlerce birbirlerinin vücutlarının her bir gizli kıvrımını incelerken sonuçlarının böyle olacağını hiç düşünmemişlerdi. Ama Joe, Gabrielle'nin de aralarında herhangi bir ilişki olamayacağının farkında olduğuna emindi.

Gabrielle koltuğunda oturmuş beş haberlerini izlerken, sessizliğin içinde yaşadıklarına inanamıyordu. Kevin'in resminin televizyon ekranında yayınlanması her şeyi daha da beter bir hale sokmuştu.

“Bugün yerel bir merkezde tutuklanan sanat uzmanının, tarihin en büyük hırsızlık olaylarına karıştığı açıklandı. Kevin Carter adlı işadamı...” Tüm haber merkezleri Anomaly'nin önüne ekip arabalarını konuşlandırmış ve yayınlarını oradan yapmayı tercih etmişlerdi. Dükkanın içinden çıkarılan Kevin'in eşyaları genç kadının moralini çok bozmuştu. Bunca yıldır yaşadıkları, paylaştıkları tüm eşyaların polis eşliğinde merkeze götürülmesi çok acı bir olaydı. Gabrielle evde daha

fazla duramayacağını anlayınca giyinip kendi dükkanına doğru yola çıktı. Anomaly'nin içi polis doluydu ama Joe yoktu.

Gabrielle eve döndüğünde artık televizyon izlemek istemediğine karar vermişti. Hayatı resmen paramparça bir halde ellerinden aşağıya dökülüp gidiyordu. En sevdiği, güvendiği iş arkadaşı ve ortağı bir hırsız çıkmıştı. Haberler Gabrielle'nin adını her ne kadar söylemeseler de; insanlar genç kadının bu işe bulaştığını düşüneceklerdi.

Ronald ve Gabrielle, dükkanı farklı bir adla tekrardan açmanın ya da kapatmanın kararını tartışıyor ama bir karara varamıyorlardı. Genç kadın bu yükü tek başına taşıyabileceğine inanamıyordu.

Koltuğun yanındaki masanın üzerinde duran telefonun çalması genç kadının kalbinin hızla atmasına neden oldu. "Efendim?" Telefonu daha iki kere çalmadan açmıştı.

"Haberleri daha yeni izledim." Annesi telefonun diğer ucundaydı. "Geliyorum."

Gabrielle, annesinin aradığını duyunca hayalkırıklığına uğramıştı. "Hayır, gelme. Ben birkaç günlüğüne sana kalmaya geliyorum zaten."

"Ne zaman?"

"Bu gece."

"Yalnız kalınasaydın..."

"Joe'yu bekliyorum." Sonuçta genç adama evine geldiğinde yalnız hissetmeyecekti. Annesinin telefonunu kapatıktan sonra rahatlamak için banyoya gitti. Suyun içine eklediği lavanta, ylang-ylang özlü karışımdan sonra çalan telefon yine Joe'dan gelmiyordu.

"Haberleri izledin mi?" Bu sefer de Francis arıyordu.

"Evet gördüm." Gabrielle bu gece ikinci kez hayal kırıklığına uğramıştı. "Dinle, seni sonra arayabilir miyim? Joe'nun aramasını bekliyorum."

"Sen neden onu aramıyorsun?"

Gabrielle onu aramıyordu çünkü Joe'nun telefonun numarasını bilmiyor; hiçbir yere kaydetmediğini kimseye söyleyemiyordu. "Hayır, çünkü meşgul olmasa muhakkak beni arardı. Dava ile ilgili işleri olduğuna eminim."

Gabrielle, banyodan apar topar çıktığından dolayı odasına acele ile dönüp üzerine bir beyaz tişört ve haki renkli bir pantolon seçip giydi. Saçını hiçbir şey yapmadan Joe'nun sevdiği gibi açık bırakmıştı. Genç kadın aslında telefon beklemediğini söylese de bal gibi telefon beklediğini kendisi de biliyor; saatin her bir tik-tak sesinde sinirleri daha fazla geriliyordu.

Saat yedi buçuk olduğunda, tele-kahin adamlardan birinin araması sonucu Gabrielle artık sinirlerine hakim olamamış ve bağırmıştı. "Hayır! Zaten yeterince zor bir gün geçirdim!" Genç kadın telefonun hat kesme tuşuna sert bir şekilde basarak kendini koltuğa doğru fırlattı. Gabrielle nasıl bu hale gelmişti?

Nasıl aşk hayatı ve iş hayatı bu kadar bir araya gelmiş; sinirleri nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı? Joe'nun telefon numarasını bile bilmiyor; genç adama ulaşabileceği tek yol merkezi aramak olduğu için buna pek fazla yanaşmıyordu. Joe ile sevişmişti. Tüm o dakikaları birlikte geçirseler bile genç adamın kişisel bilgilerine sahip olamamanın verdiği o acı Gabrielle'nin kalbini sızlatıyordu. Dün gece yaşananlar seksten öte şeylerdi. Genç kadın Joe'yu seviyor; hayatında hissetmediği sevgiyi genç adam için besliyordu.

Bu sabah olanlardan sonra Joe'nun evden apar topar gidişi açıklanamaz bir hal halini almıştı. Gabrielle, genç adamın başka çaresinin olmadığını biliyor olsa da, Joe'nun arkasını dönmeden çekip gitmesini hâlâ anlamlandıramıyordu.

Kapının çalan zili, genç kadının yerinden zıplamasına neden olmuştu. Kapı deliğinden bakıp, gelenin Joe olduğunu görünce sevinçle kapıyı açtı. Genç adam aynalı camların arkasından Gabrielle'yi izliyordu.

“Joe...” Genç kadın konuşmak için ağzını açtığında genç adamın adından başka söyleyecek bir şey bulamıyordu. Joe’nun üzerindeki siyah tişörtü ve kotu Gabrielle’in dik-katinden kaçmamıştı. Genç kadın daha beş saat önce bu adamın altında çıgıklar atarak zevk içinde doruklara ulaştığını hatırladıkça olanlara inanamıyordu.

“Haberleri gördün mü?” Joe’nun sesindeki tını Gabrielle’in huzursuzlanmasına sebep olmuştu. “Avukatınla konuştun mu?”

Genç kadın sonunda kendinde konuşmak için cesaret bulmuştu. “Evet. İçeri gelmek ister misin?”

“Hayır, bunun pek de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.” Joe bir adım gerileyip kendisini evden iyice uzaklaştırmıştı. “Bu sabah seninle aramızda neler olduğunu konuşmak istiyorum.”

Gabrielle, daha genç adam ağzını açmadan ne diyeceğini anlamıştı. “Bana sakın üzgün olduğunu söyleme.” Genç kadın Joe’nun söyleyebileceği şeyleri kalbinin kaldırabileceğinden emin değildi. “Bunun yaşanmaması gereken bir şey olduğunu da...”

“Bunun bir hata olduğunu söylememek hiçbir şeyi değiştirmez, Gabrielle. Tüm bu olanlar benim hatamdı. Sen sadece benim muhbirimken aramızda olanlar tamamen kanun dışı bir duygu patlaması olarak açıklanabilir. Eğer beni şikayet etmek istersen sana gerekli insanların numaralarını verebilirim.”

Gabrielle bakışlarını ayaklarından, Joe’nun gözlüğündeki yansımasına çevirdi. Genç adam tekrardan konuyu kurallara getirmişti. Genç kadın ne kuralları ne de kahrolası polisleri düşünüyordu. Joe sadece yaşadıkları hakkında konuşurken; yaşananlar hakkında ne hissettiklerini hiç söylemiyordu. Genç adam, Gabrielle’yi sevmiyor olsa bile; genç kadın aralarındaki bağı hissettiğine emindi.

“Benim hatamdı. Üzgünüm.”

Gabrielle duyduklarının kalbine ince cam parçaları gibi battığını hissediyordu. Eğer genç kadın kalbinden geçenleri şu anda söylemezse bir daha söyleyebileceğini emin değildi.

“Ben üzgün değilim. Dün gece yaşananların seksten öte olduğunu sen de biliyorsun. Benim sana karşı olan hislerim çok farklı... Seni seviyorum.”

Joe’nun bir çizgi halini almış olan dudakları genç adamın neler hissettiğini belli dahi etmiyordu. “Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum... Birkaç gün öncesine kadar senden hoşlandığımı bile bilmiyordum.” Gabrielle’nin her kelimesinden sonra Joe’nun alnındaki kırıksıklıklar daha derinleşmişti. “Daha önce hiç âşık olmamıştım. Yıllar önce âşık olduğumu zannettiğim dönemler oldu ama bu çok farklı... Sana hissettiğim duyguların yanında bir hiçmiş onlar... Sana âşık oldum ben...”

Genç adam gözlüğünü tepesine doğru çıkartıp alnını yavaşça kaşıdı. “Bence bugün çok yoğun şeyler yaşadın ve kafan karıştı.”

Gabrielle, Joe’nun yorgun gözlerinin içine baktı. “Bana sakın küçücük bir çocukmuşum gibi davranma. Ne hissettiğimi biliyorum. Seks ve aşkı birbirine karıştırmayacak kadar deneyime sahibim. Dün olanların tek bir açıklaması var, o da sana âşık olmam!”

Genç adam hiçbir şey demeden orada öylece duruyordu.

“Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen hiçbir söylemiyor musun?”

“Söyleyeceklerim seni hiç de memnun edecek şeyler değil...”

“Bir dene bakalım...”

“Dün gece yaşananların tek bir açıklaması var Gabrielle. Uzun süredir sevgili gibi davrandığımız için gerçekte neler hissettiğimizi unutup rolümüze kendimizi çok kaptırdık. İş-

ler çok hızlı bir şekilde alev aldı... Biz de heyecana kapılıp düşünmeden hareket ettik.”

“Senin aklın karışmış olabilir ama ben kendimden emimim. Sen benim Yang’imsin.”

“Efendim?”

“Sen benim Yang’imsin.”

“Senin neyinim?”

“Ruhumun bir diğer yarısı.”

Genç adam gözlüğünü tekrardan takıp gitmeye hazırlandığını belli etmeye çalışıyordu. “Hayır değilim.”

“Lütfen bana aramızda bir bağ olmadığını söyleme. Bunu hissetmiş olman gerekiyordu.”

Joe başını iki yana salladı. “Hayır. Tüm bu bağlantı gibi şeylerin gerçek olduğuna inanmıyorum Gabrielle. Birkaç gün sonra hayatından çıktığım için bana minnettar olacaksın.” Genç adam derin bir nefes alıp geriye doğru bir adım attı. “Kendine iyi bak Gabrielle Breedlove.” Joe arkasını dönüp gitmişti.

Gabrielle ağzını açıp Joe’ya bağırmak için yeltense de, en azından elinde kalan tek şey olan gururunu daha fazla ayaklar altına almak istemediği için susup genç adamın gidişini izlemeye koyuldu. Buna daha fazla dayanamayacaktı. Gabrielle evin içine girip kapıyı hızlıca kapatıp yere çöktü. Bunun böyle bitmemesi gerekiyordu. Ruhunun bir diğer yarısını bulduğuna inanmış; Joe’nun da bunu anladığını zannetmişti. Ama tamamen yanıldığını biraz önce genç adam açıkça göstermişti.

Gabrielle gözlerine dolan yaşların akıp gitmesine artık izin veriyordu. Yanılmıştı. Keşke Joe’ya onu sevdiğini söylemeseydi.

Şimdi ne yapacaktı? Hayatı tam bir kaos içinde dağılmıştı. İş ortağı bir hırsız çıkmış; sevdiği adam onu terk edip gitmişti. İçten içe ölürken yaşamaya nasıl devam edebilirdi ki?

Aynı şehirde yaşayıp onu istemediğini bile bile aynı havayı solumak nasıl mümkün olabilirdi ki?

Genç kadın evin çalan telefonunu dördüncü çalışında açmıştı. “Merhaba,” Sesindeki acıyı karşı taraf bile hissedebilirdi.

Annesi konuşmadan önce duraksamıştı. “Son konuştuğumuzdan beri ne oldu?”

“Sen söyle... Onun benim kaderim olduğunu söylemiş-tin...Ama hayır değildi...” Gabrielle'nin kalbinin kırıklığı sesine yansiyordu. “Neden kalbimi kıracağını söylemedin bana anne...”

“Seni almak için geliyorum hemen hazırlan. Bavuluna fazladan birkaç parça atmayı ihmal etme. Franklin seni kendine getirecektir.”

Gabrielle yirmi sekiz yaşındaki bir genç kadın olmasının annesi için fark etmediğini biliyordu. Ailesinin kollarının arasında güvendedeydi ancak bu yaşta büyükbabasının evine dönmesinin iyi bir şey olup olmadığına pek emin değildi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

16

Gabrielle, büyükbabasının ağrıyan elini özel karışımıyla ovalarken içini bir acıma kaplamıştı. Franklin'in iltihaplanmış eklemleri ve parmaklarına yapılan günlük masajlar en azından yaşlı adamı az da olsa rahatlatıyordu.

“Bugün nasılsın büyükbaba?” Gabrielle, soluk yeşil gözleri ve beyaz kaşlarıyla ona bakan yaşlı adamla sohbet etmeye çalışıyordu.

Franklin parmaklarını esnetebildiği kadar esnetip gülümsedi. “Daha iyi tatlım.” Yaşlı adam, torununun başını sanki küçük bir kızmış gibi severek teşekkürünü dile getiriyordu. “Sen iyi bir kızsın.” Yaşlı adam daha başka bir şey diyemeden uykuya dalmıştı. Franklin bunu çok sık yapar olmuş; daha dün gece yemeğin ortasında horlamaya başlamıştı. Yetmiş sekiz yaşında yakalandığı uyku hastalığı yüzünden evden çıkamıyor ve pijamalarından başka hiçbir şey giyemiyordu.

Gabrielle eskiden büyükbabasının sabahlara kadar çalışmalar yaptığını hatırlıyordu. Çocukken dedesinin girişimci bir kapitalist olduğunu düşünürken, zaman ilerledikçe eve gelen telefonlardan Franklin'in kitap işiyle uğraştığından şüpheleniyordu.

Franklin hayatının büyük bir çoğunluğunda Gabrielle için bir baba figürü halini almıştı. Yaşlı adam normalde diğer

canlıları önemsemeyen bencil biri gibi gözükse de, ailesine karşı aşırı sahiplenici ve sevgi dolu biri oluyordu.

Gabrielle, annesi ve teyzesi tarafından bir ay önce getirildiği bu evin deri, sigara ve kitap kokan odalarının birinden çıkarken bu anın keyfini çıkartıyordu. Bir ay çok uzun bir süre olarak gözükse de olanlar sanki dün gibiydi. Joe'nun son gördüğündeki tişörtünün rengini bile o kadar net hatırlıyordu ki... Annesinin arabasının koltuğuna otururken gözünden akan yaşların sıcaklığını; Beezer'm tüylerinin yumuşaklığını, annesinin hayatının tekrardan düzene gireceğine olan inancını söyleyen sakin sesini hâlâ kalbinde ve beyninde hissediyordu.

Gabrielle, Franklin'in evinde stüdyosu haline getirdiği odaya doğru yürürken tüm bunları düşünmemeye çalıştı. Yağların ve aromaterapik karışımların bulunduğu kutular eylül güneşinin altında bir kenara konumlandırılmışlardı. Yanında o kadar az giysi getirmesine rağmen tüm çalışma eşyalarını yanına almış; geldiği günden itibaren kendisini çalışmaya vererek aklını meşgul tutmaya çalışmıştı.

Franklin'in evine geldiği günden beri sadece bir kez şehre inmiş ve evraklarını imzalamış; Francis'i ziyaret etmiş ve evinin bakımının emin ellerde olduğunu hissederek aynı gün tekrardan geriye dönmüştü. O sırada evine uğrayıp mesajlarını dinlemeyi ihmal etmemiş olması kendi içinde sakladığı bir sırды.

Beklediği insandan bir kelime dahi yoktu. Dinlediği bir mesajda duyduğu papağan sesi Gabrielle'yi heyecanlandırırsa da, bu mesajın bir reklamın arka fonundan geldiğini fark edince tüm neşesi kaçmıştı.

Joe'dan o geceden beri hiçbir şekilde haber alamıyordu. Genç kadının kabindeki acı hâlâ çok taze bir şekilde acısını koruyordu. Gabrielle uykusunda bile bu acıdan kaçıp kurtulamamıştı. Joe rüyalarına geliyor ve onu sevmediğini söyle-

vıp aynı o gün olduğu gibi çekip gidiyordu. Ama şimdi tek başına, uyanık bir şekilde hiçbir şey yapma isteği olmadan hayatına devam ediyordu.

Genç kadın odaya girdiğinde; kokuların olduğu kutuya doğru uzanıp yerini ezberlediği sandal ağacı kokusunun olduğu şişeyi eline alıp burnuna doğru götürdü. Kokuyu tüm hücrelerinde hissederken; Joe'nun görüntüsü gözlerinin önüne hemen gelmişti. Gözleri, dudakları, kaslı vücudu... İşte Joe tam karşısındaydı.

Geçen diğer günler gibi elindeki şişeyi masanın üzerine bırakıp; kalbindeki acının tüm bedenini ele geçirmesine izin veriyordu. Hayır, Gabrielle bunu atlatamıyordu. Daha bu acı çok yeniydi. Belki de yarın daha farklı bir gün olabilirdi ama bugün hayır... Belki yarın eve gidebilecek kadar iyi olurdu... Bir umut...

"Sana posta gelmiş." Annesi salonun içerisine tüm enerjiyle girdiğinde bir elinde sepet dolusu bitki taşıyor bir diğer elinde ise manila keneviri tutuyordu. Annesinin üzerinde bulunan Meksika tarzı elbisesi Gabrielle'ye çıktıkları Meksika gezilerini hatırlatmıştı. "Bu sabah çok güçlü işaretler aldım. İyi bir haber alacağımı hissediyorum. Yolanda bugün zambakların üzerinde kral kelebeğine rastladı. Ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?"

Gabrielle kelebeğin sadece aç olduğunu ve yemek için burada olduğunu düşündüğünü söylememek için kendini zor tutmuştu. Annesinin, Joe hakkında yaptığı öngörüsünden sonra genç kadının annesinin hislerine olan güveni azalmıştı. Gabrielle kelebeğin anlamını bile sormak istemiyordu.

Clair, genç kadının isteksiz tavrını göz ardı ederek konuşmaya devam ediyordu. "Bugün iyi bir haber alacaksın tatlım. Kral kelebeği iyi haber anlamına gelir."

Gabrielle, annesinin elinden aldığı postanın üzerindeki el yazısını tanımıştı. Posta Francis'ten geliyordu. Postanın

içinde aylık faturaları ve genç kadının ilgisini çeken iki adet mektup vardı. Bir tanesi Bay ve Bayan Illard'ın resminin bulunuşu şerefine verecekleri partinin davetiyesi; diğeri de Kevin'dan geliyordu. Gabrielle mektubun üzerindeki el yazısının, ortağıninki olduğunu hemen tanıdı.

Sadece birkaç dakikalığına da olsa, Kevin'dan haber almak genç kadını sevindirmişti. Ama sevinç kısa zamanda yerini nefrete bırakmıştı.

Kevin tutuklandığı günden beri genç adam ile hiç iletişime geçmemiş olsalar bile Gabrielle, avukatı sayesinde Kevin'in tüm isimleri sorgusu sırasında tek tek verdiğini öğrenmiş; bu işi planlarken profesyonel hırsızlar olan Tongan Kardeşler ile ortak çalıştıklarını öğrenmişti.

Yaptığı ortaklık sayesinde Kevin'in cezası beş sene ile sınırlandırılacak; genç adam bu sürenin sadece iki senesini hapishanede geçirecekti.

Genç kadın davetiyeyi annesine uzattı. “İlgini çekebilir belki...” Davetiyeyi annesine verdikten sonra odaya çekilip Kevin’den gelen mektubu okumaya başladı.

Sevgili Gabe,

Bu mektubu okuyorsan umarım bana kendimi açıklama fırsatı verirsin. İlk olarak seni kırdığım için çok özür dilerim. Seni asla üzmemek istemezdim. Diğer işlerimin seni bu kadar çok etkileyeceğini düşünememiştim.

Gabrielle bir anda duraksadı. Diğer işler mi? Tüm bu hırsızlık işlerine Kevin'ın sadece iş demesi akıl almaz bir olaydı. Genç kadın kafasını iki yana sallayıp okumaya devam etti. Kevin arkadaşlıklarından; bu dostluğun onun için öneminden ve birlikte geçirdikleri o mutlu günlerden bahsedip durmuştu.

Çoğu insan yaptığım davranışları suç olarak tanımlasa da -ki belki doğru olabilir- benim tek suçum sahip olduğumdan daha fazlasını istemem oldu. Hayatımda iyi şeylere sahip olmak istedim... Ve

karısını döven adamlardan, çocuk tacizcilerinden daha fazla cezaya çarptırıldım. Tüm bunlarla karşılaştırılınca benim suçumun çok da önemsiz kaldığını düşünüyorum. Sonuçta kim acı çekti? Zengin insanlar mı?

Gabrielle mektubunu şaşkınlıkla masanın üzerine düşürdü. Kim mi acı çekmişti? Kevin ciddi olamazdı! Genç kadın tüm mektubu hızlı bir şekilde okurken birkaç kez Joe'nun adına rastlamış ve Kevin'in hâlâ Joe'nun onu kullandığını zannettiğini fark etmişti. Gabrielle, ortağının genç kadının muhbirlik olayını nasıl olup da öğrenemediğini şaşkınlıkla karşılıyordu. Kevin mektubunun sonunda hâlâ arkadaş olup olamayacaklarını sormuş ve iyi dileklerini iletmişti. Genç kadın sessizce mektubu zarfına yerleştirip odadan çıktı.

Claire kendisine doğru yaklaşan kızının yüzüne bakıp soru sormaktan kendisini alamamıştı. "Kimden gelmiş?"

"Kevin'dan. Üzgün olduğunu bilmemi istiyor. Aslında kendisinin gerçekte suç işlemediğini; sadece zengin insanlardan çaldığını bilmemi istemiş." Gabrielle elindeki mektubu çöpe atarken annesine döndü. "Demek ki bahçedeki kelceğin bir anlamı yokmuş."

Claire kızına sakın ama bir o kadar yargılayıcı şekilde bakarken, Gabrielle sınırı aştığını hissedebiliyordu. Genç kadın daha sonraları için kendine hakim olmak istese de bir türlü beceremiyor; içindeki tüm nefreti bir anda boşaltıyordu.

Geçen hafta teyzesi Yolanda'nın, Frank Sinatra hakkında konuştuğu bir sırada "Frank Sinatra artık çok demode, onu sadece kaşının üzerini boyayan kadınlar beğeniyor," diyerek işleri birbirine katmıştı. Sonra Gabrielle hemen teyzesinden özür dilemiş; Yolanda da olayın üzerinde pek durmamıştı.

Genç kadın içinde olduğu durumun garipliğinin farkındaydı. Gabrielle kendisinde değildi ve bu durumun daha uzun bir süre süreceğine emindi. Hayatında güvendiği iki erkek tarafından kandırılmış ve terk edilmiş olmanın verdiği

acıyı atlatmanın kolay bir yolunun olup olmadığını bilemiyordu.

“Bugün daha bitmedi.” Claire, masanın üzerindeki davetiyeyi işaret ederek kızını mutlu etmeye çalıştı. “Hillard’lar evinde bir parti düzenliyorlarmış. Bu resim olayına dahil olan herkesi davet etmişler.”

“Gidemem.” Joc’yu görebilecek olmanın verdiği heyecan daha şimdiden genç kadının midesinde düğümlere sebep olmuştu.

“Hayatın boyunca burada saklanamazsın.”

“Benim saklandığım falan yok.”

“Hayatını burada harcayamazsın Gabrielle.”

Genç kadın tabii ki hayatını burada harcamayacaktı. Şu anda sahip olduğu hayat tam bir kara deliğe benziyor; kendisini boşlukta hissediyordu. Birkaç kez Joe’nun olmadığı bir hayatı hayal ederek meditasyon yapsa da bunu başaramamıştı. Gabrielle daha önceleri kendi hayatına uymayan ne varsa bırakıp giderken; hayatında ilk kez bunu yapamamış ve olduğu yerde kalakalmıştı.

“Yapman gereken bir şeyler olmalı...”

Gabrielle masanın üzerinde duran kurumuş nanelerden birini eline alıp oynamaya başladı.

“Belki de Kevin’a mektup yazarak buna başlayabilirsin. Daha sonra Hillard’ın partisine gitmek de iyi bir fikir olabilir. Bu sayede seni üzen ve kıran erkeklerle yüzleşip içini dökebilirsin.”

“Ben kimseye kızgın değilim.”

Claire bir şey demeden kızına baktı.

“Pekâlâ, biraz kızgın olabilirim.”

Kevin’a cevap yazmak konusunda annesinin haklı olabileceğini düşünüyor olsa da, Joe konusunda kesinlikle haksızdı. Genç adamı görmenin; tanıdık kahverengi gözlerinin içine bakmanın hiçbir anlamı yoktu.

Büyükbabasının evine geldiği günden itibaren teyzesi ve annesi ile Kevin hakkında konuşmaya başlıyor ama hikayenin sonu hep Joe ve Gabrielle'nin ona hissettiği duygular ile son buluyordu.

Claire hâlâ ısrarla ruh eşlerinin ayrılamaz ikililer olduğunu savunsa da; Gabrielle bunun doğru olduğuna artık inanmıyordu. Genç kadın, Joe'nun gidişinden dolayı hayatının tamamen değişmesini istemiyor; eski hayatını geri istiyordu.

Annesinin haklı olabileceği tek bir konu vardı. O da eve gitme vaktinin geldiği idi. Dağılan her şeyi toplamanın ve hayatını düzene sokmanın zamanı gelmişti.

Joe, DVD oynatıcısına sorgu Cd'sini yerleştirip koltuğuna kuruldu. Genç adam sorgu odasının sessizliği ile başlayan videoda ilk olarak kolları bağlı bir şekilde masanın kenarında oturan kendisini görmüş; ekran daha sonra Gabrielle'nin yüzüyle kaplanmıştı.

“Ben kendimi sanatçı olarak kabul ediyorum.” Tüm olanlardan sonra genç kadının sesini duymak kış aylarından sonra bahar ayının sıcak güneşini yüzünde hissetmek gibi çok güzel bir histi. Joe'nun tüm bedeni mutlulukla dolmuştu.

“O zaman Bay Hillard'm bu resim ile ilgili endişelerini anlayabiliyorsunuzdur.” Genç adam kendi sesinin ne kadar sert olduğunu duyabiliyordu.

“Evet tahmin edebiliyorum.” Gabrielle'nin yeşil gözleri korku ve endişe doluydu. Joe sorgu sırasında genç kadının bu kadar korktuğunu ve endişesini belli etmek için uğraştığını hiç fark etmemişti. Şu an tüm bunları anlamasının tek sebebi Gabrielle'yi çok iyi tanıyor olmasıydı.

“Bu adamı tanıyor musunuz? Adı Sal Katzinger.”

Genç kadın resme bakmak için başını yana eğip dikkatini resme vermişti. “Hayır. Hiç tanışmadım.”

“Peki Kevin Carter’ın bu isimden bahsettiğini hiç duymuş muydunuz?” Soru sorma sırası Kaptan’a gelmişti.

“Kevin mı? Kevin’in bu iş ile alakası ne?”

Kaptan, Kevin’in bu iş ile alakasını açıklarken; Joe, Gabrielle’nin iki dedektif arasında gidip gelen bakışlarını incelemeye başlamıştı. Genç kadının saçını kulağının arkasına itirmesini bile heyecanla izlerken onu ne kadar özlediğini daha da fazla anlamıştı. Gabrielle o sırada Kevin’i korumakla meşguldü. “Hırsızlık yapıyor olsaydı bunu muhakkak anlardım. Her gün birlikte çalışıyoruz. Benden sır saklaması nasıl mümkün olabilir ki...”

“Neden ..?”

Joe, Gabrielle’nin Kaptan’a fırlattığı bakışı görmüştü. Bu bakış aydınlanmamış bir adama fırlatılan sabırlı bakıştan başkası değildi. “Sadece anlardım, bunu biliyorum.”

“Sebeplerini söyler misiniz?”

“Çünkü o bir Kova burcu erkeği.”

“Aman Tanrım,” Joe kendi homurdanmasını duymuştu. Daha sonra Gabrielle’nin, Lincoln’ün de Kova erkeği olduğundan başlayıp; çocukken yaptığı şeker hırsızlığını anlatışını dinlerken genç adam kendi kendine gülümsedi. Joe bir süre daha videoyu izlemeye devam ederken sorgunun sonlarına doğru Gabrielle’nin elleriyle yüzünü kapatıp kendisini sakinleştirdiği bölüme geldiğinde genç adamın yüzündeki gülümseme solmuştu. Genç kadının yeşil gözlerine dolan yaşlar; yüzünden aşağıya doğru aktıkça adeta genç adamın kalbini parçalıyordu.

“Kahretsın!” Joe yerinden kalkıp DVD oynatıcıyı kapattı. Bu videoyu izlememeliydi. Aylardır izlemeyi ertelediği bu durumu Gabrielle’yi bu kadar özlemişken yaşaması hiç de iyi olmamıştı. Tüm kaoslar ve kafa karışıklıkları yeniden ortaya çıkmıştı işte.

Genç adam ayağa kalkıp bir duş almak için yukarı kata

çıktı. Babasının 64. doğum gününü kutlamak için ailesinin evine gitmesi gerekli olduğundan biraz aceleci davrandı. Yolda durup Ann'i almayı ihmal etmemiştir.

Joe, Ann ile bir süredir birlikte vakit geçiriyor; sabahları kahvaltı ediyor; Joe'nun yemek için vakit ayıramadığı öğlen saatlerinde genç kadının yaptığı ziyaretler sayesinde yemek yiyebiliyordu. Çoğu buluşmalarında Ann konuşuyor, Joe ise susuyordu.

Genç adam en son buluşmalarında Ann'i dudaklarından öperek aralarındaki ilişkiyi ileriye taşımak istese de, hissettikleri hiç hoşuna gitmemiştir.

Problem Ann değildi. Problem kesinlikle Joe'ydu. Sonuçta genç kadın, Joe'nun bir kadında aradığı tüm özelliklere sahipti. Zeki, güzel, iyi yemek pişiren ve çocuklarına anne olabilecek klasik bir evcimen kadın rolüne tam anlamıyla otururken; Joe zaman zaman kendini, Ann'in ensesindeki tüyleri diken diken edebilecek bir şeyler söylemesi için dua ederken buluyordu. Genç adamı şaşırtacak, aynı zaman sinirlendirecek bir o kadarda güldürecek şeyleri Ann ile konuşması pek mümkün olamazdı. Tüm bunların bir diğer nedeni ise Gabrielle'di. Joe'nun bakış açısını değiştirmiş; tüm hayatını alt üst etmişti. Genç adam uzun süredir hayatının eski halini almasını bekliyordu. Joe belki yanlış bir yerde yanlış bir şekilde bekliyor olsa da, hayatının eski haline geleceğini ümit etmekten başka bir şey yapmak istemiyordu zaten.

Joe ailesinin evine geldiğinde bir şeylerin değişeceğini düşünmüştü; ama buna olan inancı kısa sürede yok oldu. Arka bahçeye bakan mutfağın penceresinden dışarıyı izlerken genç adamın aklında hâlâ Gabrielle'nin sorgu videosu vardı. Genç kadının yalan makinasına girip girmeyeceğini soran kaygılı sesinin kulaklarında çınlaması hiç de iyiye işaret sayılmazdı. Genç adam gözlerini kapattığında Gabrielle'nin güzel yüzü

aklına geliyor, Joe'yu çileden çıkartıyordu. Joe her şeyi unutup genç kadının yanında olmayı; ona yeniden dokunmayı çok istese de, bunun imkansız olduğunu biliyordu.

Genç kadını daha öncesinde bir kez evinden aramıştı; ama mesaj bırakmayı tercih etmemişti. Joe bu sırada Gabrielle'nin nerede olduğunu sonunda öğrenmiş; büyükbabasına gitmek için evini terk ettikten iki gün sonra izine ulaşmıştı. Muhtemelen genç kadın, Joe'nun sesini bile duymak istemiyordu. Genç adam kesinlikle Gabrielle'yi suçlayamazdı. Joe o gece genç kadının itiraflarına karşılık sadece kafasının karışık olabileceğini söylemiş ve sonrasında arkasını dönüp gitmişti. Şimdi olsa genç adam olaylara daha mantıklı yaklaşır; böyle saçmalamazdı. Ama sonuçta Gabrielle'nin söyledikleri her zamanki gibi Joe'yu çok şaşırtmış ve genç adam ağzını açıp ne söyleyeceğini bilemeden her şeyi batırmıştı. Genç adam en iyi performansını göstermediğine emindi.

Annesi mutfığa girip oğluna seslendi. "Pasta vakti."

"Geliyorum." Joe pencerenin gerisinde kız kardeşleri ile konuşan Ann'i izlemeye koyulmuştu. Muhtemelen kardeşleri Joe'nun küçükken Barbie'lerini nasıl şömineye attığını anlatıyor olmalılardı. Yeğenleri ve kuzenleri arka veranda da koşuşturuyor; ciğerlerinin son nefesine kadar çığlık atıyorlardı. Ann bu aile tablosuna tam olarak uyuyor olsa da, Joe'nun kalbi bunu kabul edemiyordu.

"Parktaki kıza ne oldu?" Annesinin mutfığa gelme sebebi belli olmuştu.

Joe'nun hangi kız diye sormasına gerek yoktu. "O sadece arkadaşı."

"Hımmmm." Yaşlı kadın mumları pastanın üzerine yerleştirirken konuşmaya devam ediyordu. "Tabii ki ama uzaktan hiç de arkadaş gibi gözükmiyordu." Joe cevap vermeye gerek görmüyordu. "Ann'e, ona baktığın gibi bakmıyorsun..."

"Nasıl yani?"

“Sanki hayatının sonuna kadar ona bakabilirmişsin gibi...”

Gabrielle, Idaho Devlet Hapishanesi'ne geldiğinde okul günlerine geri dönmüş gibi hissediyordu. Belki de içerideki plastik sandalyeler ve yerdeki kaplamalar buna sebep olmuştu. Ancak lisenin bekleme salonunun aksine buradaki bekleme salonu kadınlar ve ağlayan bebeklerle doluydu. Gabrielle'nin içindeki sıkıntı odanın içindeki negatif enerji ile daha da artıyordu.

Genç kadın kollarını göğsünün altında bağlayıp diğer kadınlar gibi sırasını beklemeye başladı. Geçen hafta her gün Kevin'a nasıl cevap vereceğini düşünmüş, en sonunda yüz yüze görüşmenin en mantıklısı olacağına karar vermişti.

Gabrielle, bekleme salonunun kapısı açılıp içeriye kot pantolonları ve mavi tişörtleriyle giren mahkumları izlerken Kevin'ın üçüncü sırada olduğunu seçebilmişti. Genç adam kendisini ziyarete gelen arkadaşını görünce bir an duraksadıktan sonra yürümeye devam etti. Kevin'ın mavi gözleri ve kızaran yüzü Gabrielle'nin kalbini acıtıyordu.

“Beni görmek istediğini öğrendiğimde çok mutlu oldum. Çok fazla ziyaretçim olmuyor.”

Gabrielle arkadaşının karşısına oturduğunda şaşkınlıkla Kevin'a baktı. “Ailen ziyarete gelmedi mi?”

Kevin omzunu ilgisizce silkerek genç kadına baktı. “Kız kardeşlerimden bir kaçı geldiler. Ama zaten onları çok görmek istediğimi söyleyemem.”

Gabrielle, China ve Nancy'yi düşünmüştü. “Kız arkadaşların?”

“Dalga geçiyor olmalısın değil mi?” Kevin anlamsız bir ifade ile Gabrielle'ye bakıyordu. “Zaten ben de kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum. Aslında seni de görmek istemiyordum ancak sana karşı borçlu olduğumu düşündüm. Bunu sana yapamazdım...”

“Sana sadece bir sorum olacak Kevin.” Genç kadın derin bir nefes aldı. “Beni bilerek mi kendine ortak olarak seçtin?”

Genç adam sandalyesinin arkasına yaslanıp kaşlarını havaya kaldırmıştı. “Ne? Joe ile konuşmadın mı sen?”

Kevin’in sorusu ve Joe’ya duyduğu öfke Gabrielle’yi şaşırtmıştı.

“Tutuklandığım gün buraya gelip seni kullandığım için bana öfkesini kustu. Ertesi gün tekrardan gelip aynı zırvalıkları saçmaladı. Sanki kendisi bana ulaşmak için seni kullanmamış gibi...”

Gabrielle sadece bir anlığına da olsa Kevin’a gerçekleri anlatmak istedi. Ne genç adamın tepkisini kaldırabilecek durumdaydı ne de ona gerekçelerini anlatabilecek enerjiye sahipti. Zaten Kevin’a hiçbir şey borçlu değildi. “Sorumu cevaplamadın. Beni bilerek mi seçtin?”

Kevin cevap vermeden önce bir süreliğine düşündü. “Evet ilk başta senin saf olduğunu düşünmüştüm. Ama senin aslında çok zeki bir genç kadın olduğunu anlayınca iş işten geçmişti. Bu yüzden diğer işlerimi hep Anomaly’nin dışında gerçekleştirerek kendimi korumaya aldım.”

Gabrielle ne düşüneceğini bilemiyordu. Kızgınlık, mutsuzluk, ihanet tüm bunların karışımı bir duygu silsilesi genç kadını ele geçirmişti. Artık şimdi Kevin’ı geride bırakabilir, hayatının bu kısmını yeniden yapılandırabilirdi.

“Polisler işime burnunu sokmasaydı her şey daha farklı olabilirdi.”

“Yani Monet’in satışından elde edeceğin paradan sonra mı?”

Genç adam kafasını iki yana sallayarak genç kadının tavrını onaylamadığını belli etmişti.

“Bu tarz insanlar için gözyaşı dökmeye değmez Gabe. Onlar zengin ve umarsızlardır.”

“Yani bu tüm yaptıklarını mantıklı mı kılıyor?”

“Bu kadar pahalı resimleri evlerinde tutmasınlar o zaman.”

Gabrielle kahkahasını daha fazla içinden tutamamıştı. Kanseri olan insanların sigara fabrikalarını suçlamasının mantıksızlığı gibi Kevin’in da zengin insanları suçlaması çok komikti. Genç kadın, ortağının bu kadar hasta biri olduğunu nasıl anlamamıştı.

“Senin bir doktora ihtiyacın var.”

“Zengin insanlardan çaldıklarına üzülmeyeceğim için mi?”

Gabrielle, Kevin’a olanları açıklamak için uğraşmaya çalışmayacaktı. Kevin artık sağır olmuştu.

“Hem zaten senin tuzun kuru. Devlet benim tüm mal varlığımı elimden almasına rağmen sana hiçbir şey olmadı. Hâlâ dükkanına sahip olduğunu biliyorum.”

Genç kadın çantasını omzuna takıp ayağa kalktı. “Lütfen bir daha benimle iletişime geçmeye kalkma. Asla.”

Gabrielle hapishanenin kapalı havasından açık havaya çıktığında derin bir nefes alarak kendine gelmeye çalıştı. İşte hayatının bir bölümü tarihe karışıp gidiyor; artık yeni bir gelecek için az da olsa hazır hissediyordu.

Genç kadın yeni hayatı hakkında düşünürken aklına ister istemez Joe Shanahan gelmişti. Kendini kandıramazdı. Joe’ya hissettiklerini unutmak düşündüğünden daha zor olacak; hatta belki kalbinden tamamen silinmeyecekti. Dedektifin resimlerine kalbi acımadan bakabileceği; uyumadan önce onu düşünmediği günler elbet gelecekti. Muhtemelen bir sene sonra kendisine başka bir ruh eşi bulmak için aramalara başlayabilirdi.

Limuzin ıslak dağ yolunda Hillardlar' ın malikanesine doğru ilerlerken silecekler sessizce ön camdaki yağmur tanelerini temizliyordu. Gabrielle'nin midesi arabanın her freninde asfaltta sallanmasından dolayı alt üst olmuştu. Daha önceki deneyimlerinden başka şeyler düşünmesinin ya da derin derin nefes almasının hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Fakat daha sonrasında Joe Shananahan aklına geldi. Ona onu sevdiğini söyleyeli ve o da öylece yürüyüp gideli bir ay iki hafta üç gün olmuştu. Şimdi onunla tekrardan yüzleşme zamanıydı.

Evet genç kadın buna hazırды.

Gabrielle ellerini dizlerinin arasına aldı ve tüm dikkatini malikanenin parıltılı ışıklarına verdi. Vale Gabrielle'ye yardım etmek için çoktan kapıda bekliyordu.

Muhtemelen partiye en son gelen genç kadın olmuştu. Gabrielle tam da böyle planlamıştı aslında. Saçlarını fazla sıkmadan rahat bırakarak toplayışıyla, bedenini sarmayan siyah elbisesiyle her şeyini daha önceden belirlemişti. Kıyafetin önden baktığınızda Audrey Hepburn'ün giyebileceği tarzda bir görünüşü olsa da, arkadan bakınca kısa kalıyordu. Tam anlamıyla seksi bir şeydi.

Hillard'ların evi içeriden bakılınca meşhur bir otele ben-

ziyordu. Parke kaplamalar, kornişler, kemerleri kapı girişleri ve kolonlar gerçekten görülmeye değerci. Şüphesiz Harry Hillard şehirdeki en iyi panoramik manzaraya sahipti.

Evin içinde caz müzik çalan küçük bir grup bulunuyor; bir başka küçük grup da bu yumuşak müzikle dans ediyordu. Gabrielle'nin durduğu yerden bar ve en arka duvarda açık büfe görünse de; genç kadın Joe'yu göremediği için bir nefes alıp yavaşça bıraktı.

Dedektif buralarda bir yerde olmalıydı. Takım elbise giymiş polisler, subaylar ve komutanların arasında bir yerlerde... Sanki bugün başka bir parti varmış gibi eşleri ve kız arkadaşları gülererek ve sohbet ederek kollarının arasında sallanan insanların arasında... Genç kadın sanki midesi hiç kötü değilmiş ve hiç sinirli değilmiş gibi kusursuz görünmek için kendini kasmaya devam ediyordu.

Genç kadın sonra birden kendisine kilitlenmiş bir göz hissetti. Bu gözler kendisine âşık eden ve sonra kalbini kıran kişiye aitti. Joe, küçük bir grup insanın ortasında duruyordu. Genç adamın bakışları Gabrielle'nin kalbinin derinliklerine kadar ulaşmış ve içini acıtmıştı. Genç kadın bunun böyle olacağını biliyordu. Gabrielle kendini orada öylece durmak için zorluyordu. Gabrielle'nin bakışları genç adamın burnuna ve dudaklarına odaklanmıştı. Genç kadın kendi kalbinin atışını ve nefesini hissediyordu. Hiç sürpriz değildi. Böyle olmasını zaten bekliyordu.

Gabrielle dedektifin vücudunu saran gri takımına ve beyaz gömleğine odaklanmıştı. Joe'nun omuzlarının genişliği ve uzun, açık gri kravatı genç kadının midesinin düğümlenmesine neden olduğu için genç kadın daha ölmediğini anlayabiliyordu. Gabrielle iyi olacaktı. Hayatındaki bu bölümü kapatacaktı. Joe'yu en son gördüğünde genç adamı sevdiği için çok umutsuzdu. Genç adam da onunla ilgili mutlaka ki

bir şeyler hissediyor olmalıydı. En azından Gabrielle öyle ummuştu. Ancak Joe kesinlikle hissetmiyordu. Bunlar gerçek aşk için çok fazlaydı.

Gabrielle uzun bir süre genç adam baktıktan sonra kafasını bara doğru çevirdi. Gerçek aşkın canı cehennemeydi.

Joe, genç kadının başını başka tarafa çevirmesinden sonra göğsüne bir tekme yemiş gibi hissetti. Gabrielle attığı her adımda ondan uzaklaşıyordu. Genç adamın göğsü sıkışacak gibi oldu. Fakat aynı zamanda hayatta olduğunu da hissediyordu.

Bay Hillard'ın tablosunun çalındığı gece eve gelen polis "Orospu çocuğu yatağın altında kız arkadaşıyla saklanıyordu," diyerek kahkaha attı. Diğer polisler ve eşleri de gü-lüyorlardı. Ama Joe gülememişti. Genç adam düşüncelere dalmıştı.

Gabrielle Joe'nun hatırladığından daha güzel görünüyordu. Onun bir güneş tanrıçasını andıran bakışları çok tanıdık-tı. Joe bu gece Gabrielle'nin gelip gelmeyeceğini çok merak etmiş; genç kadın kapıdan içeri girdiğinde, nefesini tutup onu beklediğini anlamıştı.

Joe, durdurup sohbet etmek isteyen arkadaşlarını yarararak ilerlerdi. Tam bu sırada barın sonunda Gabrielle ile karşı-laşmıştı. Genç kadın partideki tek bekar polis Dale Parker ile konuşuyordu. Normalde bu çaylak Joe'yu rahatsız etmese de, Gabrielle'nin seksi elbisesine ilgi göstermesi onu çıldırt-mıştı.

Dale, Gabrielle'nin eline bir kadeh kırmızı şarap tutuş-turarak "Heey, Shannie," dedi. Gabrielle de gülümseyerek teşekkür etmişti. Joe hayatında ilk defa birisini çılgınca kısı-kanıyordu.

"Parker." Joe, genç kadına baktı. "Merhaba, Gabrielle."

"Merhaba, Joe."

Sanki bu sesi duyalı ve onun yeşil gözlerine bakalı bir ömür olmuştu. Bu anı gözünde canlandıramıyordu. Fakat bu Gabrielle'di. Joe'nun nefesi kesilmiş gibiydi. Genç kadının bakışları çok soğuktu. Bu sefer bakışlarında farklı bir şeyler vardı. Genç kadında farklı bir şeyler hissetmişti. Belki de her şey için çok geçti.

Joe'nun hayatında bedenini saran böyle bir korku hissettiği çok nadir olmuştu. Bir katili kovalarken, onun peşinden nereye gittiğini, başına ne geleceğini bilemeden koşarken hissettiği türden bir korku... Genç adam eskiden her zaman kendinden emin olur; hep kazanacağını bilirdi. Fakat bu sefer hiçbir şeyden emin değildi. Bu seferki kör bir kovalamacaydı. Sonunun ne olduğunu bilmeden yaptığı bir kovalamacaydı. Fakat başka hiçbir seçeneği yoktu. Gabrielle'yi seviyordu.

“Nasılsın?”

“Harika! Senden naber?”

Aslında Joe hiç iyi değildi ama “İyi,” diyerek cevap vermek zorunda kalmıştı. Genç adam sanki biri arkadan ittirmiş gibi Gabrielle'ye doğru bir adım daha yaklaştı.

“Neler yapıyorsun?”

“Yeni bir mağaza açmayı düşünüyorum.”

Gabrielle'nin teninin kokusunu duyacak kadar yakın duruyordu. Zambak kokuyordu.

“Ne satacaksın ki?”

“Bitkisel yağlar ve aromaterapi ürünleri düşünüyorum. Coeur Festivali'nde o kadar iyi yaptım ki, bu işte başarılı olabileceğimi düşündüm.”

“Yine Hyde Park'ın içinde mi açacaksın?”

Hayır. Old Boise benim için daha iyi bir hamle olur. Şimdiden bir yerler baktım bile. Kiralar Hyde Park'tan biraz daha yüksek ancak daha önce hiç beklenmedik bir şekilde satmıştım. Bence kirayı çıkartabilirim. Hiç çalışmam

olmayacak. Stoğumu zaten kendim üreteceğim. Başlangıç için maliyetimi bu nedenle çok düşük olacak. Kira kontratımı yaptığımda...”

Gabrielle’ye bu kadar yakın olup dokunamamak çok zordu. Dudaklarına bakıyor, konuşmasını izliyordu. Aslında tek isteği genç kadının dudaklarını öpmekti. Konuşmasını izliyor Gabrielle’yi evine götürüp, her şeyiyle onun olmasını istiyordu. Annesi haklıydı. Hayatı boyunca bu kadını izleyebilirdi. Ona dokunmak, onunla birlikte olmak, onu uyurken izlemek, onu halen seviyor mu diye sormak istiyordu.

“...bu doğru değil mi, Shannie?”

Joe’nun, Dale’nin ne anlattığına dair hiçbir fikri yoktu. Aslında hiç de ilgilenmiyordu.

“Seninle bir dakika konuşabilir miyiz, Gabrielle?”

Dale “Aslında,” dedi. “Benimle dans etmek ister misin diye sormuştum ona. Ve o da evet diye cevap vermişti.”

Joe’nun daha önceden kıskançlıktan midesine ağrılar hiç girmemişti. Genç adam Gabrielle’nin suratına doğru bakarak “ve şimdi de hayır diyebilirsin?” dedi.

Çaylak dedektif son bir darbe yaparak Ann’i sordu. “Kız arkadaşın nerede?”

“Benim kız arkadaşım yok.”

“Sana yemek getiren bir kız arkadaş mı?”

“Aynen öyle.”

“Hazır mısın Gabrielle?”

“Hayır, hazır değil.”

Gabrielle aralarında bulunan karanlık alandan Joe’ya bakarak “Tamam, Dale. Ne söylüyorsa yapacağım ancak gecenin kalanında beni yalnız bırakacak,” diye ortalığı sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Emin misin?”

“Evet.”

Dale Joe'ya baktı ve kafasını sallayarak "Sen tam bir aşağılıksın, Shananan," dedi.

"Evet, dava aç o zaman bana." Müzik tekrardan başladı. Joe, Gabrielle'nin elini tuttu ve diğer eliyle de belini sardı. Genç kadın onun kollarının arasında ancak bir heykelin durabileceği kadar sert duruyordu. Yine de tekrardan onunla olmak, uzun süren bir seyahatten sonra eve geri dönmek gibi hissettirmişti.

Gabrielle kulağına yaklaşarak "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Joe bir an vereceği cevabın genç kadını mutlu etmeyeceğini düşündü.

"Ann'i yaklaşık bir haftadır görmüyorum."

"Ne oldu? Seni terk mi etti?"

Gabrielle incinmişti ve bunun nedeni kesinlikle Joe'ydu. Genç adam göğsüne doğru genç kadını kendine çekti. Gabrielle'nin göğüsleri Joe'nun yakasına geliyordu. Genç adam elini genç kadının sırtının açık olan kısmına doğru kaydırdı. Aynı acı Joe'nun midesine tekrardan girmişti.

"Ann gerçekte hiçbir zaman benim kız arkadaşım olmadı."

"Birlikte olmadınız yani! Sadece sevgili gibi mi gözüktünüz?" Gabrielle çok kızgındı. Çünkü Joe bunu hak etmişti.

Joe "Ann benim için hiçbir zaman senin olduğun gibi muhabirlik yapmadı. Onu çocukluğumdan beri tanırım," dedi. Eliyle genç kadının pürüzsüz tenini okşuyordu.

"Ben onun kız kardeşiyle takılırdım."

Gabrielle "Onun kız kardeşi gerçekten mi kız arkadaşındı yoksa o da göstermelik miydi?"

"Ben manyak değilim."

"Sen manyaksın."

Gabrielle geriye doğru çekildi ve genç adama doğru baktı.

Genç kadının gözlerinden ateş çıkıyordu sanki. Eskisi gibi soğuk ve değişik bakmıyordu. Gabrielle'nin iyi ve kötü şeyler olduğunda bakışları da ona göre değişirdi.

Joe, genç kadını o gece verandada ne kadar kırdığını duy-mak istercesine, "Neden bu kadar kızgınsın söylesene bana?" diye sordu. Genç adam, Gabrielle içini döktükten sonra her şeyi yoluna koyacağını umuyordu.

"Birlikte olduğumuzu geceden sonra kız arkadaşının pas-tanesinden bana bir muffin getirdin. Bunu nasıl yapabildin?" Bu hiç de Joe'nun beklediği bir cevap değildi.

"Ne olmuş yani?" diye sordu genç adam.

Gabrielle sanki bir şeyden rahatsız olmuşçasına Joe'nun sol omzuna doğru bakarak "Sen birlikte olduğumuz gecenin ertesi günü-" dedi.

Joe hızlıca sözünü keserek "Seni duyuyorum," dedi. Genç adam bu arada kendilerini duyan başka bir çift var mı diye et-rafına bakınıyordu.

Gabrielle çok da sesli konuştuğunu düşünmüyordu. Joe ise birlikte oldukları gecenin sabahında aldığı muffin'in ko-nuyla ne alakası olduğunu hiç kestiremiyordu. Ann'in pas-tanesinden daha önce ona hindili sandviç de almış olduğ-u-nu Gabrielle'ye söylememesi gerektiğine karar vermişti. Bu yüzden genç kadına hindili sandviçten hiç bahsetmedi. Joe bu konuşmanın amacının ne olduğunu hiç anlamıyordu za-ten.

"Benimle eve gel Gabrielle. Evde konuşuruz biraz. Seni çok özledim."

Genç kadın "Kalçalarımı ne kadar özlediğini ellerinden tahmin edebiliyorum," dedi. Fakat Gabrielle bunu söylerken halen Joe'ya bakmıyordu.

"Gabrielle seni tekrar istiyor olmaktan utanmıyorum. Ve evet, sana tekrardan dokunmayı, elini tutmayı özledim."

Bunları yapmak istediğimi inkar etmiyorum ama sen kasabayı terk ettikten sonra bir tek bunları özlemedim.” Joe Gabrielle’nin yüzünü ellerinin içine alarak “Senin, düşünürken etrafı bakınmanı özledim, seni yürürken izlemeyi özledim, saçlarını kulaklarının arkasına atmanı özledim, sesini özledim, vejetaryen olmaya çalışıp kendini tutamayışını özledim. Kısacası inan bana seninle ilgili her şeyi gerçekten özledim.” Gabrielle’nin parıldayan gözleri az da olsa genç kadının yumuşadığı umudunu Joe’ya hissettiriyordu.

Gabrielle “Şehir dışındayken neredeydim biliyor musun?” diye sordu.

“Evet.”

“Beni gerçekten özlememiş olman ne kadar da kötü,” dedi.

Joe’nun Gabrielle’ye verecek hiçbir cevabı yoktu.

“Hayatımdan uzak dur.” Genç kadın dans edilen sahnedan yürüyerek ayrıldı.

Joe onu takip etmedi. Gabrielle’nin yürüyerek ayrılışını öylece izledi. Genç kadının ayrılışını izlemek kendisine cehennemde acı çekiyormuş gibi hissettiriyordu. Sekiz yıllık polisti ancak sonu böyle biten hiçbir kovalamaya tanık olmamıştı.

Joe partide öylece, uzun bir süre bekledi. Hayatı boyunca ihtiyaç duyacağı kadının gittiğini kabul etmekle hayatının hatasını yaptığını biliyordu. Her akşam altıda yediği yemek ya da çorapları birbirleriyle eşleştirmek onu mutlu etmeyecekti. Sadece Gabrielle onu mutlu edebilirdi. Joe, Gabrielle’nin ruhuydu. Gabrielle de onun. İkisi de birbirini seviyordu. Bu duygu bir ayda kolay kolay yok olacak bir şey değildi.

Joe sabırlı bir adam değildi. Sabırsızlığının yanı sıra aynı zamanda da kararlıydı. Eğer Gabrielle’ye zaman verirse genç kadınla tekrardan birlikte olabileceğini biliyordu. İşinden dolayı bu tarz şeylerle ilgisi olmamıştı. Ancak en nihayetinde

kadınlar böyle şeyleri severdi. Joe bunu yapabileceğini biliyordu. Eğer Gabrielle ile birlikte olamazsa hayatının cehenneme döneceğinden emindi.

Sabah saat dokuzu gösterdiğinde Joe'nun gönderdiği ilk çiçek buketleri eve ulaşmıştı. Muhteşem gözüken beyaz gül buketinin üzerindeki kartta sadece Joe yazıyor; Gabrielle ise karta bakmasa bile çiçeklerin kimden geldiğini çoktan tahmin ediyordu. Genç kadın artık hiçbir şeyi anlamaya çalışmayacaktı. Bunu son kez yaptığında canının ne kadar yandığını çok iyi biliyordu.

İkinci sefer gelen buket tamamen kırmızı güllerden oluşuyordu. Üçüncüsü ise pembeydi. Gabrielle'nin evi mis gibi çiçek kokuyordu. Genç kadın ne düşünmesi gerektiğini bilemiyor olsa da, Joe'dan gelecek bir telefonun onu çok mutlu edeceği apaçık ortadaydı. Gabrielle buna daha fazla katlanamazdı. Burada oturup genç adamdan gelecek bir telefon beklemek yerine üzerini değiştirip koşuya çıktı.

Artık kimseyi beklemeyecekti. Genç kadının kafasını temizleyip, geleceğini planlaması için bir daha Joe'yu görmemesi en iyi çözümdü. Genç adamı görmek; o kadar yakınında olup da ona dokunamamak Gabrielle'nin canını çok vakırmıştı. Joe ile yüzleşmenin kolay olacağını düşünmesi çok büyük bir hataydı. Sırılsıklam aşık olduğu bu adamın aynı şekilde onu sevmediğini bilmesi canını yakıyor; seviştikleri

günün sabahı kız arkadaşının dükkanından yiyecek getirmesi ise sınırlarını tepesine çıkarıyordu. Ann denilen kadının tam anlamıyla Joe'nun evlenmek istediği kadın tipine uyduğunu tahmin etmek zor olmamıştı. Genç adamın Gabrielle'yi dükkanın duvarına yapıştırıp öptüğü o gün anlattığı "evlenilecek kadın" tipinin tüm özelliklerini çok net hatırlıyordu. Çamaşır yıkamayı seven, yemek yapmaya tutkuyla bağlı olan bir kadın tam da Joe'ya göre idi.

Genç kadın evinin birkaç blok ötesine kadar hızlıca koşarken, önünden geçtiği kiliseyi dikkatlice inceledi. Kilisenin açık kapısında dışarıya sızan müzik sesi Gabrielle'nin düşüncelerinin tekrardan Joe'ya kaymasına neden olmuştu. Acaba genç adam Katolik miydi, Protestan mı? Joe'nun bahsettiği lise anılarından genç adamın kilise okuluna gittiğini hatırladığında Joe'nun Hristiyan olduğunu tahmin etti.

Gabrielle yeterince yorulduğunu hissettiğinde, Joe'nun yolladığı güllerle dolu evine dönmeye hazırды. Joe'yla tanıştığı günden beri kendini içine alan karışıklığa geri dönüyordu işte. Gabrielle, Joe'dan gelecek muhtemel bir telefona vereceği cevabı kafasında planlamıştı. Genç adama durmasını ve bir daha kendisini aramamasını söyleyecekti. Joe'yu görmek istemiyordu.

Bundan sonraki hayatların karşılaşma şansları çok azdı. Joe, mülk hırsızlıklarında görev alan bir dedektif; Gabrielle ise kendi aromaterapik ürünlerini satacağı bir mağaza sahibiydi. Genç adamın aromaterapik ürünler alacak bir potansiyeli olmadığına göre bir daha yolları kesişmeyecekti.

Ama kader yine de ağlarını onlar için örmeye devam ediyor gibiydi. Joe, genç kadının verandasında oturmuş Gabrielle'yi bekliyordu. Genç adam gözlüklerini tişörtünün yakasına asıp kollarını göğsünün altında birleştirmiş bir şekilde dururken; Gabrielle'yi görünce ayağa kalktı. Genç kadının kendine söy-

lediği tüm o şeyler bir anda anlamını yitirmiş gibiydi. Joe'yu orada öylece görüyor olmak Gabrielle'nin kalbini eritiyordu.

Genç adam Gabrielle'nin yanından durmadan geçeceğini düşünerek elini kaldırıp genç kadını durdurdu.

"Beni buradan kovmadan önce lütfen bir kez olsun dinle Gabrielle."

Joe'nun üzerinde haki renkli pantolonu ve kollarını kıvrıldığı beyaz bir tişörtü vardı. Genç kadın her ne kadar uzanıp ona dokunmak istese de, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. "Dün gece ne söylediğini gayet net duydum."

"Dün gece ne olduğunu bilmiyorum ama söylemem gerekenleri gerçekten söyleyemediğime eminim." Genç adam, Gabrielle'ye bir adım daha yaklaştı. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Hayır."

Joe bir süreliğine hiçbir şey söylemeden genç kadına baktı. "Gönderdiğim çiçekleri aldın mı?"

"Evet."

"Ah, güzel. Tamam." Genç adam bir şeyler söylemek için ağzını açsa da, konuşmak için cesaretini toplaması gerekiyordu. "Nereden başlayacağı mı bilmiyorum. Dün söylediklerim çok saçmaydı." Joe tekrardan duraksadı. "Seni üzdüğüm için çok üzgünüm."

Gabrielle, genç adamın gözlerinin içine bakmayı reddediyordu. "Bu yüzden mi bana çiçek yolladın?"

"Evet."

Genç kadın neden bu soruyu sorduğunu bilemiyordu. Belki de kalbinin ufacık bir kısmında hâlâ Joe'nun da onu aynı tutkulu aşkla sevdiği için bu çiçekleri yolladığına dair inancının bulunması buna sebep olmuştu. "Bitti. Benim için her şey bitti."

"Sana inanmıyorum."

“Neye inanmak istersen ona inanabilirsin.” Gabrielle gözyaşlarına boğulmadan önce evine girip kapısını kapatmak istiyordu. Joe’nun önünde gözyaşlarına boğulmak en son isteyeceği şeydi.

Genç adam hızlıca genç kadına uzanıp onu kendine doğru çekti. “Lütfen arkanı dönüp gitme. Biliyorum beni sevdiğini söylediğin gün buradan ben de böyle çekip gittim. Ancak bunu şimdi yaparsan beni iki kez terk etmiş olacaksın.”

Gabrielle bir anda durdu. Bunun sebebi Joe’nun kolunu tutması değil, genç adamın sesinde hissettiği acıydı. Joe’yu hiç böyle görmemişti.

“Seni ne zaman terk edip gittim?”

“Dün gece. Ve tabii seni üzdüğüm zamanlarda gidişini izlemek... Gabrielle hatalı olduğumu biliyorum ama her şeye yeniden başlasak olmaz mı? Hem de hemen şimdi.” Joe, genç kadının ellerini sıkıca avuçlarının arasına aldı. “Bir şeyleri düzeltmem için bana şans vermen gerektiğini düşünüyor musun?” Genç adam pantolonunun cebinden metal bir şey çıkartıp Gabrielle’nin avucunun içine bıraktı. “Ben senin ruhunun diğer yarısıyım. Ve sen de benim... Bir araya geldiğimizde bir bütünü oluşturuyoruz.”

Genç kadın avucunun içine bakmak için başını eğdiğinde avucunda bir zincirin ucunda sallanan yin ve yang simgesini görmüştü.

“Biz birbirimize aidiz.” Joe, Gabrielle’nin saçlarının kokusunu içine çekip genç kadının başının üzerine bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum.”

Genç kadın ne diyeceğini bilemez bir şekilde elindeki kolyeye bakmaya devam etti. Joe’ya inanıp güvenirse, genç adamın ona her istediğini vereceğini artık biliyordu.

“Ayrıca hâlâ beni hayatından çıkarmak istersen düşünmen gereken bir konu daha olduğunu da hatırlatmak isterim. Her-

nin kötü enerjimi düzeltmek için uğraşırken hissedeceğin iyi enerjiden mahrum kalmak istemezsin değil mi?”

Gabrielle yaşlarla dolu gözlerinin buğulu görüşünün arkasından Joe’ya bakıyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet. Beni düzeltebilirsin. Yani en azından deneyebilirsin.”

Genç kadın yanağından süzülen yaşları elinin tersiyle silerken gülümsedi. “Beni gerçekten seviyor musun demek istemiştin Joe?”

“Aldığım her nefeste...” Genç adam tereddüt etmeden cevap vermişti. “Geri kalan tüm hayatımı seni mutlu ederek geçirmek istiyorum.” Joe, Gabrielle’nin yüzündeki yaşları yavaşça sildi. “Beni hâlâ seviyor musun?”

Genç adamın sesindeki tereddüt, Gabrielle’nin kalbinin sıkışmasına neden olmuştu. “Evet... Evet seni hâlâ seviyorum.” Joe’nun rahatladığı yüzünden belli oluyordu. “Ama beni hak etmediğini düşündüğümü söylemek zorundayım.”

“Seni hak etmediğimi *biliyorum*.”

“İçeri gelmek ister misin?”

Genç adam içinde tuttuğu nefesi sesli bir şekilde verdi. “Evet.”

Joe, Gabrielle’nin kapıyı kapatması bekledikten sonra genç kadına uzanıp yanına çekti. “Seni o kadar çok özledim ki...” Genç adam küçük dokunuşlarla Gabrielle’nin yüzünü ve boynunu öperken bir an geri çekilip genç kadının gözlerinin içine baktı. Joe bu kadını her şeyden çok seviyordu. İçinde duyduğu aşkın sebep olduğu şehvetle Gabrielle’nin dudaklarına eğildi. Genç adam diliyle genç kadının ıslak ve tatlı derinliklerinde ilerliyorken; Gabrielle Joe’nun boynuna kollarını sardı. Genç adam elleriyle Gabrielle’nin her yerine dokunurken, genç kadın hem sevmenin hem sevilmenin

verdiği mutluluk duygusunun tadını çıkardığı anda ~~aktuna~~ çok güzel bir fikir gelmişti. “Çok terliyim. Duşa girmem lazım.”

“Umurumda değil.”

“Benim umurumda ama.”

Joe ellerini iki yanına düşürerek pes ettiğini belli etti. “Pekâlâ. Seni acele ettirmek için gelmedim buraya zaten. İncindiğini biliyorum ve şu anda benimle sevişmek istememen çok normal. Bekleyebilirim.” Genç adam içinde tuttuğu nefesi bırakıp parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. “Evet. ben seni beklerken burada şey... Dergi okurum!”

Gabrielle, Joe’nun bu tavırlarına gülmemek için kendisini zor tutuyordu. “İstersen dergi okuyabilirsin tabii ki ama... Ben bana katılırsın diye düşünmüştüm.”

Genç adam şaşkınlıkla Gabrielle’e bakarken; genç kadın uzanıp Joe’nun elini sıkıca tutup banyoya doğru ilerlemeye başladı. Gabrielle ve Joe tişörtlerini çoktan çıkarmışlardı. Genç kadın sutyenine baskı yapan göğüs uçlarını rahatlatmak için sutyenini hızlıca çekip çıkardı. Kendisini Joe’nun avuçlarına bıraktı. Genç adamın tutkusuyla sarılıp sarmalanmak çok müthiş bir duyguydu.

“Çok güzelsin.” Joe, Gabrielle’nin boynuna doğru eğildi. “Geri kalan tüm hayatımı sana ama sadece sana bakarak, senin olarak ve seni mutlu ederek geçirebilirim.”

Genç kadın duyduklarının yarattığı mutlulukla Joe’vu öpmeye başladıktan sonra yavaş yavaş elleriyle genç adamın penisinin üzerinde dairesel hareketler yapmaya başlamıştı. Genç adamı içinde hissetmenin verdiği hazzı hatırlarken Joe, Gabrielle’nin elini yavaşça ittirdi. “Duş almak konusunda ciddi miydin?”

Gabrielle sessizce başını salladığı anda Joe genç kadını kucığına alıp banyoya taşımaya başlamıştı bile. Küveti su

doldurduktan sonra onun ve kendisinin kıyafetlerini hızlıca çıkarttı. Suyun altına girdiler. Gabrielle'nin vücudunun her bir köşesine dokunmak Joe'yu çıldırtıyordu. Genç adam küvetin kenarındaki lavanta özlü sabuna uzanıp Gabrielle'nin her bir kıvrımını sabunlamış; geri kalan yerleri de diliyle temizlemişti. Gabrielle'nin göğüslerini, boynunu... Joe, genç kadının inlemelerinin ne anlama geldiğini çok iyi bildiği için ayağa kalkıp Gabrielle'in bacaklarını beline dolayıp sert bir şekilde genç onun içine daldı.

"İşte en sevdiğim kısım güzelim." Gabrielle'in sıcaklığının içinde olmak Joe'yu çılgına çeviriyordu. "Senin içinde olmak, sıcaklığını hissetmek... Çok iyi hissediyorum. Senin de çok iyi hissettiğini biliyorum."

"En iyi kısmı."

"Evet." Joe kalçalarıyla, Gabrielle'in içine bir kez daha daldı.

"Seni seviyorum Joe." Genç adam gittikçe hızlanırken doruğa ulaşmalarına çok fazla zamanları kalmamıştı. Genç çift doruğa ulaşmanın verdiği haz ve yorgunluğun yüzünden küvetin içine doğru yavaş yavaş inerken banyonun içindeki nefes sesleri insanı baştan çıkaracak cinstendi. Küvetin içindeki su soğuyana kadar bir süre orada yatmışlardı.

"Aman Tanrım, bu aynı anda koşmak, yüzmek ve futbol oynamak gibi bir şey..."

"Sana minnettarım." Gabrielle, Joe'nun boynunu öptü.

"Ben de memnunum." Genç adam homurdanarak, Gabrielle'nin poposuna vuruyordu. "Yemek yiyeceğimiz bir şeylerin var mı? Sosis ve yumurta gibi? Açlıktan ölüyorum."

Genç kadın, Joe'ya mısır gevreği yemeyi teklif etmiş; genç adam da bunu kabul etmişti. Her ikisi de üzerlerine birer havlu takıp, mutfağın içinde keyifli dakikalar geçiriyorlardı. Gabrielle karşısında oturan sevdiği adama bakarken; onu hak edebilmek için hayatta neler yaptığını düşünüyordu. Ne ka-

dar düşünse de, Joe gibi birini hak etmek için ne yaptığını bir türlü bulamamıştı. Muhtemelen kader son birkaç aydır yaşadığı tüm kötü olayların karşılığı olarak bu hediyeyi Gabrielle'e bahşetmişti.

Gecenin bir vakti Joe'nun kollarında uyurken; her şeyin daha güzel olamayacağı bir anda bile genç kadının içini kemiren bir sorusu vardı.

"Joe?"

Genç adamın elleri Gabrielle'in kalçalarına doğru indi. "Hmmm..."

"Beni sevdiğini ne zaman anladın?"

"Muhtemelen geçen ay. Ama dün gece arkamı dönüp gittiğinde bu gerçeğin ne anlama geldiğini işte o an anladım..."

"Bunu anlaman niye bu kadar uzun sürdü?"

Joe cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Vurulduktan sonra, düşüncecek çok fazla zamanım oldu. Evleneceğim kadında istediğim tüm özelliklerini kafamda tasarlamıştım. Yemek yapmayı seven, çoraplarımı temizlemekten rahatsız olmayan..."

"Bu ben değilim."

"Biliyorum. Sen benim gerçekte sahip olmak istediğim kadınsın."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Ben de birlikte meditasyon yapabileceğim biriyle evlenmek istediğimi düşünürdüm."

"Ben meditasyon yapmam."

"Biliyorum. Sen benim tüm hayatımı geçirmek istediğim erkeksin." Gabrielle geriye çekilip Joe'ya baktı. "İlâli deli olduğumu düşünüyor musun?"

"Şu an tek düşündüğüm... Sana delice aşık olduğum..."

Son

Joe, Gabrielle'in stüdyosuna girdiğinde genç kadın her zamanki gibi resim yapıyordu. Gabrielle'in bu sefer ki modeli tuvalin üstünden başını uzatıp genç kadını izliyordu. Tuvaldeki kuş, papağandan çok keklige benzemişti ve ayrıca keklığın kafasının üzerinde güneşe benzeyen bir enerji çemberine sahipti.

"Beni çıplak olarak çizmek istemediğine emin misin? Çok istekliyim." Gabrielle'nin hamileler için özel üretilen boyalarına batırdığı fırça hareketlerini izlemek genç adam için çok ayrı bir zevk halini almıştı. Genç kadın gülümseyerek eşine baktı. "Bay Mutlu'nun bir çok resmini çizdim. Bugün sıra Sam'de."

Kahretsın bir papağan tarafından geçilmişti.

Joe omuzunu duvara dayayıp, genç kadını izlemeye koyuldu. Üç aydır evlilerdi ve zaman zaman genç adam kendini Gabrielle'i izlerken yakalayabiliyordu. Annesi kesinlikle bu konuda haklı çıkmıştı. Hayatının geri kalanını genç kadını izleyerek geçirebilirdi. Özellikle sevişirken onun gözlerine bakmak ayrı bir zevkti.

Genç adamın bakışları Gabrielle'in karnına doğru kaydı. Joe, genç kadının karnının içinde büyüyen bebeğini görebilecekmiş gibi dikkatle Gabrielle'nin karnına doğru bakıyor-

du. Birlikte oturmaya başladıkları evlerine taşındıkları ~~güne~~ bu bebeği planlamışlar ve kaderin yardımıyla planlarını hayata geçirmişlerdi.

Sam tuvalin üzerinden sahibinin omzuna konup bağarmaya başladı. *"Hey ahbap kendini şanslı hissediyor musun?"*

Joe, karısının boya olmuş beyaz tişörtüne baktı. Hayatında olmasını istediği her şey şu an bu odanın içindeydi .Çok sevdiği bir karısı, gün geçtikte büyüyen bir bebeği ve çenesi düşük bir papağanı vardı. Bir adam daha başka ne isteyebilirdi ki?

"Evet ahbap. Kendimi çok şanslı hissediyorum."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)